

BARBARA CARTLAND

NEVINA OBMANA

Barbara Kartland

Nevina obmana

Naslov originala:
Barbara Cartland
The Innocent Imposter

O knjizi

Ovo je 508. romanu Barbare Cartland.

Ursin otac, ugledni jezikoslovac, otišao je od kuće na tjedan dana. Ursa je usamljena bez njega, kad začuje kucanje na vratima i iznenađeno ugleda svoju sestru Penelopu. Kad se udala za bogatog lorda Brackleya, Penelope je otišla u London i nije vidjela svoju porodicu tri godine.

Sada moli Ursu da je zamijeni pretvarajući se da je Penelope, te posjeti slijepu majku lorda Brackleya dok je on u inozemstvu. Ursa se nerado složi, da bi se zatekla kako pristaje na još jednu ulogu kako bi pomogla mladom, privlačnom Markizu od Charnvooda.

Kad Markiz, vjerujući da je riječ o Penelopi, dođe u Ursinu sobu usred noći, ona se prestraši i otjera ga. Kako je Penelope neočekivano stigla u Charnvood Court, kako je Ursa nestala i po povratku kući zatekla očevo pismo, kako se Ursa osjećala saznajući da ne može više ostati u Hollington Hallu i pitajući se kamo da ode, saznat ćete u neobičnoj ljubavnoj priči,

PRVO POGLAVLJE

Ursa uđe kroz kućna vrata.

Razmišljala je kako je u kući tiho otkad je otac otišao. Bila je navikla da ga zatekne kako je čeka u svojoj radnoj sobi. Sada je instinktivno pošla hodnikom kao daje on još ondje.

Matthევ Hollington je bio jedan od priznatih jezikoslovaca stoljeća. Njegova knjižnica bila je ispunjena knjigama pisanim na takoreći svim jezicima svijeta.

Neke knjige bile su vrlo stare. Pronašao ih je u mračnim samostanima, u starinskim zamkovima, čak i, na njegovu radost, na istočnjačkim tržnicama.

Budući da je Ursa bila uvijek s njim, a kako nije imao sina, naučio ju je mnogim jezicima. Postala je stručnjak gotovo kao i otac u prepoznavanju izvornih i krivotvorenih knjiga i dokumenata.

Idući u radnu sobu mislila je ponovno kako se doima usamljenom kad otac nije tu. Otišao je u kratki posjet u Amsterdam.

Neki tamošnji znanstvenici dobili su dokumente iz nizozemskih kolonija, koje nisu mogli pročitati bez njegove pomoći i savjeta.

"Vodiš li me sa sobom, tata?" pitala je Ursa.

On je odmahnuo svojom glavom.

"Nije vrijedno truda, najdraža, a ti bi se strahovito dosađivala s ljudima kod kojih ću odsjesti. Oni su svi stari i zauzeti svojim problemima."

Ursa je bila razočarana. U isto vrijeme znala je da njezin otac govori za njezino dobro. Ponekad su išli na vrlo uzbudljiva putovanja, ali bilo ih je i nevjerovatno dosadnih.

Prije nego što je otišao, rekla je ocu: "Požuri kući, tata, jer ćeš mi nedostajati. I, iako imam mnogo posla u vrtu, vježbat ću tvoje konje kao i moje."

Njezin otac se nasmijao.

"Siguran sam da ćeš to učiniti! Čuvaj se, najdraža moja, i obećajem da ću se vratiti što prije budem mogao."

Kako je odlazio na samo tjedan dana, Ursa nije htjela pozvati nikoga u goste za to vrijeme. Znala je da bi mnoge njezine prijateljice

rado došle.

Ali one tako mnogo pričaju da ne bi imala vremena napraviti sve što je željela.

Hollington Hali bila je prekrasna kuća u stilu kraljice Ane, i Ursina majka ju je veoma lijepo uredila. Ona je uvijek inzistirala da njezine kćeri, a ne posluga, čiste vrijedan kineski porculan i dotjeruju izgled soba.

"Ako želiš da nešto bude dobro napravljeno," rekla je Ursi, "moraš to učiniti sama."

Ursa je znala, nakon što je njezina majka umrla, da je to potpuna istina. Pošla je u radnu sobu. Trebalo je malo pospremiti u sobi njezine majke. Zavjese su ondje bile originalne, stavljene kad je kuća i izgrađena.

Bile su tako dragocjene da bi bio zločin dozvoliti bilo kome neiskusnom da ih dodiruje. Osvrnula se po radnoj sobi, a zatim pospremila očev stol.

S ljubavlju je dodirnula zlatnu tintarnicu. Bio je to dar Kralja Italije u znak zahvalnosti za očev rad u Palači.

"To je mjesto bilo u kaosu kad sam tamo stigao," rekao joj je otac, "ali uspio sam sve uredno dokumentirati, i samo se nadam da se neće sve ponovo pobrkati."

Ursa nije bila s njim dok je bio u Palači, već mu se pridružila kasnije.

Zatim su proveli ugodne dane na jugu Italije prije nego što su se vratili u Englesku.

Željela je sada biti s ocem.

Čak i ako su ljudi dosadni, bilo bi zanimljivo biti u Amsterdamu.

Nadala se da će uskoro doći još koji, zanimljiviji poziv i pa će moći pratiti oca.

Kad je otvorila vrata radne sobe, na svoje iznenađenje čula je glasove iz hodnika.

Pitala se tko bi to mogao biti.

Ako su prijatelji, htjet će ostati na čaju.

To će je, mislila je, spriječiti da napravi posao što ju je gore čekao.

Koračala je hodnikom i sreća Dowsona, slugu koji je bio u obitelji otkad se ona rodila.

"Tko je to, Dowsone?" pitala je prije nego što ju je sustigao.

"To je Njezino Gospodstvo, gospođice Ursa", odgovori Dowson. Ursa ga je upitno pogledala. Shvatio je da ga nije razumjela i rekao: "Gospođica Penelope - leđi Brackley."

"Ne mogu vjerovati!" uzvikne Ursa.

Njezina sestra Penelope udala se prije tri godine za lorda Brackleya.

On je bio ugledni plemić koji je često govorio u Gornjem Domu o vanjskoj politici.

Njihov otac ga je upoznao na jednom od svojih putovanja u inozemstvu.

Po očevom povratku lord Brackley ga je posjetio u Hollington Hallu. Upoznao je Penelopu, koja je tada imala samo devetnaest godina.

Zaljubio se u nju, ali bio je stidljiv udvarač.

U početku je mislio da je razlika u njihovim godinama prevelika da bi bili sretni.

To je učinilo Penelopu još zainteresiranijom da se uda za njega.

Ona se uvijek jako dosađivala očevom opsesijom jezicima.

Htjela je društveni život što joj nije bilo dostupno živeći na selu.

Kako je inzistirala, otac joj je pomalo nerado uredio s jednom daljom rođakinjom da bude predstavljena na Dvoru.

Također joj je omogućio boravak u Londonu s istom rođakinjom kao pratiteljicom u društvu.

Penelope je uživala u svakom trenutku.

To ju je navelo na odluku da se uda za nekog uglednog.

Željela je biti dijelom blistavog društvenog života usredotočenog oko Princa od Walesa.

Kad se vratila kući, nije govorila ni o čemu osim o svom boravku u Londonu.

Nažalost, rođakinja koja ju je pratila nije je pozvala da ostane duže.

Stoga je Penelope došla mrzovoljna natrag na selo.

Svime se dosađivala, čak i lovom.

Ursa je bila potpuno sretna dok god je mogla jahati odlične konje koje je njezin otac kupio za svoje kćeri.

Povremeno je na obostrano zadovoljstvo viđala prijatelje iz okolice. Penelope je međutim gledala na njih s visoka i govorila samo o Londonu. Kad je lord Brackley posjetio njezinog oca, činio joj se kao romantični vitez koji ju je došao spasiti.

Blistala je zbog njega i izgledala pri tom veoma ljupko.

Nije bilo nimalo čudno što se, iako je imao više od četrdeset godina, Lord zaljubio.

On je već bio oženjen, ali brak nije bio uspješan i nije imao djece.

Kad je napustio Hollington Hali, shvatio je da ne može zaboraviti Penelopu. Poslao je pozivnicu Matthevu Hollingtonu pozivajući ga u svoju kuću u Londonu radi jedne stare knjige što ju je upravo otkrio.

Pozvao je također Penelopu.

Budući da Matthew Hollington nije nikad poticao svoju kći da se uda za nekog toliko starijeg od sebe, smatrao je nepotrebnim da ga ona prati. Penelope je zamalo poludjela od pomisli da bi mogla ostati kod kuće.

I otac i Ursa čudili su se koliko je postala ratoborna po tom pitanju. Naravno, bilo je po njenom.

Nakon posjeta Londonu lord Brackley počeo je posjećivati kuću radi jednog razloga za drugim.

Na kraju je Penelope pobijedila.

Zaprosio ju je u vrtu.

Prihvatila je gorljivošću koja mu je sigurno vrlo laskala.

Penelope je inzistirala da se vjenčaju u Londonu, u crkvi St. George na Hanover Squareu. "Ali ti si krštena u našoj seoskoj crkvi", Ursa se usprotivila, "i svi će te u selu htjeti vidjeti kao nevjestu."

"Ne zanima me što seljani žele!" Penelope prasne.

"Arthurovi prijatelji će doći na njegovo vjenčanje, a St. George je najmodernija crkva u Londonu."

Ursa je znala da nema smisla svađati se, naročito kad je Penelope nastavila: "Ti ćeš biti jedna od mojih djeveruša, a kako Arthur ima mnogo uglednih rođakinja, i one će također biti djeveruše."

Otišli su u London prije vjenčanja kako bi Penelope mogla nabaviti svoju opremu.

Mnogi uvaženi ljudi u Londonu čuli su za Matthewa Hollingtona i bili su impresionirani njegovim ugledom nadarenog jezikoslovca.

Ali prijatelji lorda Brackleya i oni koje je Penelope željela upoznati, a koji su svi imali titule, bili su zainteresirani samo za kraljevski raskošne zabave. Penelope je hodala prema oltaru pridržavajući očevu ruku, noseći blistavu tijaru što je pripadala porodici Brackley.

Slijedilo ju je deset djeveruša koje su sve, s iznimkom Urse, bile iz plemićkih obitelji.

Čim su Penelope i lord Brackley otišli na medeni mjesec, Matthew Hollington i Ursa vratili su se na selo.

"Lijepo je biti kod kuće, tata," rekla je Ursa.

"Misliš li to zaista?" pitao je. "Ili i ti također, moja najdraža, čezneš za blistavim svjetlima i mužem koji ima plemstvo?"

Govorio je s iskrom u očima, ali Ursa je odgovorila mirno: "Kad se udam, tata, želim da to bude zbog ljubavi, kao što je bilo s tobom i mamom."

Otac ju je zagrlio.

"Nadam se da će tako i biti, najdraža," rekao je. "Prava ljubav je nešto najljepše na svijetu."

Poljubio je čelo svoje kćeri i rekao: "Budući da vjerujem u sudbinu, siguran sam da ćeš naći pravog čovjeka za sebe, a ne zadovoljiti se bilo kime, koliko god on blistav bio."

Ursa je točno znala što je njezin otac htio reći i poljubila gaje prije nego stoje rekla: "Sigurna sam da si u pravu, tata. U međuvremenu ja sam više nego sretna s tobom."

Znala je da je njenom ocu bilo drago to što je rekla.

Također je znala da je izgubila Penelopu zauvijek.

Ona im je slala razglednice sa svojeg medenog mjeseca.

Nakon toga pisala im je za Božić, šaljući beskorisne darove.

Ursa se pitala koliko ona troši na svoje slavne prijatelje.

Kako je lord Brackley bio veoma bogat, bila je sigurna da je riječ o zavidnim svotama.

"Što bih morao učiniti s ovim?" pitao je Matthew Hollington.

Idućeg Božića primio je držač za pero, premalen za tip pera kakvim je pisao. "Sigurna sam da će biti koristan za idući sajam, tata," odgovorila je Ursa. Oboje su se nasmijali.

Ursini darovi su, nagađala je, bile stvari koje je Penelope dobivala od drugih ljudi, a od kojih nije imala nikakve koristi.

One su također bile sačuvane za mjesni sajam.

Pismo zahvale od Penelope za darove koje su joj poslali bilo je kratko.

Bilo je očigledno da je napisano u žurbi.

U stvari, kako je vrijeme prolazilo, Penelope je postala gotovo nestvarna osoba koja nije, činilo se činilo Ursi, pripadala porodici Hollington.

Čitala je o njoj u časopisu Court Circulars.

Ali bilo je teško misliti o njoj kao o sestri s kojom je dijelila sve kao dijete, uključujući dadilju i guvernantu. Penelope međutim nikad nije razumjela ništa od onog čemu ju je otac učio.

Ursa je s druge strane nalazila očaravajućim sve čemu ju je učio.

Kako je vladao riječima, otac je za nju oživljavao palače Indije i snježne vrhove planina Himalaja.

Učinio je da vidi ljepotu Perzije i piramida Egipta.

Sada je Ursa često išla s njim na putovanja u inozemstvo.

Ursa se borila protiv odlaska u školu i ostala je s ocem.

"Kako me može bilo koja škola naučiti na isti način kao što to ti radiš, tata?" pitala je.

"Savršeno dobro znaš da poučavaš jezike na način na koji bi ih trebalo poučavati, čak su od toga, kao što si sam često rekao, engleski učitelji napravili veliki problem."

Njezin otac se predao. Zatim ju je, budući da je mislio kako njezin španjolski nije tako dobar kako bi trebao biti, odveo u Španjolsku.

Nakon toga posjetili su Francusku i Grčku.

Također je bilo vrlo uzbudljivo kad su otišli u Rusiju.

Svaki put kad bi se vratili kući, Ursi se činilo da je naučila više, ne samo o jeziku, nego i o ljudima i njihovoj zemlji, toliko različitoj od njezine.

"To je bio i sat povijesti i zemljopisa, kao i lijepi praznici, tata!" rekla je jednom.

Njezin otac se smijao.

"I ja tako mislim", rekao je, "osim toga, najdraža moja, ne bih mogao imati bolju družicu s kojom bih u tome uživao!"

Njegov glas zvučao je vrlo iskreno.

Nitko međutim nije znao bolje od Urse da mu je njezina majka strahovito nedostajala. Ponekad, kad su išli na mjesta na kojima je bio prije sa svojom suprugom, vidjela bi tugu u njegovim očima.

Tada je znala koliko je bio nesretan bez nje.

"To je ljubav", rekla je sebi mnogo puta, "i mogu se samo moliti da jednog dana budem toliko sretna da je nađem."

Sada, dok išla prema salonu, osjećala je daje njezina sestra stranac kojeg će morati ponovno upoznavati.

Penelope je stajala ispred kamina uživajući u svom odrazu u ogledalu.

Kad je Ursa ušla, okrenula se i njezina sestra je shvatila koliko se ona promijenila.

Izgledala je još i ljepša nego kad je živjela kod kuće.

Ali bilo je nešto novo u njoj.

Ursa je pomislila daju je to učinilo veoma različitom od sestre koju je nekad poznavala i voljela toliko godina.

"Oh, tu si, Ursa!" Penelope uzvikne. "Pomislila sam da sam došla u pogrešnu kuću!"

"Prošlo je mnogo vremena otkad si bila ovdje", reče Ursa.

Penelope napravi jedan nestrpljiv, ali u isto vrijeme dražestan pokret svojom rukom.

"Molim te, samo nemoj početi!" reče ona. "Nisam došla kući prije zato što sam bila tako zauzeta bezbrojnim obvezama koje nisam mogla izbjeći." "Izgledaš prekrasno!" Ursa reče potpuno iskreno.

"Drago mi je što tako misliš", odgovori Penelope. "Ja mnogo brinem o sebi."

Penelope siječne okom prema sestrinoj kosi dok je govorila, kao da ju je smatrala pomalo neurednom, zatim se opet okrene da bi pogledala svoj odraz u ogledalu.

"Pitam se", rekla je, "je li ova nijansa zelenog previše svijetla."

Nosila je šešir u skladu s haljinom ukrašen perjem.

Ursa je pomislila da je neprikladno obučena za selo.

Kako god bilo, to je sigurno postala Penelope sa sasvim malo crvenog u svojoj lijepoj kosi.

I njezina haljina također je bila iznimno raskošna.

Oko vrata su joj bile dvije niske perli, dijamantne naušnice krasile su njezine uši. Veliki dijamantni srpasti broš je bio zataknut za njezin prsluk.

"Izgledaš kao da upravo ideš na zabavu", primijeti Ursa.

Na njezino iznenađenje, Penelope je pokazala rukom.

"Dođi i sjedni, Ursa," reče.

"Želim razgovarati s tobom, trebam tvoju pomoć."

"Moju pomoć?" uzviknula je Ursa.

To je bilo zadnje što je očekivala da će čuti od sestre.

Sjela je na sofu, svjesna pri tom daje njezina haljina, koju je imala već neko vrijeme, izgledala pohabano pored Penelopine.

Primijetila je daje lice njezine sestre bilo napudrano.

Bilo je malo neprirodne boje na njezinim usnama.

"Zar nećeš ostati ovdje?" pitala je Ursa kad njezina sestra nije govorila. "Ako želiš čaja, naredit ću da donesu."

"Želim razgovarati s tobom, Ursa," rekla je Penelope, "nadam se da si zatvorila vrata." Ursa je bila iznenađena.

"Sigurna sam da ih je Dovvson zatvorio", odgovorila je-

"Ne želim da itko čuje što ću ti reći", rekla je Penelope. "Gdje je tata?"

"Otišao je u Amsterdam", odgovorila je Ursa. "Bit će na putu do kraja tjedna. Znam da će mu biti jako žao što te nije vidio."

"U Amsterdam!" uzviknula je Penelope. "Odlično! Ako se ne vrati za tjedan dana, to je upravo ono što želim."

Ursa ju je gledala začuđeno. "Što time misliš, zaboga? O čemu govoriš?"

Njezina sestra se nagne prema njoj. "Sada slušaj, Ursa, ovo je veoma, veoma važno i znam da ćeš mi pomoći."

"Pomoći ću ti ako mogu," rekla je Ursa, "ali ne mogu se domisliti kako."

Zadivilo ju je što Penelope sa svojim uglednim prijateljima, svojim uvažanim suprugom i blistavim draguljima, može još uvijek željeti nešto. Izgledalo je da Penelope nalazi teškim reći ono što želi.

Usljedila je stanka prije nego što je rekla: "Došla sam te vidjeti, Ursa, jer, kao što sam već rekla, trebam tvoju pomoć, i to je nešto što samo ti možeš učiniti za mene."

"Naravno da ću ti pomoći, Penelope," odgovori Ursa, "iako mi je teško zamisliti bilo što što bih ti mogla dati, a što ti već nemaš."

Penelope je gledala u nju. Zatim reče neočekivano: "Nas dvije ne sličimo jako, ali su naši glasovi veoma slični."

"Jesu li?" pitala je Ursa. "Nikad nisam o tome razmišljala."

"Naravno da jesu", Penelope reče oštro. "Sigurno se sjećaš da bi, kad si dozivala mamu, ona često pitala: 'Je li to Penelope ili Ursa?'"

Ursa se nasmijala. "Sjećam se da je majka tako govorila."

"A tata nas je uvijek brkao kad nas nije mogao vidjeti", rekla je Penelope. Govorila je kao da želi natjerati sestru da se složi s njom. Ursa je čekala.

Nije mogla razumjeti zašto je to uopće bilo važno.

"Ono što sam ti sada došla reći", rekla je Penelope, "jest da Arthur odlazi vidjeti Sultana Tangjera, koji je veoma ugledna osoba."

"Kako zanimljivo!" rekla je Ursa. "Sjećam se da ga je tata jednom upoznao."

"Arthur me neće povesti sa sobom", rekla je njezina sestra kao da Ursa nije ništa rekla, "smatrajući da bih bila zatvorena sa ženama u Sultanovom haremu i ne bi mi bilo dopušteno sudjelovati u društvenom životu."

"To je potpuno točno!" promrmijala je Ursa.

"Inzistirao je da umjesto toga idem k njegovoj majci, udovici ledi Brackley!" Penelope reče zaoštravajući svoj glas.

"Gdje ona živi?" pitala je Ursa.

"Nedaleko odavde, po svemu sudeći", odgovorila je Penelope, "ali nemam nikakvu namjeru gubiti vrijeme zatvorena s jednom staricom na selu!"

"Zašto onda nisi ostala u Londonu?" pitala je Ursa zbunjeno.

"Zato što je Arthur ljubomorani!" odgovorila je njezina sestra.

"Odlučio je da neću vidjeti... nekoga koga želim vidjeti dok je on na putu." Ursa je zurila u Penelope.

Zatim je upitala: "Misliš... muškarca?"

"Naravno da mislim muškarca", reče Penelope. "On je veoma šarmantan i veoma privlačan, i naravno, mnogo mlađi od Arthura, koji radi smiješnu gužvu oko toga."

"Dakle, zato ne želiš ići k njegovoj majci", reče Ursa pokušavajući pronaći smisao u onom što je njezina sestra govorila.

"To Arthur želi da učinim, ali ja nemam namjeru poslušati ga."

Ursa je zurila u svoju sestru. "A... ali... on je tvoj muž,... moraš!"

Na njeno iznenađenje Penelope se nasmijala. "Ne moram ako ti napraviš kako te zamolim." "Što to? Ne razumijem."

"Slušaj sada", objasni Penelope. "Arthurova majka sada, naravno, stari i zapravo je gotovo potpuno slijepa."

Stala je i pogledala da vidi prima li njena sestra k znanju ono što je govorila. "Želiš li reći...?" počela je Ursa.

"Ako mi želiš pomoći," prekinula ju je Penelope, "ići ćeš i biti s udovicom ledi Brackley, razgovarati s njom, čitati joj - što god se radi sa slijepim ljudima - dok se Arthur ne vrati."

Ursa je zurila u svoju sestru kao da nije mogla vjerovati što je čula.

"A... ali... kako mogu, Penelope? Ona će znati da to nisi ti!"

"Zašto bi znala?" pitala je Penelope. "Mene je vidjela samo jednom ili dva puta. Ona živi na selu dok sam ja uvijek u Londonu i, kao što sam rekla, naši glasovi su vrlo slični. Ako budeš ugodna prema staroj ženi, trebala bi biti zahvalna što se uopće netko druži s njom." "Ali... sigurno... kad se tvoj... muž... vrati?" počne Ursa.

"Do Arthurovog povratka", reče Penelope, "ja ću biti opet u Londonu čekajući ga. Obećao je da će mi točno javiti kada će to biti. Uredit ću da konjušar odjaše do Brackley Parka i čeka kako bi mi mogla poslati njegovo pismo čim ono stigne, da mi javiš datum njegovog povratka."

"Misliš... ja moram... otvoriti pismo?"

"Oh, ne budi tako budalasta, Ursa!" protestirala je Penelope. "Ako se već pretvaraš da si Penelope, bit ćeš Penelope! Bit ćeš iedi Brackley' za poslugu, a kako bi oni mogli znati da se pretvaraš?"

"Sigurna sam da ću... griješiti i učiniti... nešto... a onda ćeš biti... bijesna na mene?"

"Ako to učiniš, uništit ćeš moj brak, a ne mogu vjerovati da bi željela da se to dogodi", rekla je Penelope. "Kao što sam ti rekla, Arthur je veoma ljubomoran na svakog muškarca, ali naročito na Vernona."

Stala je i malo uzdahnula.

"Zaklela sam se da ti neću reći njegovo ime, ali on je, uvjeravam te, najprivlačniji i najzgodniji muškarac kojeg sam ikad u životu srela!"

Ursa je zurila u svoju sestru.

"Želiš li... r. reći, Penelope", pitala je polako, "da si z. zaljubljena u njega?"

"Naravno da sam zaljubljena u njega!" izjavila je Penelope.

"I on je zaljubljen u mene. Očajni smo jer ne možemo biti zajedno. Zatim je kao grom iz vedraneba došla ova predivna prigoda i mi možemo biti zajedno dok je Arthur na putu."

Ursa je zurila u svoju sestru prije nego što je rekla tihim glasom:

"Ali... Penelope... ti si... udana,... ne m. . možeš misliti. . ?"

"Oh, nemoj biti tako naivna", prekinula ju je njezina sestra.

"Rekla sam ti, volim Vernona, i nebo zna da sam bila dobra supruga Arthuru, iako ima sto godina i gotovo je već u grobu!"

Ursa je bila šokirana, ali mislila je da bi pogriješila kad bi to rekla.

"Sada, sve što moraš učiniti", Penelope reče, "je da odeš u Brackley Park umjesto mene i samo zapamtiš da si sada leđi Brackley, jedna od velikih ljepotica Londona", sada je govorila s ponosom koji joj je odzvanjao u glasu.

Ursa je malo zaplakala.

"Ne mogu biti takva, Penelope?" protestirala je.

"Pogledaj mene pa zatim sebe!"

"Nisam budala", odgovorila je Penelope. "Izgledat ćeš upravo kao ja. Dovela sam svoju sobaricu sa sobom kao i nešto svoje odjeće. Ona će ići s tobom, iako, nebo zna da će mi nedostajati."

"Tvoju sobaricu?" Ursa reče iako je ponavljajući riječi morala zvučati poput papige.

Zatim, kad je shvatila što je njezina sestra rekla, upita:

"Misliš li reći da ona zna što namjeravaš?"

"Draga moja Ursa, prestani se ponašati kao glupa seljanka. Naravno da imam ljubavne avanture u Londonu i moram imati nekoga od povjerenja da mi pomogne, tko neće pričati i tko je cijelim srcem odan kao što mi je Marie odana."

Ursa nije znala što bi rekla.

Mogla je samo gledati bespomoćno svoju sestru.

Mislila je daje to najapsurdniji prijedlog koji je ikad čula.

U isto vrijeme bila je potpuno svjesna da Penelope na kraju uvijek dobije ono što želi.

Nekako će, iako nije mogla shvatiti kako, morati učiniti što joj je rečeno.

Kao da je znala da je dobila bitku, Penelope reče:

"Mane čeka u kočiji. Sada čuje pozvati da ti pomogne presvući se. Zatim ćemo krenuti na put za Brackley Park."

"Ja to... ne mogu... ne mogu učiniti!" Ursa je htjela reći.

Ali kako je njezina sestra odlučno ustala, znala je da bi svaki otpor koji bi pružila pao na neplodno tlo.

Koliko god je pomisao bila zastrašujuća, Ursa je pristala biti lažna Penelope.

DRUGO POGLAVLJE

Ursa je zurila u svoj odraz u ogledalu. Teško je mogla povjerovati da zaista gleda sebe. Penelope ju je odvela gore, gdje je, na Ursino iznenađenje čekala njezina francuska sobarica Marie.

Ona je već bila raspakirala nešto odjeće što je ležala na krevetu.

Izgledala je, mislila je Ursa, upravo kao što se to očekuje od francuskih sobarica.

"Sada će Marie učiniti tvoj izgled više nalik mome", reče Penelope, "i bit ćeš iznenađena koliko ćeš uskoro izgledati drugačija nego sada."

Govorila je prezirno što je Ursi zvučalo neugodno. Marie joj je pomogla oko haljine i posjela je uz toaletni stolić da joj uredi kosu.

Učinila je to po najnovijoj modi, tvrdila je Penelope. Ursa je sada izgledala starijom, iskusnijom, a priznala je, također i privlačnijom.

Šutjela je dok je Marie pudrala njezino lice i dodavala malo rumenila na njezine obraze.

Ursa pomisli kako njezin otac sigurno ne bi ovo odobrio, ali nije bilo koristi od protestiranja. Penelope joj je pričala o svojem životu u Londonu.

"Imamo prostranu kuću na Grosvenor Squereu", rekla je, "i, budući da je Arthur ustupio Brackley Park svojoj majci, imamo ladanjsku kuću blizu Windsora."

Zastala je za trenutak prije nego što je dodala:

"Arthuru to veoma odgovara jer se mora često sastajati s Kraljicom."

Ursa je znala daje ovime morala biti impresionirana, pa je rekla:

"Zar mu ne nedostaje kuća u kojoj je odrastao?"

"Ne, predaleko je od Londona", odgovorila je Penelope, "i kako je njegova majka sretna tamo, mislio je da bi bilo pogrešno preseliti je u malu, neuglednu kuću u Doweru."

Ursa je šutjela i nakon trenutka Penelope reče:

"Da budem iskrena, ne želim se zakopati u ovom kraju. Toga mi je bilo dovoljno kad sam bila djevojčica, i dobro se sjećam kako je bilo dosadno."

"Oh, Penelope," Ursa je protestirala, "bile smo vrlo sretne, znaš da jesmo! A dok je mama bila živa, imale smo najljepše dječje zabave."

"Ti si se možda zabavljala," Penelope reče, "ali ti si mlađa od mene. Meni je ubrzo postalo pusto s tom dosadnom mladeži."

Zirnula je na sebe u ogledalu i dodala:

"Postalo je sasvim drugačije kad sam stigla u London i otkrila da gotovo svaki muškarac u društvenim krugovima želi plesati sa mnom. Dijelili su mi komplimente, i dakako, željeli su me poljubiti."

"Ali, ti im, dakako nisi dopustila!" Ursa reče brzo. Penelope nije odgovorila i Ursa uzvikne: "Jesi! Oh, Penelope, mama bi bila užasnuta kad bi znala."

"To je samo zato jer je živjela na selu, gdje su svi oprezni i pretjerano čestiti", Penelope oštro odvrati. "Sada se sve promijenilo, i uvjeravam te, Ursa, ima mnogo mladih ljudi koji čeznu za mojim obožavanjem - a jedan od njih naročito!"

Zadnje riječi izrekla je nježnim glasom. Ursa je znala da se to odnosi na muškarca s kojim će se sastati. On je bio odgovoran za ovu neobičnu šaradu u kojoj je Ursa dobila glavnu ulogu. Također je držala veoma nesmotrenim od Penelope da govori na takav način pred svojom sobaricom.

Marie je završila stavljajući ruž na njezine usne i, na Ursino čuđenje, malo maskare na njezine trepavice.

Njezine oči su se sada doimale ogromnima.

Također je shvatila po prvi put da su Penelopine trepavice mnogo tamnije od njezine kose.

"Sada haljina!" Penelope reče oštro. "Moramo požuriti ako želimo stići u Bracklv Park na čaj."

"Ti sigurno ne ideš sa mnom?" pitala je Ursa.

"Naravno da ne", Penelope odbrusi. "Ne budi tako budalasta!"

Budući da Penelope očigledno nije namjeravala više ništa reći, Ursa je zašutjela.

Dozvolila je Marie da joj pomogne obući elegantnu haljinu, veoma sličnu onoj što ju je njezina sestra nosila.

Bila je blijedoplava s kratkim kaputićem u tamnijoj nijansi.

"Oh, Penelope, kako lijepo!" uzvikne Ursa. "Jesi li sigurna da se možeš odreći ove prekrasne haljine?"

"Da budem iskrena, ovo je jedna od haljina koje ne nosim jer se ne sviđam sama sebi u plavom", odgovori

Penelope. "Ona je ipak veoma skupa, kao i druge haljine koje sam ti donijela."

"Bit ću veoma brižljiva s njima", Ursa obeća.

"Meni više ne trebaju", odgovori Penelope, "bit će poslane sestrama milosrdnicama, kojima obično šaljem stvari koje više ne želim. Uvjeravam te, one su uvijek iznimno zahvalne." "Sigurna sam da jesu", Ursa promrmlja.

Pomislila je kako je to upravo nalik Penelopi: ne odvojiti se ni od čega što je zaista vrijedno. Marie stavi iznimno atraktivan šešir, usklađen s haljinom, na Ursinu glavu.

Bio je ukrašen skupim svilenim cvijećem.

"Donijela sam i tri druga šešira," Penelope reče, "a Marie će ti reći u kojim prilikama ćeš ih nositi, baš kao što ona zna točno što moraš obući za večeru."

Kratko se nasmijala, a zatim nastavila: "Pretpostavljam da ćeš večerati samo s mojom svekrvom, i žalim te zbog toga. Ali morat ćeš samoj sebi ponavljati da mi činiš uslugu, na čemu sam ti iznimno zahvalna!"

Marie je donijela par skupih cipela s visokim petama.

Zatim je pružila Ursi ručnu torbicu i rukavice.

"Napokon si spremna!" reče Penelope. "Moramo odmah krenuti. Trebat će nam barem sat i pol da stignemo u Brackley Park."

Marie je spakirala kozmetiku u malu kutiju. A tada Penelope vrisne. "Zaboravila sam!" uzvikne. "Marie, kako si mogla dopustiti da zaboravim?"

"Što si zaboravila?" pitala je Ursa.

"Vjenčani prsten!" odgovori Penelope. "Ti sada glumiš udanu ženu!" Okrenula se svojoj sobarici.

"Zaista, Marie, to je previše nesmotreno od tebe!"

Marie promrmlja: "A qui la faute?" Ursa je znala da to znači: "Tko je tome kriv?"

Ona zatim otvori kožnu kutiju za nakit.

Penelope ju je pretraživala govoreći:

"Ti si sada također bogata žena. Dakako, ne mogu ti posuditi ništa jako skupocjeno, ali ovdje su naušnice koje nikad ne nosim budući

da nisu dovoljno veličanstvene, a ovdje je tvoj vjenčani prsten i uz njega jedan dijamantni."

"Nadam se da neću ništa izgubiti", mrmrljala je Ursa.

"Oh, to nisu najbolji dragulji!" Penelope odgovori nehajno. "U stvari dijamantni prsten mi je darovala Arthurova rođakinja koja je, iako je vrlo bogata, također i vrlo zla. Inače bi potrošila mnogo više!"

Ursa je stavila prstenje na treći prsten svoje lijeve ruke.

Penelope je nastavila:

"Također sam donijela i malu dijamantnu zvijezdu što mi ju je darovala Arthurova majka. Tako da joj možeš reći da je nosiš, što će joj biti drago. Bila bi greška ako je izgubiš jer bi se Arthur zabrinuo. Ali on mi je darovao tako mnogo prekrasnih dragulja, jer sam tako zahtijevala, pa nikad ne nosim zvijezdu, ili čak malu bisernu ogrlicu koju možeš nositi navečer."

"Bit ću veoma pažljiva," Ursa obeća, "ali ja imam, kao što znaš, neke mamine dragulje koje mogu staviti, ako želiš."

"Kako moja svekrva jedva vidi, to bi bio samo gubitak vremena", odgovori Penelope, "i, u svakom slučaju, sigurna sam da su zaključani u sefu i da će trebati vremena dok ih izvadimo."

Govorila je oštro gledajući u isto vrijeme na sat. Ursa je podigla svoju torbu.

Dok su silazile niz stepenice sluga dođe žureći hodnikom da uzme kovčege. U hodniku Ursa reče:

"Moram reći posluži da odlazim na put inače će se pitati što se sa mnom dogodilo."

"Ja ću reći Davvsonu", reče Penelope, "i mislim da bi bila pogrešno da te njegova žena, ili ona brbljava stvorenja u kuhinji, vide."

"Da... dakako... nisam mislila... o tome", Ursa reče brzo.

Ona je za trenutak bila zaboravila daje počela glumiti svoju sestru.

"Uđi u kočiju brzo!" Penelope naredi.

"Ja ću razgovarati s Davvsonom. On stari i sve slabije vidi, a sumnjam, budući da je muškarac, da će primijetiti bilo kakvu razliku na tebi."

Govorila je tiho.

Zatim, kad je Dawson, znajući da su sišle došao u hodnik, Penelope je pošla prema njemu. "Bilo je krasno vidjeti te opet,

Dawsone! Svakako reci gospođi Dawson da mi je žao što žurim pa nemam vremena doći u kuhinju i razgovarati s njom.

Ali vodim gospođicu Ursu sa sobom na nekoliko dana što će, sigurna sam biti ugodna promjena za nju."

"Sigurno hoće, gospođo," reče Davvson, "a gospođici Ursi je ovdje dosadno kad nema gospodara."

"Znam da je tako", reče Penelope. "Kako bilo, pazi na sve kao što si i dosad radio, a gospođica Ursa će se vratiti prije mog oca."

Govoreći to projurila je kroz kućna. Popela se u zatvorenu kočiju gdje je Ursa već sjedila.

Sluga, u livreji Brackleyevih s kokardom, zatvori vrata.

Čim je skočio na mjesto pored kočijaša, odvezli su se.

Kako su prošli niz puteljak i izašli na cestu što je vodila kroz selo, Ursa reče:

"Teško mogu... vjerovati... da se ovo... događa. Penelope, tako se bojim da ću te... razočarati!

Zamislimo daje tvoja svekrva... sumnjičava?"

"Već sam ti rekla daje slijepa kao šišmiš", Penelope odgovori, "i računala sam upravo na putu ovamo da me ona vidjela samo četiri puta u životu."

Ursa je gledala u svoju sestru sa čuđenjem.

"Je li to... zaista istina?"

"Jasno da jest", Penelope odgovori. "Ona nije došla na vjenčanje jer, budući da je slijepa, ne voli putovati u London, ili bilo kamo drugamo."

Prezirno je nastavila:

"Arthur i ja smo išli u jednom Brackley Pak prije nego što smo se vjenčali, a ja sam se odvezla jednom s tatom, dok si ti još bila u školi. Od tad sam bila tamo dva puta, kad je Arthur inzistirao da ga pratim."

Ursa je šutjela, a njezina sestra je nastavila:

"Uvjeravam te, bilo je smrtno dosadno, i bila sam zahvalna što sam pobjegla."

"Pretpostavimo", Ursa reče oklijevajući, "da me pita nešto o čemu ne mogu odgovoriti?" "Oh, samo improviziraj", Penelope odvratila. "Ti si sada pametna sestra porodice! Ne može nadići tvoje sposobnosti odgovaranje na pitanja jedne slijepice žene."

"U... učinit ću... sve što mogu," Ursa reče ponizno, "ali ne smiješ se... ljutiti na mene,

Penelope, ako nešto... pobrkam.

"Bit ću jako ljuta!" Penelope odvrati. "Ali, zaista jedino što je važno jest da Arthur ostane u uvjerenju da sam na sigurnom s njegovom dosadnom starom majkom! Neće biti razloga da pomisli da sam negdje drugdje."

"A kad se on... vraća?" pitala je Ursa.

"Ja ću ga čekati u Londonu raširenih ruku govoreći mu koliko mi je nedostajao!" odgovori Penelope. "Najvažnija stvar koju ćeš s vremenom naučiti je da muškarci vjeruju u ono u što žele vjerovati, a većina ih je toliko uobraženih da ne mogu vjerovati da ih ne voliš koliko oni vole tebe!"

Kratko su se vozile u tišini, zatim Ursa reče:

"Uvijek... sam se nadala, Penelope, da ćeš biti veoma... sretna kad se... udaš."

"Ja jesam sretna", Penelope reče potvrđujući. "Jedino je šteta što nisam upoznala Vernona prije tri godine."

Bilo je čežnje u njenom glasu, a zatim se nasmijala.

"Ne mislim reći da bi me tada zapazio, da smo se sreli. On nema koristi od debitantica, iako ga one stalno proganjaju."

"Znači ti ne misliš... da bi te on... oženio?" pitala je Ursa.

"Ni slučajno", Penelope odgovori. "Muškarci u Londonu, a Vernon je pravi gradski čovjek, vole iskusne žene koje su pri tom zabavne i, naravno, prekrasno izgledaju."

Govoreći to okrenula se da pogleda svoju sestru.

"Kad vidim razliku na tebi, ne mogu zamisliti kako možeš sjediti na selu, a ne natjerati tatu da te odvede u London."

Ursa je pomislila kako ju je Penelope, ako je mislila da bi trebala ići u London, mogla pozvati k sebi u goste.

Ali samo je tiho odgovorila:

"Ja sam veoma sretna s tatom. Znaš kako me zanima njegov rad, i mislim daje predivno kad mu pošalju, ili on pronađe, stare dokumente za svoju biblioteku."

"Ja sam to uvijek smatrala iznimno dosadnim," Penelope uzdahne, "ali opet, kao što znaš, ja nisam nikad bila dobra u stranim jezicima."

Ursa je znala da je to istina.

Penelopi je bilo veoma teško usvojiti čak i površno francuski. Nastavili su vožnju.

Kad je Ursa pomislila da se sigurno približavaju kraju njihovog puta, rekla je brzo:

"Sigurna sam da ima još toga što bi mi trebala reći o tvojoj svekrvi. Tko je ona bila prije udaje?"

"Oh, nitko naročito važan", Penelope odgovori. "Arthur kaže da je bila veoma lijepa, zbog čega je privukla njegovog oca. Ali ja nemam vremena raspitivati se o nekome koga nikad ne vidim."

Kad je završila govoriti, Penelope se nagne naprijed da bi dodala:

"Stigli smo, konačno!"

Ursa je gledala iznenađena.

Shvatila je da se nalaze ispred prostrane Poštanske postaje, a ne, kao što je očekivala, u Brackley Parku. Upravo kad je htjela pitati, Penelope reče: "Ovdje te napuštam. Dakle, zapamti, od ovog trenutka nadalje ti si Penelope - ne Ursa. I za milost božju, potruđi se oko starice tako da kaže Arthuru kako sam bila divna prema njoj."

Kočija je došla do odmorišta i sluga otvori vrata.

Ne govoreći više ništa, Penelope je izašla i požurila kroz glavna vrata Poštanske postaje.

Marie, koja je sjedila na kutiji stisnuta između kočijaša i sluge, skočila je dolje.

Ušla je u kočiju da bi sjela na usko sjedalo leđima okrenuta konjima. Sluga je zatvorio vrata i konji su krenuli.

Sve se dogodilo vrlo brzo. Dok su se dalje vozili, Ursa pomisli kako ju je Penelope trebala pripremiti za ovo što se dogodilo.

Trebala joj je reći da Vernon, tko god on bio, čeka na nju u Poštanskoj postaji.

Sada se sjetila daje vidjela sjajnu kočiju s četiri konja u dvorištu.

To je bio samo usputni pogled, ali je osjećala da je kočija čekala njezinu sestru.

Sada, kad je bila sama s Marie, razgovarala je s njom francuski i sobarica je bila oduševljena.

"Govorite moj jezik kao Parižanka, gospođice", rekla je. "Kako možete tako dobro govoriti, kad Njezino Gospodstvo - mon Dieu! - govori tako slabo?"

"Moj otac je bio veoma uporan u tome da bih trebala govoriti više jezika", objasnila je Ursa, "kako bih mu mogla pomoći u njegovom poslu."

Marie je zatim govorila o svojem domu i pariškom sjaju.

Kako je čavrljala, Ursa se dosjetila da Marie čezne za domom.

Živjela je u kući u kojoj nitko nije govorio njezinim jezikom i bila je zato vrlo usamljena.

Ursa je to "izvukla" iz nje. Kad je čula sve o njezinoj porodici, pitala je Marie o životu u Londonu.

"Došla sam u London", objasnila je Marie, "jer mi je Njezino Gospodstvo vrlo dobro platilo, ali nedostaje mi moj dom i moj zaručnik."

"Zaručeni ste?" Ursa uzvikne.

"Ali, sigurno je veoma tužno za tebe biti tako daleko od njega?"

"Mi oboje mnogo radimo i štedimo, gospođice", Marie reče. "Kad se vratim u Francusku, imat ću veliki miraz, i Jacques također štedi pa imamo malu kuću u Parizu, i sve što nam treba." Zvučalo je to kao idealan plan i Ursa je bila zainteresirana.

Još uvijek su razgovarale kad su skrenuli kroz dvorišni ulaz.

"Stigli smo", uzvikne Ursa. "Oh, Marie, pomogni mi da ne napravim neku grešku. Njezino Gospodstvo bilo bi veoma srdito kad bih bila otkrivena kao prevarantica."

Marie se nasmijala. "Ništa ne brinite, gospođice", reče ona. "Vi sada izgledate veoma nalik Njezinom Gospodstvu, i na svoj osobni način tres, tres belle (franc: vrlo, vrlo lijepo)!"

Ursa se smijala.

"Hvala ti Marie, moraš i dalje činiti da izgledam tres, tres belle, sve dok ne budem mogla otići kući."

"Učinit ću to, gospodarice", obeća Marie. Naglasila je posljednju riječ.

Ursa je znala da od tog trenutka ne smije samo izgledati kao Penelope, nego i misliti kao ona.

* * *

Brackley Park je bio ranoviktorijanska građevina i, po Ursinom mišljenju, ne osobito atraktivna. Međutim, bila je veoma prostrano i solidno građena. Vrt je, vidjela je, bio lijepo položen i dobro održavan.

Kočija se našla ispred kućnih vrata. Sluga je potrčao niz stepenice na kojima je bio crveni sag. Otvorio je vrata kočije i Ursa je izašla.

Osjećajući se stidljivo, ušla je u hodnik gdje ju je primio sluga bijele kose.

"Dobrodošli, gospodarice," rekao je uljudno. "Njezino Gospodstvo se raduje Vašem dolasku i nalazi se u salonu."

Išao je naprijed da bi je vodio, a Ursa ga je pratila.

Mislila je kako se hodnik doima pomalo strogim i bez šarma.

Sluga otvori vrata i najavi:

"Njezino Gospodstvo, gospodarice!"

Osjećajući se kao da mnoštvo leptira leprša u njezinim grudima, Ursa uđe. Sjedeći uz kamin na samom kraju sobe bila je žena bijele kose. Kako joj se približila, Ursa je shvatila da je ona još uvijek lijepa i mila. Bila je obučena u crno, s pet niski perla oko vrata. Na ruci, koja se podigla prema njezinoj, blistalo je nekoliko dijamantnih prstenova.

"Penelope, draga moja," rekla je nježnim glasom, "prekrasno je što si ovdje. Bilo mi je tako drago kad sam primila Arthurovo pismo." Ursa se nagne i uzimajući udovičinu ruku, poljubi je u obraz. "Otišao je u Tangier", rekla je. "Želio je da ostanem s Vama dok je na putu."

"Tako je rekao u svom pismu", odgovori udovica. "Kao što možeš zamisliti, oduševljena sam što si sa mnom, iako se bojim da će ti nedostajati užici u kojima uživaš u Londonu."

"Lijepo je doživjeti i promjenu", Ursa reče.

"Sjedni, drago dijete," predloži udovica.

"Johnson će nam donijeti čaj, sigurna sam da će ti trebati nakon tako dugog puta."

"To bi bilo izvrsno", Ursa reče. Gledajući udovicu, Ursa je shvatila da je ona zapravo potpuno slijepa.

To ju je uvjerilo da od udovice ne dolazi nikakva opasnost da će je raskrinkati kao prevaranticu. Uspjela je razgovarati o krajoliku i o ugodnoj vožnji dok sluge nisu stigle s čajem. "Bojim se da ćeš mi morati natočiti čaj", reče udovica kad je Johnson objavio da je sve spremno.

"Da, naravno", Ursa se složila, "i morate mi reći volite li s mlijekom i šećerom."

Držala je šalicu koju je napunila za udovicu i upitala je što bi željela jesti.

"Nisam gladna", ledi Brackley odgovori, "ali sam sigurna da si ti gladna, osim ako naravno, kao tolike druge dame danas, ne paziš na svoj struk."

"Moj nikad nije bio jako širok", odgovori Ursa.

Udovica se nasmijala.

"Sjećam se da mi je Arthur pričao, kad mi te je opisivao, daje tvoj struk tako uzak da ga može objumiti s obje ruke.

Ursa nije znala što da kaže o tome pa je šutjela. Udovica je nastavila. "Učinila si mog sina vrlo sretnim, draga moja. Kada mi je rekao da c'e te oženiti, brinula sam zbog razlike u vašim godinama."

Stala je kao da računa zatim reče:

"Na kraju krajeva, Arthur sada ima četrdeset pet godina i mislila sam da bi bio sretniji sa starijom ženom, ali pogriješila sam."

"Drago mi... je što sam ga... usrećila", Ursa prorirmlja.

Mislila je kako je pogrešno varati ovu dražesnu staru damu. Ali ništa nije mogla učiniti u vezi s tim sada, a udovica nastavi:

"Molila sam se da ti i Arthur dobijete sina, ali, dakako, ti si još uvijek vrlo mlada, a ja sam sigurna da će Bog biti dobar i poslati vam uskoro dijete."

"Si... sigurna sam... da će Vaše molitve biti uslišane", Ursa zamuca.

"Ako ti pričinjam nelagodu, moraš mi oprostiti", udovica reče. "Ali ja sam toliko usamljena da kad razgovaram s ljudima nastojim izraziti osjećaje koje bih možda trebala zadržati za sebe." "Nadam se da mi možete reći sve što želite", Ursa odgovori, "i dok sam ovdje, morate mi dozvoliti da Vam čitam."

Udovica je podigla obrve.

"Sjećam se kad si bila ovdje prije godinu dana", odgovorila je, "rekla si mi da mrziš čitati naglas."

Ursa je shvatila da je pogriješila pa je brzo rekla:

"Pretpostavljam daje to bilo zato što sam se osjećala nervoznom u slučaju da Vas razočaram. Ali ovaj put, voljela bih Vam čitati što god poželite."

Pomislila je kako je često čitala naglas svojem ocu.

Također je pomislila da je vrlo sebično od Penelope što nije čitala svojoj slijepoj svekrvi. "Moraš ići u knjižnicu i izabrati knjigu za koju

misliš da će nas obje zanimati", udovica predloži.

"Bojim se da nećeš naći mnogo suvremenih romana, ali sam sigurna da ćeš pronaći nešto učemu ćemo obje uživati."

"Sigurna sam da hoću", Ursa reče, "i učinit ću to s velikim zadovoljstvom." Udovica se nasmijala.

"To zvuči prekrasno. A sad, ako si završila svoj čaj, vjerujem da se želiš malo odmoriti prije večere. To je nešto što uvijek činim, a pretpostavljam da si umorna nakon dugog puta." "D... da... . naravno", Ursa se složila, prisjećajući se da je Penelope trebala stići iz Londona. Udovica je pozvonila malim zlatnim zvoncem što je stajalo pored njezine stolice.

Johnson je gotovo odmah otvorio vrata.

"Odvedi Njezino Gospodstvo gore, Johnsone," rekla je, "i zamoli Marthu da dođe i odvede me gore kako bih se odmorila prije večere."

"Martha je ovdje, gospodarice," odgovori Johnson.

Starija sobarica uđe u sobu i pođe prema udovičinoj stolici.

"Obje ćemo prileći, Martha," reče udovica.

Okrene glavu u pravcu Urse i reče:

"Penelope, draga, sjećaš li se Marthe? Ona je sa mnom već trideset godina, ja jednostavno ne mogu više bez nje."

Ursa pruži ruku bojeći se da Martha ne izjavi kako ona nije supruga Njegovog Gospodstva. Ali Martha samo ljubazno reče:

"Dugo Vas nismo vidjeli, gospođo. Pomislila sam da ste nas zaboravili."

"Ne, naravno da ne", Ursa brzo odgovori. "To je stoga što je Njegovo Gospodstvo tako zauzeto da nismo imali prigode otići iz Londona ili iz Windsora."

"Arthur mi je rekao u svom pismu koliko se Kraljica oslanja na njega", ponosno dometne udovica.

Martha joj pomogne ustati iz naslonjača i odvede je prema vratima.

"To je istina", složila se Ursa, "njega stalno pozivaju u Windsor Castle."

"Jedino bih ga željela češće vidjeti," reče udovica čeznutljivo, "ali ne smijem biti sebična kad

Arthur toliko čini za domovinu."

Slijedeći ih uz stepenice, Ursa je razmišljala kako je dva puta zamalo pogriješila.

Najprije je Johnson mogao shvatiti da ona nije Penelope i za njim Martha.

No, sada je bila prilično sigurna da oni nisu nimalo sumnjali.

Dok je slijedila sestrinu svekrvu niz hodnik, osjetila je olakšanje.

Shvatila je da je po svom dolasku bila zapravo veoma prestrašena.

"Sada je sve u redu", pomislila je, "pokušat ću usrećiti ovu dragu staricu dok sam ovdje. Nikad joj ne smije pasti na pamet da se Penelope ponaša na tako nedoličan način."

Kako nije željela kritizirati svoju sestru, pokušala je otjerati pomisao od sebe. Ipak u dubini duše znala je da ju je nevjernost njezine sestre prema mužu veoma zgranula.

TREĆE POGLA VLJE

Marie je dugo trebalo dok je uredila Ursinu kosu i lice.

"To je veoma ljubazno od tebe", reče Ursa, "šteta je samo što me nitko ne može vidjeti."

Malo se nasmijala dok je govorila.

Marie ozbiljno odgovori francuski:

"Tu su uvijek sluge, gospodarice, a oni pričaju!"

Ursa je znala da je to istina.

Sasvim drugačijim glasom pitala je zabrinuto:

"Pozna li mnogo posluge ovdje... moju sestru... po izgledu?"

Marie klimne.

"Da, gospodarice, ali domaćica je rekla kako mlado i čak još ljepše izgledate, nego kad Vas je zadnji put vidjela!"

Ursa je malo protrnula od straha da je domaćica sumnjičava.

"Ne brinite, gospodarice," reče Marie, "sve je u redu, posluga nije naročito pametna."

Govorila je prezirno i Ursa se nasmijala.

Parižani uvijek misle o sebi kao o pametnijima i oštroomnijima, nego što su ljudi iz drugih krajeva svijeta, pa čak i iz Francuske.

Ursa je bila sasvim sigurna da bi ona pokazala svoju inteligenciju ostaloj posluzi.

Kad je završila s dotjerivanjem Ursine kose, Marie je otišla do ormara s odjećom.

"Ja mislim, večeras ne najbolju haljinu, gospođo," rekla je, "nego veoma otmjenu, i morate zapamtiti da ste sad 'ljepotica iz Londona'."

Ursa se nasmijala.

"Željela bih da je to istina! Ali, dakako, kad čitam novine, nalazim da moju sestru uvijek opisuju kao 'prekrasno odjevenu'."

"Pobrinut ću se za to", Marie reče ponosno.

Ursa joj je zahvalila i otišla polako niz stepenice.

Udovica je voljela večerati rano, sunce je vani još sjalo.

Ursina haljina šuštalala je svilenkasto dok se kretala. Njezine dijamantne naušnice blistale su na suncu i Ursa se osjećala kao da glumi u nekom komadu. Zatim je malo zadrhtala.

"Barem nije riječ o tragediji!" rekla je sama sebi.

Ušavši u salon, otkrila je da je udovica već tamo.

Kad joj se Ursa pridružila, rekla je:

"Razmišljala sam, draga Penelope, o knjizi koju bismo mogle čitati. Želim neku koja će zanimati tebe koliko i mene."

"Mislim da me zanima svaki dio svijeta", Ursa odgovori.

Upravo se na vrijeme zaustavila kako ne bi rekla da je mnogo putovala.

Nije znala je li Penelope bila u inozemstvu od svojeg medenog mjeseca.

Ako jest, vjerojatno nije išla puno dalje od Pariza.

Bila bi otkrila da je taj grad još življi od Londona.

Penelope sigurno ne bi išla ni na jedno od neobičnih mjesta na koja je ona putovala s ocem. Udovica je slijedila tijekom vlastitih misli. "Dakako, ja sam posebno zainteresirana za Grčku," rekla je, "ali tebi će to možda biti veoma dosadno."

"Oh, ne, nikako, gospođo, ja sam oduševljena Grčkom", Ursa odgovori. "Ali, zašto je Grčka zanimljiva Vama?"

Udovica se nasmijala.

"Sigurno ti je Arthur rekao da imam grčke krvi u svojim venama?" "Dakako, sada se sjećam," Ursa odgovori ispričavajući se, "ali recite mi odakle to."

"Moja majka je bila pola Grkinja", počela je udovica, "jer je njezin otac, koji je dakako bio moj djed, došao iz stare i poznate grčke porodice iz Damaicosa."

"Kako zanimljivo!" uzvikne Ursa. "Onda, jasno, moramo čitati knjigu o Grčkoj, i to naročito o Delfima, koji su me uvijek oduševljavali."

Kako je završila govoriti, vrata su se otvorila, Johnson je ušao i najavio:

"Večera je poslužena, gospođo."

Prešao je sobu da bi pomogao udovici da ustane.

Oslanjajući se na njegovu ruku, udovica je hodala polako niz hodnik, a Ursa ih je slijedila. Kad su sjeli za večeru, Ursa je primijetila da je Johnson razrezao udovici hranu što ju je ova uglavnom pojela žlicom.

Hrana je bila odlična, i to izvorna engleska.

Ursa se pitala što bi udovica mislila kad bi joj opisala neobičnu hranu koju je jela u stranim zemljama sa svojim ocem.

Zatim se sjetila da joj je netko jednom rekao da, ako se želiš pretvarati, ne samo da moraš izgledati i govoriti, nego i misliti kao onaj za koga se izdaješ.

"Moram razmišljati kao Penelope", rekla je sebi.

Zatim se gotovo nasmijala glasno.

Udovica je očito uživala družiti se s nekim s kim može razgovarati.

Pričala je Ursi dogodovštine o svojem sinu Arthuru kad je bio malen dječak.

Također je rekla da je njegov otac inzistirao na njegovom dobrom obrazovanju.

"Moj suprug bi, kad bi bio živ," rekla je, "bio oduševljen što je Arthur postao takav stručnjak za vanjske poslove."

"To dakako znači da on mora veoma često putovati u inozemstvo", Ursa je odgovorila, nadajući se daje to istina.

"Ali ne tako često kao što je običavao", odgovori udovica. "Žao mi je zbog tebe, draga Penelope, što si sama u Londonu dok Arthur putuje Europom."

Ursa je pomislila da njezina sestra nije sama!

Zatim se uvjerila da je bila oštra i da također postoji mogućnost da udovica "pročita" njezine misli.

Stoga joj je pričala o onome što je Penelope činila dok je bila dijete.

Opisala je njihovu kuću i vrt.

"Volim cvijeće", rekla je udovica. "Jedna od utjeha u nedostatku vida je da još uvijek mogu mirisati cvijeće."

"Uvijek su mi govorili da ljudi koji su slijepi imaju, kroz druga osjetila - kao što su sluh ili miris, mnogo točniju predodžbu svijeta."

"Mislim da je to istina", složila se udovica. Večera nije dugo trajala, budući da su imali samo tri obroka.

Zatim je Johnson otpratio udovicu natrag u salon. Kad je otišao, Ursa je rekla:

"Hoću li otići u knjižnicu po knjigu sada, ili da pričekamo do sutra?"

"Ja veoma uživam razgovarati s tobom, Penelope draga," rekla je udovica, "da mislim da možemo pričekati do sutra."

Kako je to rekla vrata salona se otvore i Johnson najavi:

"Markiz od Charnvooda, gospođo."

Ursa se osvrne okolo iznenađena, a udovica oduševljeno usklikne. Malo zatim, visok, naočit mladi čovjek uđe užurbano u sobu.

"Dobra večer, bako," reče on, "siguran sam da si iznenađena što me vidiš."

Udovica ispruži obje ruke.

"Guy, jesi li to zaista ti? Ne mogu vjerovati!"

Markiz uzme njezine ruke u svoje i sagne se da je poljubi u obraz.

"To sam zaista ja!" reče on. "Vratio sam se u Englesku prije tri dana."

"Već sam pomislila da te nikad više neću vidjeti", reče udovica. "Veoma sam uzbuđena što si ovdje!"

"Glavom i bradom!" odgovori Markiz. "U isto vrijeme, u nevolji sam, bako!"

"U nevolji? Oh, Guy, što se opet dogodilo?" uzvikne udovica.

Tada, kao da se iznenada sjetila da nisu sami, reče:

"Poznaješ Penelopu - Arthurovu suprugu - dakako!"

Dok je govorila, Ursa duboko udahne.

Pomislila je kako će upravo biti otkrivena.

Markiz je međutim pružio svoju ruku i rekao:

"Ne, bako, mi se zapravo nikad nismo upoznali. Ja sam bio u inozemstvu kad su se vjenčali, kao i svo ovo vrijeme, ili na selu."

Zastao je i nasmiješio se Ursi, a zatim nastavio:

"Ali, dakako da sam čuo mnogo o prelijepoj leđi Brackley."

"Niste se nikad susreli?" udovica iznenađeno upita. "Onda je prava sreća što je ona ovdje da mi pravi društvo, budući da je Arthur otišao u Tangier."

Markiz se nasmiješio.

"Veoma mi je drago što smo se upoznali, Penelope, ako te sada smijem tako zvati?" rekao je Ursi.

"Upoznao sam jednog tvojeg prijatelja prije nekoliko mjeseci, koji je bio ushićen tvojom ljepotom. Sada vidim da nije pogriješio!"

Ursa se nadala da neće pocveniti, kao što je bila sigurna da se Penelopi ne bi dogodilo. Ali osjećala se stidljivo jer nije bila navikla na komplimente.

Niti je, razmišljala je, na svim svojim putovanjima ikad susrela muškarca šarmantnijeg od Markiza.

"Kažeš da si u nevolji, Guy?" upita udovica.

"U velikoj sam nevolji, bako," Markiz reče, "i zato sam požurio ovamo iz Charnwooda, da te zamolim za pomoć."

On privuče naslonjač bliže njenom i sjedne.

Uto Johnson uđe s bocom šampanjca na srebrnom poslužavniku i spusti ga na stolić pored Markiza. "Natoči mi čašu, Johnstone," Markiz reče.

"Putovao sam brzo, morao sam."

"Kočijaš Vašeg Gospodstva odveo je konje u staju, gospodaru," odgovori Johnson, "ako sam dobro razumio, Vaše Gospodstvo će prenoćiti?"

"Volio bih, ako me primaš, bako," Markiz se obrati udovici. "Nemam osobitu želju vraćati se kući noću."

"Ne, dakako da ne smiješ to napraviti", složila se udovica, "osim toga, znaš koliko sam sretna što si ovdje."

Johnson je natočio šampanjac, a zatim napustio sobu. Markiz je zastao malo prije nego što je rekao: "Sada ću ti objasniti zašto sam došao." Ursa ga pogleda i reče:

"Možda bi više volio biti sam sa svojom bakom. U tom slučaju, povući ću se."

"Ne, ne, nikako", Markiz brzo odgovori.

"Ti si pripadaš porodici, a ovo je, uvjeravam te, zaista porodični problem."

Ursa, koja je već bila napola ustala sa svojeg mjesta, sada potone natrag.

Markiz uvuče ruku u unutrašnjost džepa svojeg kaputa i izvuče pismo.

Pogleda u nj, zatim ga spusti na svoja koljena i počne:

"Kao što znaš, bako, otišao sam u Indiju na poziv Vicekralja. Ugostio me kraljevski i zaista sam se tamo odlično zabavio. Dok sam bio u Calcutti, pokazali su mi dva naša bojna broda kojima nedostaje suvremena oprema i oružje."

Zastao je i zatim nastavio:

"Mislim na opremu kakva je zamišljena za bojne brodove što se grade sada u našoj zemlji." Udovica se nasmiješila.

"Uvijek si bio lud za brodovima kad si bio malen dječak", reče. "Morali smo te poslati u mornaricu."

"To sam često i sam pomišljao", Markiz odgovori. "Kako bilo da bilo, sada sam veoma uključen u poslove mornarice."

"Kako to?" upita udovica.

"Dok sam nadgledao modernizaciju bojnih brodova u Indiji, primio sam poziv Alexisa Orestesa." "Grka!" uzvikne udovica.

"Veoma uglednog i važnog", odgovori Markiz. "On zauzima mjesto u Ateni koje odgovara onom našeg ministra pomorstva."

"I ti si dobio poziv od njega!" udovica reče.

"To je manje - više naredba", Markiz se nasmije, "jer me u ime Kralja Grčke pozvao da posjetim Atenu na putu iz Indije kući."

"Kako uzbudljivo!" promrmlja udovica.

"Kad sam stigao, saznao sam da je Orestes savjetovao Kralja da naruči dva nova bojna broda za grčku mornaricu. Htio je da budu izgrađeni u Britaniji, a ja sam morao osigurati da će sadržavati svu novu opremu o kojoj sam govorio kad sam bio u Indiji."

"Oh, Guy, kako krasno!" reče udovica. "To je očigledno nešto u čemu ćeš uživati."

"Bio sam oduševljen kad mi je to rečeno", Markiz reče, "i nema sumnje da grčka mornarica treba osuvremenjivanje."

"Pa gdje je onda tvoj problem?" upita udovica.

Markiz podigne pismo sa svojeg koljena.

"Ovdje, bako," reče, "pismo koje sam primio rano jutros od Orestesa. Želim da mi ga prevedeš. Imam predodžbu o čemu govori, ali, budući da govorim grčki dovoljno da me razumiju samo u restoranu, veoma mi je teško pročitati ga."

"Ali sigurna sam", reče udovica, "da imaš mnogo službenika koji to mogu učiniti za tebe?" Markiz odgovori:

"Ono stoje u tom pismu, vjerujem po dijelovima koje u njemu razumijem, je strogo privatna stvar za koju ne želim da se zna ili govori igdje osim u mojoj porodici."

"Razumijem", udovica reče brzo. "Pa pročitaj mi pismo, Guy, a ja ću ti prevoditi."

Markiz uzme pismo i počne glasno čitati.

Ursi je bilo jasno da nije razumio ono što je pokušavao čitati.

Bez razmišljanja ona upita:

"Hoćeš li mi dopustiti da ti pročitam pismo?"

Markiz je pogleda iznenađeno.

"Ti razumiješ grčki?" pitao je.

Prekasno je Ursa shvatila da je morala glumiti neznanje.

Penelope je mrzila strane jezike i nikad se nije trudila naučiti ih.

Prije nego što je Ursa mogla smisliti bilo kakvo objašnjenje zbog kojeg razumije grčki, udovica reče:

"Ali naravno da Penelope govori grčki, kao i, sigurna sam, mnoge druge jezike. Napokon, Guy, ti znaš da je njezin otac Matthew Hollington."

"Da, svakako!" uzvikne Markiz. "Zaboravio sam na to, i mogu samo reći da sam neizmjereno sretan što si ovdje baš sada, kad te trebam!"

Govoreći to, pružio je Ursi dva lista papira.

Pogledala ih je i vidjela da su ispisani jasnim, veoma razumljivim rukopisom. Polako, svojim tihim, ljubaznim glasom prevodila je:

Dragi moj Markize od Charnwooda,

bilo mi je veliko zadovoljstvo vidjeti Vas u Grčkoj, kamo ste došli na moj poziv, i Njegovo Veličanstvo Kralj bio je oduševljen prijedlozima koje ste iznijeli, kao i što ćete osobno nadzirati gradnju i opremanje dvaju bojnih brodova što smo ih naručili.

Pišem Vam da Vam javim kako ću na zahtjev Njezinog Veličanstva kraljice Viktorije stići u Englesku otprilike u isto vrijeme kad primite ovo pismo, što Vam ga šaljem putem diplomatske pošte.

Očekuju me u dvorcu Windsor u ponedjeljak, kad imam posebno primanje kod Njezinog Veličanstva.

Međutim, u Englesku stižem u subotu kako bih iskoristio prigodu da prihvatim Vaš veoma ljubazan poziv i posjetim Charnwood Court.

Dovodim sa sobom svoju kći, Ameliju, koja je nestrpljiva, kao i ja, da Vas opet vidi. Pomislio sam u Ateni kako prekrasno odgovarate vas dvoje mladih ljudi jedno drugome, i ništa me ne bi više radovalo, kad biste u Charnwood Courtu zatražili moju dozvolu da je učinite članom svoje porodice.

Vođeni Vašim nadasve ljubaznim i iskrenim gostoprimstvom, Amelija i ja stići ćemo u dom Vaših predaka u subotu poslijepodne.

Grčko veleposlanstvo će sve pripremiti i mi se veoma radujemo ponovnom susretu s Vama. Uz čestitke Njegovog Veličanstva i dobre želje moje supruge i ostalih članova moje porodice ostajem

Vaš najiskreniji Alexis Orestes

Ursa je prestala čitati i za trenutak je vladala potpuna tišina. Udovica reče:

"Prilično je jasno što on predlaže. Želiš li se, moj dragi dječače, oženiti tom djevojkom?"

"Ne, dakako da ne!" Markiz reče odlučno.

"Ali sigurno si joj dao razloga da povjeruje da ti je draga."

Markiz napravi bespomoćni pokret rukom.

"Trudio sam se, bako, da Grci kupe naše bojne brodove. Čovjek s moći odlučivanja o bilo kojem mojem prijedlogu je Orestes. Išao sam ga posjetiti u njegovom domu i, kao što znaš gostoprimstvo u Grčkoj je veoma porodična stvar."

Zastao je prije nego što je nastavio:

"Svi su bili tamo - velik broj njih, ne samo njegove kćeri i sinovi, nego i njegova baka, pa tete, ujaci, cijelo pleme, kao i ta mlada žena po imenu Amelija. Ona je najstarija kći i kako je sjedila do mene za vrijeme obroka, prirodno, dijelio sam joj komplimente i trudio se biti šarmantnim." Markiz uzdahne.

"Nikad, ni u jednom trenutku nije mi palo na pamet da on želi da se njegova kći uda za mene!" Udovica se nasmiješila.

"Dragi moj Guy, ti nisi samo markiz, ti si također veoma privlačan mladi muškarac."

"U to vrijeme moje misli su bile više uz bojne brodove, nego uz žene!" Markiz reče ojađeno.

"Ali ona je mislila na tebe!"

"Shvaćam to sada", reče Markiz. "Bako, što da radim? Ne mogu odbiti da ga sretnem i ako Orestes bude razočaran, mogao bi reći Kraljici u ponedjeljak da će Grčka drugdje potražiti svoje bojne brodove, a ja ću se naći u nebranom grožđu!"

"Shvaćam tvoj problem, jadni moj Guy!" udovica reče. "U vrlo si nezavidnoj situaciji." "Sasvim sam svjestan toga!" Markiz reče ojađeno.

Ustao je kao da nije mogao mirno sjediti, krenuo, pa zastao ispred kamina.

"Jednostavno se nikad nisam dosjetio da me Orestes želi za zeta", reče, "ili da bi se njegova kćitrebala udati izvan svoje domovine."

Na trenutak je šutio, a zatim nastavi:

"Sad, kad se prisjetim unatrag, trebao sam shvatiti da je Amelija bila uvijek uz nas, čak i kad smo Orestes i ja trebali biti sami. Ona je rijetko govorila, i uglavnom se nismo obazirali na nju."

"Je li lijepa?" pitala je udovica. "Ne posebno", Markiz reče obzirno.

"Ona je sitna, ali prilično čvrsto građena, s kožom boje masline, tamne kose i, rekao bih, ne veoma inteligentna."

Udovica užasnuto kriknu. "U tom slučaju ne možeš je oženiti, dragi dječčače!"

"Znam to," Markiz odgovori, "ali kako da riješim problem, a da ne uvrijedim Orestesa?" Nastupila je tišina. Zatim Ursa polako reče:

"Kad g. Orestes stigne,... ne bi li ga mogao uvjeriti da si već... zaručen?"

Markiz se okrene i pogleda Ursu kao da je prvi put vidi.

Za trenutak nije govorio. Zatim reče: "Ali, naravno! Kako se nisam toga sjetio? Ti sjajna - upravo sjajna!"

Bio je miran za trenutak, kao da je razmišljao o svemu.

Zatim reče: "Ali da bih ga uvjerio da nisam slobodan i da bi shvatio da ne može o tome razgovarati ni zbog kojeg razloga, morao bih, dakako, imati uza se zaručnicu."

"Da, uviđam to", udovica se složila.

"Inače bi mogao pomisliti da ti samo izmišljaš isprike kako ne bi morao zaprositi njegovu kćer."

Markiz stavi svoju ruku na čelo.

"Koga bih mogao izvući poput zeca iz šešira da odigra ulogu moje buduće supruge?"

"Sigurno postoji velik broj mladih žena koje bi bile presretne da ti pomognu", udovica reče sa smješkom u svom glasu.

"Napokon, najdraži Guy, prestala sam brojati ljepotice koje su te oblijetale i izjavljivale kako si im slomio srca napustivši ih."

"To nije ljubazno, bako!" Markiz se žalio.

"Uvijek sam vjerovao da su moje ljubavne avanture veoma diskretne."

Udovica se nasmijala.

"Tračevi se brzo šire i ja obično saznam o tvojoj zadnjoj avanturi, kako ti to zoveš, gotovo u trenutku u kojem počne."

"Sve što mogu reći je da sada nisam upleten ni u jednu", Markiz reče, "niti mogu zamisliti osobu koja bi bila spremna odigrati ulogu, a

kojoj mogu vjerovati da neće o tome poslije govoriti."

"To bi bilo strašno!" složila se udovica.

"Na stranu sve ostalo, ako to stigne do Kraljičinih ušiju, Ona bi bila nadasve ljuta."

Markiz napravi bespomoćan pokret rukama.

"Pa što onda mogu učiti, bako? Zato sam došao k tebi. Nikad me nisi iznevjerila u nevolji još od vremena kad sam bio u dječjoj sobi, pa sve dok me nisi spasila od Oxforda."

Udovica se ponovno nasmijala.

"To je istina, i naravno, moram te spasiti sada. Ali, što god se dogodilo, nitko ne smije nikada saznati što se dogodilo, dakle to mora biti... "

Zastala je.

"... Penelope!" uzvikne. "Kad tvoji grčki prijatelji dođu u Englesku, Penelope može biti tvoja 'zaručnica' tijekom dvije večeri njihovog boravka u Charnwood Courtu!"

Ursa blago uzdahne, ali prije nego što je mogla reći bilo što, Markiz uzvikne:

"Ali naravno! Ako bi Penelope to htjela učiniti, mogla bi biti savršena osoba."

Okrene se k Ursi.

"Nije bilo mogućnosti da Orestes ikad čuje za tebe, a kamoli da te vidi. On nije bio u Engleskoj deset godina i znam da ujak Arthur nije nikad bio u Grčkoj otkad se vjenčao! Što kažeš?"

"A. . ali... ali...", Ursa je mrmljala, "što bih morala... činiti?"

"Što je moguće manje", odgovori Marki/..

"Moraš samo izgledati prekrasno i, kad te predstavim kao svoju zaručnicu, što dakako nismo još službeno objavili, neće biti ničeg što bi Orestes mogao reći osim: Čestitam!"

"Ja... ja se bojim da bih mogla učiniti nešto pogrešno", Ursa zamuca tihim glasom.

Sjetila se, međutim, da, ako već igra jednu ulogu, može odigrati i dvije.

"Ne brini, drago dijete," udovica reče.

"Ja ću biti s tobom. Barem se nadam da će mi moj unuk uručiti pozivnicu. Ne bih htjela propustiti ovu uzbudljivu dramu ni za što na svijetu!"

"Dakako da ideš sa mnom", složi se Markiz. "Moći ćeš razgovarati s Orestesom njegovim jezikom i dati mu jasno do znanja, ma koliko to bilo tužno, da ne želiš imati grčku unuku."

"P... pretpostavljam da... je to u redu", reče Ursa.

Govorila je zapravo sama sa sobom.

Zatim Markiz stupi naprijed i uzme njezinu ruku.

"Znam da tražim mnogo od tebe," reče ozbiljnim glasom, "ali ću ti biti vrlo, vrlo zahvalan za tvoju pomoć da me spasiš od onog što znam da bi bio užasan brak." Kad je završio govoriti, podigao je njezinu ruku do svojih usana i poljubio je.

"Hvala ti!" reče.

Kako su njegove usne dodirnule njezinu kožu, Ursa osjeti lagani drhtaj kako prolazi kroz nju. Pomislila je da je to jedan od njezinih strahova.

Markiz je prihvatio bocu šampanjca. Bile su još dvije čaše na poslužavniku, i on natoči svima trima.

"Sad ću", reče, "nazdraviti oštroumnosti moje bake ljubaznosti i razumijevanju moje veoma lijepi rođakinje."

Podigao je čašu gledajući Ursu. Još jednom je osjetila mali drhtaj svojim tijelom. Još jednom su njezini obrazi porumenjeli.

ČETVRTO POGLAVLJE

Ujutro je Ursa požurila na doručak. Shvatila je da je Markiz već završio s doručkom i otišao do staja. Nije bila iznenađena.

Bila je sigurna da će se on odnositi prema konjima kao što je to i njezin otac uvijek činio. Upravo je završila s jelom kad začuje udovicu kako razgovara sa svojom sobaricom koja ju je vodila niz stepenice. Ona je doručkovala u svojoj sobi, i Ursa je požurila u hodnik da je pozdravi. Uto Markiz uđe na glavna vrata.

"Dobro jutro, bako!" rekao je. "Nadam se da te ne zamara prerano ustajanje.

"Ni najmanje!" odgovori udovica. "Veselim se vožnji i ponovnom boravku u Charnwood Courtu."

Markiz je poljubio njezine obraze. "Ti si predivna", rekao je, "i znaš koliko mi značiš."

Zastao je, te nastavio:

"Kako želim biti prije vas u Charnwood Courtu da vam poželim dobrodošlicu kad stignete, jahat ću jednog od tvojih najboljih konja."

"Jahat ćeš?" uzvikne udovica. "Da, bako, a ti i Penelope ćete putovati putničkom kočijom kojom sam stigao ovamo. Moj kočijaš je dobar vozač, ići će malo dužim putem natrag do Charnwooda, nego što sam išao u ovom smjeru."

"Zvuči prekrasno!" reče udovica.

Na Ursino iznenađenje, kad je Markiz doveo svoju baku u salon, pozvao ju je: "Dođi s nama." Kad su ušli, zatvorio je vrata prije nego što je rekao:

"Moramo odlučiti prije polaska kako ćemo zvati Penelopu."

"Razmišljala sam o tome", odgovori udovica.

"Kako bismo izbjegli bilo kakvu zabunu, predlažem da bi sve bilo mnogo jednostavnije kad bi rabila ime svoje mlađe sestre."

"Svoje sestre?" uzvikne Markiz. "Nisam znao da ima sestru."

"Matthev Hollington ima dvije kćeri, stariju, Penelopu i Ursu."

Nasmijala se prije nego što je dodala:

"Ursa je također grčko ime i znači 'Morska nimfa'. Što bi moglo biti prikladnije, Guy, kad je cijela priča pokrenuta zbog grčkih bojnih

brodova?"

Markiz se nasmije u sebi. "To je točno, i dakako zvuči savršeno da moja zaručnica ima grčko ime, iako nisam siguran da će Orestes to cijiniti."

Kako je nakon ove izjave zvučao smiješno, Ursa se nasmije.

Pomislila je da nema ničeg smješnijeg od toga što se sada vratila da postane opet ona sama zbog g. Orestesa, dok se još uvijek pretvarala da je Penelope pred Markizom i njegovom bakom.

"Onda je to sređeno", Markiz reče, "i što prije stignete, to bolje! Obećajem da će vaš ručak, iako zakašnjeli, biti izvrstan."

"Hvala ti, najdraži dječaće," udovica odgovori, "i ne brini za mene. Uvjeravam te da se osjećam dvadeset godina mlađom samo zato što se nešto uzbudljivo događa!" Kako su išli hodnikom, Ursa je pomislila da je to sigurno istina.

Njezin otac je uvijek govorio kako je velika šteta za svakoga tko se prerano povuče iz društva. "Tada oni samo sjede i ne rade ništa", dodao bi, "dok ne umru. Bolje je uposliti ne samo tijelo nego i mozak."

Putnička kočija u kojoj je Markiz bio stigao bila je iznimno, nadasve udobno vozilo. Vukla su je četiri savršeno usklađena konja. Najstariji kočijaš podigne svoju kokardu kad su se Ursa i udovica popele. Iza njih je bio prostor na kojem su sluge smjestile prtljagu. Ursa je također vidjela Marie i Marthu, udovičinu sobaricu, kako sjede unutra.

Ispričala je Marie, dok se oblačila, što se zbivalo: kako, pretvarajući se još uvijek da je Penelope, mora sada za g. Orestesa glumiti daju njezina sestra, tj. ona sama - Ursa, zaručnica Markiževa.

Kao prava Francuskinja, Marie je prihvatila situaciju bez iznenađenja ili ustručavanja.

"Sigurna sam da kao moja sestra nisam nikad bila u Charnwood Courtu", doda Ursa, "pa ne moramo brinuti zbog tamošnje posluge."

"Ne otkad sam ja s Vašom sestrom, gospodarice," odgovori Marie. "Eto, sad Vas opet moram zvati gospođice, umjesto gospođo!"

"Sasvim sam navikla na to", odgovori Ursa.

Tijekom vožnje ona reče udovici:

"Ovo je prava avantura, bit će zanimljivo vidjeti Charnwood Court."

"To je veoma lijepa kuća", reče udovica "i nalazi se u vlasništvu porodice Charn generacijama. Guy je tek treći markiz, ali Charnovi potječu još iz elizabetinskog vremena, a grofovstvo je veoma staro."

Nastavili su putovati prije nego je udovica rekla:

"Kako nisi ranije upoznala Guya, pretpostavljam da ti Arthur nije govorio o njemu." "Ne... nije", odgovori Ursa.

Pitala se o čemu je riječ.

Bojala se da bi mogla pogriješiti u vezi s onim što bi Penelope mogla znati o Markizu.

"Onda mislim da bih ti trebala reći", zaključila udovica, "da on nije zaista moj unuk."

Ursa iznenađeno okrene glavu prema udovici.

"Nije Vaš unuk?" upita, "Ali... on Vas zove bakom."

"Da, znam", složi se udovica, "i mi obično to ne objašnjavamo drugima, ali dakako, budući da si član porodice, s tobom je drugačije."

"Ali... zašto on nije Vaš unuk?" Ursa upita.

Udovica se smjestila udobnije na svojem sjedištu i rekla: "On je, da budemo precizni, recimo to tako: moj unuk - pastinak. Moje prvo dijete, nakon što sam se udala, bio je Arthur. Nekoliko godina kasnije dobila sam kćerku koju sam krstila Charlotte."

"Kako lijepo ime!" reče Ursa.

"Ona je bila veoma lijepa," nastavi udovica, "udala se za čovjeka mnogo starijeg od sebe koji je bio Markiz od Charnvooda."

Nasmiješila se kad je nastavila:

"Bio je, kao što možeš zamisliti, veoma privlačan, lijep muškarac, ali je bio već ranije oženjen."

Ursa je pažljivo slušala kad je udovica nastavila:

"Njegov prvi brak bio je dogovoren i, vjerujem, ne veoma sretan. Njegova žena je umrla od upale pluća kad je njihov sin imao samo godinu dana."

Ursa je počinjala shvaćati što se dogodilo, ali nije željela ništa reći.

"Guy je imao sedam godina kad se njegov otac oženio Charlottom. Do tad su ga odgajali su različiti rođaci i bio je sretan stoje dobio pravi dom. Obožavao je Charlotte i ubrzo ju je zvao 'mama', kao da je bila zaista njegova majka."

"A ima li Vaša kći svoje djece?" pitala je Ursa.

"Oh, da", odgovori udovica. "Ima tri kćeri, ali se najstarija rodila nakon četiri godine braka. To je bilo donekle razočaravajuće, ali u svakom slučaju, Guy je nasljednik titule."

"Jesu li... kćerke... odrasle?" Ursa upita nervozno.

Pomislila je da ih je možda Penelope upoznala, pa bi, ako su u Charnvoodu, mogle bi biti sumnjičave.

Iako je, dakako, ona sada "opet" bila Ursa.

One ne bi mogle znati za sve ovo osim ako im nije rečeno da se ona izdaje za svoju sestru.

"Djevojke su još u školi, ali najstarija će imati svoj debi iduće godine", govorila je udovica. Ursa je lagano uzdahnula od olakšanja pred spoznajom da se nema čega bojati kad je riječ o Markiževim polusestrama.

U isto vrijeme, mislila je, bilo je tužno što on nikad nije upoznao svoju majku.

"Uvijek sam mislila", reče udovica tiho, "da je Arthur pomalo zamjerao Guyu što me prihvatio kao svoju baku. Ali on nije bio sretan kao malen dječak i ja sam ga uvijek voljela."

"To me uopće ne iznenađuje", odgovori Ursa, "jer je on tako zgodan."

Ponovo je pomislila da nikad nije sreća tako zgodnog muškarca.

Željela je da ga udovica vidi na konju jer je bila liguma daje tada izgledao najljepše.

"A gdje je Vaša kćerka sada?" upita Ursa. Odjednom se prestrašila da bi ona mogla biti u Charnwood Courtu.

"Ona je u Somersetu," odgovori udovica, "u kući u kojoj živi otkad je umro njezin muž.

Guy je često posjećuje, ali mislim da se, otkad Clariotte ima svoju djecu, on zaista osjeća više kod kuće sa mnom."

Putnička kočija se sada kretala veoma brzo pa im je bilo teško govoriti.

Malo zatim udovica zatvori oči i činilo se da spava.

Ursa je mogla razmišljati o sebi.

Ništa, mislila je, *ne može biti uzbudljivije od onog Sto joj se događalo.*

"Ako ne pogriješim," rekla je, "bit će to nešto čega ću se sjećati čitavog života: avantura veća od bilo kojeg putovanja s tatom!"

Putnička kočija skrenula je kroz veoma lijepa željezna dvorišna vrata u točno dvadeset minuta nakon jedan sat.

Trebalo se još neko vrijeme voziti do kuće ispred koje su bili ogromni hrastovi. Ursa je vidjela Charnwood Court po prvi put i uskliknula je od oduševljenja. Mogla je znati, mislila je, da će upravo tako izgledati Markižev dom. Bio je veoma prostran, a središnji dio zgrade imao je kulu na kojoj je lepršala Markiževa zastava.

Sa svake strane bila su dva krila koja su se doimala naknadno dodanima, ali u skladu sa stilom građevine.

Nalazila se na brežuljku ispod kojeg je ležalo jezero s nekoliko labudova. Vrtovi oko kuće prštali su bojama.

Zeleni travnjaci spuštali su se prema jezeru poput baršuna.

To je palača, mislila je, za princa iz bajke kakav je Markiz. Čekao ih je na vrhu stepeništa koje je vodilo na glavni ulaz.

Kad je putnička kočija stigla do odmorišta potrčao je niz crveni sag da otvori vrata kočije prije slugu.

"Dobrodošla u Charmwood Court, bako!" rekao je. "Ne mogu ti opisati koliko sam oduševljen što si opet ovdje."

"A ja sam oduševljena što sam ovdje, dragi dječaće", reče udovica.

Markiz joj pomogne izaći iz kočije, a zatim se nasmiješi Ursi koja gaje slijedila.

"Lijepo je vidjeti te opet, Ursa!" reče.

Povisio je malo glas kako bi ga sluga, koji je žurio niz stepenice za njim, čuo.

"Ja sam također... sretna... što sam ovdje", uspjela je reći. Markiz je poveo udovicu uz stepenice u veličanstveno predvorje.

Bilo je tu kristalom i broncom ukrašeno stepenište, a nasuprot tome velik mramorni kamin kojem su sa svake strane visjele zastave.

Ursa je nagađala da su ih Charnovi osvojili u bitkama. Markiz je vodio udovicu u veoma prostranu, ukusno namještenu sobu.

Ursa je pomislila da je to sigurno salon.

Kasnije je uočila u drugom dijelu kuće još veću sobu.

Šampanjac se hladio na ledu, a domaćica ih je čekala da im pomogne skinuti putna odijela. "Pomislio sam da nećete htjeti odmah gore nakon iako dugog puta," Markiz reče, "ali ako želite skinuti svoje šešire, u što sam siguran, tu je soba s mnogo ogledala u kojima se možete ogledati!" Udovica se nasmijala.

"Sjećam se toga, Guy, i uvijek sam je smatrala veoma prikladnom."

Ona i Ursa otišle su u sobu koju im je pokazao, oprale ruke, i skinule šešire.

"Sada se osjećam mnogo udobnije," reče udovica, "toliko je nalik Guyu da misli o svemu."

"On je zaista veoma obziran", složi se Ursa, "i nadam se da će ručak biti ukusan, jer sam, da budem iskrena, veoma gladna!"

Udovica se nasmijala. "Kad sam prošli put bila u Charmvoodu udebljala sam se od tako fine hrane!"

"To je utješna pomisao u ovom trenutku", odgovori Ursa. Hrana je bila zaista ukusna i poslužena u najimpresivnijem salonu što gaje Ursa ikad vidjela.

Na jednom kraju nalazila se tzv. Minstrel galerija. Na zidovima su bili sjajni portreti Markiževih predaka. Mislila je, sjedeći na čelu stola, da nalikuje mnogima od njih. Bio je zapravo još zgodniji od onih koje je naslikao Van Dyck.

Kako je bila znatiželjna, Markiz joj je mnogo govorio o slikama dodajući:

"Moram ti pokazati Galeriju slika. Očev hobi je bio sakupljanje slika iz svih krajeva svijeta. Kao malen dječak osjećao sam se kao da sam posjetio mnoge krajeve na Istoku jer sam tako često gledao slike koje ih prikazuju i slušao moju dadilju dok mi ih je opisivala."

"Tako je moj otac činio meni", Ursa reče.

Na vrijeme da se zaustavi da ne bi dodala kako je posjetila mnoga od tih mjesta sa svojim ocem.

Nije bila svjesna da je Markiz bio iznenađen koliko je znala o slikarima o kojima je govorio. Otkrio je također da je mogao razgovarati s njom o mjestima koja je posjetio i da je ona bila zaista zainteresirana za tu temu.

Ona se nije samo pretvarala kao mnoge druge žene u prošlosti.

Nakon ručka inzistirao je da se baka ode odmoriti. "Dogovorio sam da Orestes, koji dolazi vlakom, bude ovdje oko četiri sata", rekao je. "Tada ćeš mi pomoći, bako, pa se nadam da ćeš odspavati prije nego što dođe vrijeme da siđeš."

"Ne namjeravam se tome protiviti", udovica se nasmiješi. "Jednostavno ću napraviti kao što mi je rečeno." Markiz ju je otpratio u sobu.

Kad su otšli, Ursa je imala vremena razgledati sobu u kojoj su bili prije ručka.

Na zidovima je bilo nekoliko lijepih slika i također zbirka veoma skupocjenih burmutica.

Ursa se udubila u promatranje lijepe Rembrandtove slike kad se Markiz vratio.

"Sada imamo malo vremena za opuštanje prije nego što drama počne", izjavio je.

"Što bi voljela raditi?"

"Toliko mnogo želim vidjeti", odgovori Ursa. "A kako se veoma bojim da ne propustim nešto važno, dvoumim se između Galerije slika i staja."

Markiz se nasmijao.

"To je upravo odgovor kakav bih u ovakvim okolnostima i ja dao. Ako požurimo, mogli bismo stići oboje, pa počnimo sa stajama." Kad je Ursa vidjela konje, shvatila je da je Markiz, iako je neko vrijeme izbivao iz kuće i tek se vratio, bio stalno u vezi sa svojim upraviteljem. Konji koje je ostavio bili su sada stariji, ali u svakom pogledu prekrasni.

"Kako si izdržao bez njih?" pitala je dok su išli od staje do staje. "Priznajem da sam bio nostalgičan", Markiz odgovori.

"Ali sad sam kod kuće zauvijek, i namjeravam izgraditi staju za trkaće konje i dodati je konjima koje imam ovdje."

"Mislim da su savršeni", Ursa reče diveći im se.

On odmahne glavom.

"Trebam jednogodišnjake i, što je također veoma važno, arapsku krv." Ursa je malo uzdahнула. Pomislila je kako bi njezin otac, u okviru svojih mogućnosti jer nije bio veoma bogat čovjek, održavao izvrsne konje.

Možda bi se i ona dosađivala na selu, kao Penelope, kad ne bi mogla jahati.

"Jahat ćemo sutra", reče Markiz, "i možemo se samo nadati da nam se ni Orestes niti, njegova kći neće htjeti pridružiti!"

"To bi bilo prekrasno!" Ursa reče.

"Ne znam zašto," reče Markiz dok su se vraćali prema kući, "ali uvijek sam imao predodžbu, kad se govorilo o tvojoj ljepoti, da nisi naročito oduševljena jahačica."

Prekasno, suviše prekasno se Ursa sjetila da je Penelope jahala samo povremeno u Parku, zato što je to bilo moderno. Uvijek je više voljela voziti se okolo u jednoj od očevih kočija nego penjati se na konja. "Volim jahanje," rekla je brzo, "ali samo kad mogu jahati konje dobre kao što su tvoji."

Bila je to loša isprika, ali Markiz se činio zadovoljnim.

Ursa brzo prijeđe na razgovor o slikama koje će razgledati. Bile su zaista prekrasne.

Galerija slika zauzimala je cijelo jedno krilo zgrade.

Išli su od jedne do druge slike. Samo s najvećom snagom Ursa se zadržala da ne bi rekla kako je bila na ovom ili onom mjestu, gledajući u prekrasne reprodukcije onoga što je vidjela i u stvarnosti.

Tek kad je Markiz pogledao na svoj sat, shvatila je koliko su dugo bili ovdje i kako je bilo zanimljivo.

"Je li vrijeme za njihov dolazak?" pitala je.

"Morali bi stići za oko deset minuta", Markiz odgovori. "Možda je bolje da siđemo i pričekamo u salonu."

Vidjevši salon, Ursa je shvatila da je Markiz očigledno namjeravao impresionirati Grke. To je sigurno bila najveličanstvenija soba u kući. Bila je prepuna cvijeća koje izazvalo njezin usklik oduševljenja za bijele orhideje i drugo egzotično bilje s Himalaja.

Znala je da se približava trenutak kada će biti predstavljena kao Markiževa zaručnica.

Tada je rekla:

"Pitam se, ne bih li možda trebala promijeniti svoju haljinu. Nisam o tome mislila sve do sada."

"Ovako izgledaš veoma lijepo!" Markiz reče. "Želim ti reći da sam zapanjen koliko si nesvjesna svojeg izgleda. Za razliku od drugih žena ne doimaš se opterećenom svojom pojavom."

Bilo je iskrenosti u njegovom glasu što je Ursu učinilo prilično stidljivom.

Dakako, nije mogla objasniti da nije brinula o svom izgledu jer nije nikad mislila o sebi kao o ljepotici.

Kad je putovala sa svojim ocem, osjećala se kao da nitko posebno ne primjećuje što je obukla. "Ti si veoma lijepa", reče Markiz prijatnim glasom, "kao što ti je sigurno mnogo muškaraca to već reklo, ali ima nečeg u vezi s tobom što nisam očekivao."

"Što je... to?" Ursa je upita nervozno.

Markiz je upravo namjeravao odgovoriti kad se vrata otvore i sluga najavi:

"G. Alexis Orestes, gospodaru, i gospođica Amelija Orestes!"

Izgovorio je imena na tako neobičan način da se Ursa htjela nasmijati. Stajali su pored kamina. Markiz požuri kroz sobu, pružajući ruku. Alexis Orestes nije bio veoma visok, ali je imao inteligentan izgled i izgledao je nepogrešivo grčki. Njegova kći je bila niska, prilično čvrsto građena, kao što je Markiz rekao, i očigledno veoma mlada.

Nije uopće bila privlačna, niti je bila vrlo lijepo obučena.

Markiz je oduševljeno pozdravio svoje goste.

"Presretan sam što Vam mogu poželjati dobrodošlicu u Charnvwoodu", govorio je. "Veoma sam sretan da ste odlučili doći." Rukovao se s Alexisom Orestesom, i zatim okrenuo Ameliji. "Nadam se da ste dobro putovali", rekao je, "kao i da niste previše umorni?"

"Nisam umorna, hvala", odgovori mlada Grkinja vrlo dobrim engleskim.

Markiz se okrene prema kaminu.

"Moja baka je ovdje sa mnom," reče on, "sići će kasnije. Ali sada, želim da upoznate nekog meni veoma posebnog i želim da budete među prvima koji će mi čestitati."

U Grkovim tamnim očima pojavilo se pitanje.

Kad su stigli do Urse, Markiz je rekao:

"Dopustite mi da Vam predstavim gospođicu Ursu Hollington, kćerku Mathevva Hollingtona, uglednog jezikoslovca o kojem ste, siguran sam, čuli."

Nasmiješio joj se i rekao:

"Gospođica Hollington me je učinila najsretnijim čovjekom na svijetu i to samo nekoliko dana prije nego što sam primio Vaše pismo."

Ursa je pružila ruku koju ju je Grk prihvatio rekavši:

"Ne razumijem!"

"Vi ste prvi od mojih prijatelja koji će saznati da je Ursa pristala postati mojom ženom", Markiz reče. "Znam da ćete nam dati svoj blagoslov i nazdraviti šampanjcem."

Okrenuo se prema stolu na kojem je bio šampanjac prije nego što je Grk mogao govoriti. Bio je poslužen prije nego što su gosti stigli.

Ursa je znala da je to zato što Markiz nije želio da poslugama sazna o njegovim zarukama.

Kad je natočio šampanjac u čaše, nastavio je:

"Rekao sam Vam našu novost u potpunom povjerenju i bio bih zahvalan kad to ne biste nigdje spominjali. Nismo još obavijestili naše rođake. Oni su raspršeni posvuda pa će nam trebati malo vremena."

Dodao je čašu šampanjca Alexisu Orestesu i njegovoj kćeri.

Ursi je bilo jasno da je Grk razočaran i pomalo rastresen. Ipak, nije joj se činilo naročito ljutim. Pogledala je njegovu kći Ameliju. Ona uopće nije djelovala zabrinutom zato što je izgubila čovjeka kojeg joj je njezin otac odabrao. Ursa se pitala je li Amelija ikad bila upitana za mišljenje želi li se udati za Markiza. Markiz je stavio čašu šampanjca u Ursinu ruku, a zatim je podigao svoju.

"Za Vas, Alexise Orestesu," rekao je, "bili i ubuduće uvijek uspješni, kao što znam da ćete oduševiti i kraljicu Viktoriju kad je sretnete u ponedjeljak!"

Grk se uspio nasmijati.

"Sumnjam da itko to može učiniti!" rekao je. "Vaša Kraljica i Carstvo predstavljaju vrhunac moći, a tko bi se mogao s time natjecati?"

Markiz se nasmijao.

"Uvjeravam Vas, velik broj ljudi bi volio pokušati."

"Samo kako bi bili poraženi!" reče Grk. "I neka bude tako još dugo vremena."

Bio je to kompliment pa Markiz reče:

"Imamo se mnogo čime ponositi u našem Carstvu, ali što se može usporediti s uzbudljivom poviješću starih Grka, i dakako posjedovanjem planine Olimp?"

Alexis Orestes se smijao.

"To je istina."

Kako je osjećala da mora nešto reći, Ursa primijeti: "Moj otac voli Grčku pa me kao dijete naučio govoriti Vašim jezikom." Govorila je grčki i Alexis Orestes reče: "To je divno! Vi govorite izvrsno! Iznenaden sam!" "To je tako lijep jezik", reče Ursa. "Osjećam se tako povlaštenom što mogu čitati djela Vaših velikih autora."

Alexis Orestes je očigledno postao zainteresiran. Sjeo je pored Urse na sofu pa su razgovarali grčkim jezikom.

Ursa je bilo drago što Markiz nije mogao razumjeti sve što su govorili. Nije odoljela ispričati Alexisu kako je bila u Grčkoj i vidjela mnogo tamošnjih ljepota. To je bilo nešto što Penelope nije učinila.

Ali, Ursa je razmišljala, ako kasnije Alexis Orestes spomene Markizu da je ona bila u njegovoj zemlji, on neće sumnjati.

Markiz bi vjerojatno pomislio da je ona to rekla znajući da je to ono što bi Ursa napravila. Kad su završili sa šampanjcem, Markiz odvede Alexisa Orestesa u svoju radnu sobu.

Ursa je slutila da će iskoristiti prigodu za razgovor o poslu. Ostavši s Amelijom Ursa je našla teškim razgovarati s njom iako su govorile njezinim jezikom.

"Pričajte mi o sebi", pitala je. "Sto radite kad ste u Ateni? Idete li često na balove?"

"Idem na neke zabave," odgovori Amelija, "ali uvijek ih priređuju tatini prijatelji koji su stari kao i on."

Ursa se nasmijala.

"To je sigurno veoma dosadno za Vas! Ali sigurno ima mnogo mladića u Ateni među kojima imate mnogo prijatelja?"

"Ne, ne previše", Amelija reče. "Tata želi da se udam za nekog uglednog, ali ugledni ljudi u mojoj zemlji su obično veoma stari."

Ursa je počela razumijevati.

Zbog toga je Alexis Orestes naumio imati Markiza za zeta. Nije se usudila reći to Ameliji, kako ova to ne bi ponovila, pa je radije rekla:

"Pretpostavljam da se želite ići malo odmoriti prije večere."

"Voljela bih to", odgovorila je Amelija. "Muči me glavobolja nakon putovanja vlakom i slušanja tate koji je govorio, govorio i govorio!"

"O čemu?" pitala je Ursa.

Nastala je mala stanka.

Zatim Amelija odgovori:

"Poučavao me je o onome što bih trebala reći i što ne bih trebala reći kad opet sretnem Markiza. Ali sad kad će se on oženiti Vama, tata mi mora drugdje potražiti odgovarajućeg supruga."

Ursa je gledala grčku djevojku u čuđenju. "Ali sigurno se ne morate udati za nekoga za koga ne želite?"

"Moram se udati za onoga koga tata izabere", Amelija reče. Govorila je pokorno.

Ursa je shvatila da je ona pomirila s takvom situacijom.

"Pođimo gore", reče brzo, osjećajući da bi pogriješila ako kaže još nešto.

Odvela je Ameliju gore, a zatim pošla u svoju sobu. Otkrila je da je to vrlo lijepa soba iz koje se ide u budoar. Zapravo, to je bila najljepša soba koju je ikad mogla zamisliti da će u njoj spavati. Marie, koja je raspakirala njezinu odjeću, nije bilo nigdje. Stoga je izašla u hodnik pitajući se gdje bi mogla biti udovičina soba.

U to je domaćica došla žureći hodnikom pa ju je Ursa pitala:

"Možete li mi reći gdje spava leđi Brackley?"

Domaćica se lagano nakloni.

"Da, gospođice," odgovorila je. "Njezino Gospodstvo je u sobi nasuprot, ali kad sam malo prije gledala, duboko je spavala, pa sam mislila da bi bila greška probuditi je."

"Bili ste u pravu", Ursa reče znajući da je to razlog što udovica nije došla dolje.

Vratila se u svoju sobu. Idući u budoar pronašla je neke iznimno zanimljive knjige.

Jedna je bila ilustrirana povijest porodice. Bila je tako zanimljiva da je Ursa sjela na sof. Čitala je oko pola sata kad su se otvorila vrata i ušao Markiz.

Zatvorio je vrata za sobom i rekao: "Znao sam da ću te naći ovdje!" Ursa ga pogleda sa smiješkom i on sjedne pored nje na sof.

"Sve je prošlo savršeno!" rekao je.

"Tvoj grčki prijatelj nije bio razočaran?"

Markiz je odmahnuo glavom.

"On je previše diplomat za to! Srdačno mi je čestitao što ženim nekog tako lijepog. Zatim smo razgovarali o poslu."

"Njegova kći mi je rekla da je njezin otac odlučio udati je za nekoga uglednoga i da ona nema pri tom izboru!"

"Jadna djevojka!" Markiz izusti.

"Također je rekla", nastavi Ursa, "da ju je otac poučavao cijelim putem ovamo u vlak u kako da se ponaša i što da ti kaže. Mislim da je za nju veliko olakšanje što ti ne mora reći ništa."

Markiz je pogleda za trenutak, a zatim upita:

"Kako da ti zahvalim što si ne samo tako pametno mislila o svemu, već i što si sve tako sjajno izvela?"

Ursa malo uzdahnu.

"Strpljenja!" molila je. "Još uvijek moramo biti veoma oprezni da ne napravimo neku grešku." "To je istina", složi se Markiz. "Orestes je veoma lukav i šarmantan, ali također bi mogao biti iznimno okrutan kad bi otkrio da je prevaren."

"Znači da ne smijemo napraviti ni jedan pogrešan korak dok ne otiđe u London."

Markiz je gledao u Ursu. Zatim ju je upitao:

"Kako možeš biti tako lijepa i tako pametna? Poznavao sam mnoge žene, ali nijedna nije bila tako inteligentna. Niti su znale izvrsno govoriti grčki! Orestes je bio jako impresioniran."

"To je bila samo tvoja dobra sreća!" Ursa reče.

"Moram se sada vratiti", reče Markiz, "i biti i dalje prijazan. Došao sam gore zapravo da vidim hoće li baka sići, ali vjerujem da ona još spava. Rekao sam sobarici da je ne budi dok se ne bude morala preobući za večeru."

"To je veoma pažljivo", reče Ursa.

"A ti nisi samo pažljiva, nego i iznimna", Markiz reče nježno.

Govoreći to ustao je i Ursa ga je pogledala. Oči su im se susrele, i bilo je za oboje nemoguće skrenuti poglede. Zatim, iznenada, kao da se prisilio na to, Markiz se okrene i izađe iz sobe.

PETO POGLAVLJE

Ursa je potrčala niz stepenice oko sedam sati idućeg jutra, osjećajući se kao školarka koja bježi s nastave. Bila je sigurna da udovica spava, kao i Grci. U isto vrijeme, imala je osjećaj krivice zbog odlaska na jahanje s Markizom. Međutim znala je da će to biti uzbudljivo.

Bit će to nešto čega će se sjećati kad bude jahala očeve konje koji se, iako su dobri, nisu mogli usporediti s Markiževima. Prošla večer nije bila tako teška kao što se bojala.

Dotjerala se kako bi šarmirala Alexisa Orestesa. On se odazvao njezinom znanju o Grčkoj i komplimentima koje mu je udijelila zbog njegovog uglednog položaja. Bilo je lakše govoriti njegovim jezikom tako da Markiz nije razumio o čemu su govorili. Otkrila je da je Grk mnogo zna o grčkoj povijesti. Također je otkrila da ima zbirku grčkih skulptura koje bi voljela vidjeti.

Kada su otišli na spavanje, Markiz je ispratio baku do stepeništa. Kako ih Grci još nisu bili sustigli, rekao je Ursi:

"Izvrstan posao! Bila si sjajna i znaš koliko sam ti zahvalan."

Nije bilo vremena za duži razgovor jer su im se Alexis Orestes i njegova kći sada pridružili. Ursa je vodila udovicu uz stepenice u njezinu spavaću sobu.

Sobarica je čekala na nju. Umjesto da kaže bilo što, Ursa je samo poljubila ledi Brackley za laku noć i otišla u svoju sobu. Shvatila je kad je stigla onamo da je umorna. Ali nije bila onako zabrinuta kao što je bila prije dolaska Grka. Zaspala je misleći samo o Markizu.

Nekako se činilo da on ispunjava i njezine snove tako da je, i kad se probudila, još uvijek mislila na njega. Sad je izašla na kućna vrata i vidjela da konji čekaju. Markiz je stajao pored konja osedlanog ženskim sedlom. Ursa je shvatila da je on uredio kako ni jedna od gostinjskih soba ne bi bila na prednjoj strani kuće. Kad ju je podigao u sedlo, osjetila je mali drhtaj kroz svoje tijelo.

Osjećala je olakšanje što nitko nije bio s njima. Prešavši most preko jezera, bila je sigurna da ih nitko nije vidio.

Markizovi konji su bili veoma hitri i kako su jahali prema ravnom terenu on reče:

"Predlažem da odgalopiramo na našim životinjama, ako si zadovoljna svojom?"

"Više sam nego zadovoljna", odgovori Ursa.

Znala je po načinu na koji je Markiz gledao da se nadao da se konj neće pokazati prevelikim problemom za nju.

Možda je očekivao da će ona htjeti samo lagano kaskati. To je, kako joj je bilo rečeno, bilo ono što su dame u Londonu, kao Penelope, radile u Hyde Parku. Znala je da njezina sestra ne bi nikad razmišljala o galopiranju ako ga je mogla izbjeći. Markiz je točno procijenio da Penelope nije oduševljena jahačica.

Iako si je Ursa rekla da je to greška, nije mogla odoljeti da ne poleti velikom brzinom. Jahali su oko pola milje prije nego što su počeli zauzdavati konje.

Tada se Ursa okrenula da vidi Markiza. Obrazi su joj gorjeli, njezine oči su sjale. Iako nije bila svjesna, izgledala je dražesnije nego ikad.

"To je bilo prekrasno!" uzviknula je.

"Kao što si i ti", odgovori Markiz. "Nisam imao predodžbu da jašeš tako dobro."

"Jašem otkad sam prohodala", Ursa reče nepromišljeno.

"Zašto onda vaše staje nisu pune dobrih konja kao što su ovi?"

Njegovo pitanje vrati Ursu u stvarnost poput hitca. Sjetila se da je sada Penelope, supruga bogatog čovjeka. Malo je zatresla ramenima.

"Arthur ne jaše često u zadnje vrijeme. Nema vremena za to."

Htjela je reći da je prestar, ali bi to zvučalo neljubazno.

U isto vrijeme morala je naći neku ispriku jer je Markiz očito znao da Penelope ne jaše redovito. Nastavili su kroz šumu.

Zatim su se popeli na vrh neke uzvisine pa je Markiz mogao pokazati Ursi veličinu svojeg posjeda.

Bilo je veoma lijepo i Ursa reče dok je promatrala:

"Sigurno si veoma ponosan što posjeduješ toliko mnogo! Ali mislim daje to velika odgovornost."

Markiz ju je iznenađeno pogledao.

"Što želiš time reći?" pitao je.

"Nije to samo tako mnogo zemlje koju posjeduješ, nego i ljudi koji na njoj žive su tvoji, i sigurna sam da gledaju u tebi vođu i očekuju pomoć."

Jednostavno je govorila ono što je mislila.

Markiz je zastao, pa rekao:

"Zar me zaista okrivljuješ što sam bio vani tako dugo i što se nisam ponašao kao pastir koji čuva svoje ljude?"

"Nisam to uopće mislila", Ursa odgovori. "Međutim, to je izvrsna definicija pravog zemljo-posjednika."

"Pretpostavljam da sam htio dok sam mlad", reče Markiz, "vidjeti svijeta, i, ako hoćeš, zabaviti se prije nego što se opteretim mnogim odgovornostima."

Način na koji je govorio naveo je Ursu misliti kako mora da je bio nesretan kao malen dječak. "Nisam te htjela okriviti", reče ona brzo, "i sve što sam vidjela u Charnwoodu je savršeno! Morala bih ti zapravo čestitati."

"Imanje je onakvo kakvim ga je moj otac ostavio, i takvim ga namjeravam održavati i dalje," Markiz reče potvrđujući, "ali također želim da to bude i dom."

Ursa se sjećala kako joj je udovica rekla da je to ono što mu je nedostajalo.

Zato je bio oduševljen kad se njegov otac ponovo oženio.

"Dakako da želiš dom", rekla je ljubazno, "i mnogo djece koja će uživati u tvojoj prekrasnoj kući i jahati tvoje izvanredne konje."

Markiz se nasmiješio.

"Previše žuriš. U isto vrijeme, volio bih učiti svoje sinove da pucaju i svoje kćeri da jašu tako dobro kao ti."

"Sigurna sam da ćeš to učiniti", Ursa reče.

"Kako kaže tvoja baka, ima mnogo lijepih mladih žena koje čeznu da im bude ponuđen položaj vlasnice Charnwood Courta."

Ona je govorila veselo, ali Markiz reče ozbiljnim tonom:

"Najprije se moram zaljubiti."

"Sigurno to nije tako teško?" pitala je Ursa.

"Moglo bi biti veoma teško, ako je riječ o pogrešnoj osobi", Markiz odgovori.

Govorio je oštro i pri tom okrenuo svog konja u pravcu iz kojeg su došli.

Zatim je dodao:

"Mislim da bismo se morali vratiti."

Osjećajući da je rekla nešto pogrešno, Ursa se zabrinula dok ga je slijedila. Kad su bili na uskoj stazi kroz šumu, nije mogla jahati uz njega. Stigavši na otvoreno, Markiz počne jahati brže, kao da je bio nestrpljiv da se vrati.

"Što sam... rekla? Što sam... učinila?" pitala se Ursa.

Dok je u mislima prelazila kroz njihov razgovor, zaključila je da je on sigurno već zaljubljen. Očito u nekoga kime se ne može oženiti.

"Želim da bude sretan", mislila je. "On je tako ljubazan, tako obziran da zaslužuje da ima upravo ono što želi."

Markiz je usporio kad su bili nedaleko od kuće.

"Jesi li uživala u jahanju?" pitao je.

"Bilo je veoma uzbudljivo", reče Ursa. "Nadam se da ću imati prigodu opet jahati nekog od tvojih konja prije nego odemo."

"Nema žurbe za tebe i baku da to još učinite", odgovori Markiz. "Orestes mi je rekao prošle večeri da želi stići na rani vlak sutra ujutro kako bi on i njegova kći imali vremena za ručak prije nego se odvezu u dvorac Windsor."

"Sigurna sam iz onog što je rekao sinoć", reče Ursa, "da će dati sjajno izvješće Njezinom Veličanstvu o savjetu koji si dao u vezi s osuvremenjivanjem grčke mornarice i tvojim obećanjem da ćeš pomoći pri nadgledanju."

"Nadam se," odgovori Markiz, "ali shvaćam da je najviše tvoja zasluga što ne moram imati grčku suprugu."

"Kad bi je imao," Ursa primijeti, "mislim da bi morala izgledati kao grčka božica s Olimpa jer Charmwood ne zaslužuje ništa manje."

"Zapravo, razmišljao sam o Dijani, božici lova", Markiz reče.

"To je veoma ambiciozno!" nasmije se Ursa.

Gledala je pri tom Markiza i shvatila da joj je izrekao kompliment. Još jednom su im se oči susrele, a zatim osjećajući se neugodno Ursa skrene pogled. Potjerala je svog konja brže i stigli su natrag u stajanje u tišini. Kad ju je Markiz spustio iz sedla, ponovno je osjetila mali drhtaj kroz svoje tijelo. Zatim se uvjerila kako je bila glupa.

Svaka druga žena, mislila je, prihvatila bi ove komplimente kao nešto najnormalnije. Kako je bila toliko provincijski odgojena, osjećala se nelagodno.

Pocrvenila je, što njezina sestra nikad ne bi učinila. Sada je rekla Markizu: "Hvala najljepša." Okrenula se glavnom konjušaru da mu kaže kako su konji dobri, i on je bio vidno zadovoljan njezinom pažnjom.

Markiz je počeo izdavati naredbe o onome što bi trebalo učiniti do kraja dana. Ursa je požurila natrag u kuću bez čekanja. Smatrala je da bi bila greška da udovica čuje kako je bila na jahanju s Markizom. Ona, ako ne drugi, bi bila svjesna da je to nešto što Penelope nikad ne bi učinila.

Penelope je uvijek mrzila ustajati rano, pored činjenice što nije imala nikakvu želju za jahanjem.

"Moram biti oprezna, veoma, veoma oprezna!" Ursa je rekla sama sebi dok se penjala u svoju sobu.

* * *

Ostatak dana prošao je veoma uspješno.

Markiz je poveo Grke u razgledavanje kuće rano ujutro. Nakon toga imali su rani ručak prije nego što su otišli u vožnju imanjem.

Pokazao im je ljepotu pejzaža za koje je Ursa znala da se nikako ne mogu usporediti s grandioznošću grčkih planina.

Odveo ih je na farmu i Alexis Orestes je bio veoma zainteresiran za novitete s kojima ih je Markiz upoznao. Htio je također znati po kojoj su cijeni prodali žito.

Ursa je mislila kako Grk o svemu razmišlja kroz novac, budući da je na prvom mjestu i najviše bio poslovni čovjek.

Kad su se vratili u kuću, gdje ih je udovica čekala, bilo je šampanjca. Bilo je tu i malih sendviča za slučaj ogladnjelosti prije večere. Jedina koja po svemu sudeći nije imala mnogo za reći bila je Amelija.

Ursa je zaključila, iako je priznala da je to neljubazno, da je ona zapravo veoma dosadna mlada žena.

"Kako se netko takav može uopće udati za Markiza?" pitala se. "On se ne bi samo dosađivao, nego znajući koliko je zgodan, privlačile bi ga neminovno i druge žene."

Pitala se što je Markiz osjećao prema ženama s kojima se, kako se pričalo, zabavljao u Londonu. Bile su tu i one koje je susreo u Indiji i drugim krajevima svijeta. Kad se pridružila udovici prije večere, gotovo kao da je čitala Ursine misli, ledi Brackley reče:

"Primijetila sam da mlada Grkinja nema mnogo što reci, i jedino ti mogu tisuću puta zahvaliti što si spasila mog dragog Guya od braka bez ljubavi."

"I ja isto mislim", reče Ursa. "On mora naći nekoga zaista šarmantnog."

"Nekoga kao što si, najdraža Penelope," udovica reče. "Razmišljala sam kako je Arthur sretan što ima tebe za suprugu. Ti si tako pametno razgovarala s g. Orestesom da osjećam da on sada ni na koji način ne odbija činjenicu da je Guy izvan njegovih bračnih planova."

"Nadam se da je tako", Ursa reče, "i naravno sreća je što mogu razgovarati s njim njegovim jezikom."

"Mislim da je to gotovo čudo", reče udovica. "Iako nisam mogla čuti o čemu ste govorili jer ste bili na drugom kraju sobe, znam da se smijao, i nije više imao onaj prilično stegnut, odbojan ton u svom glasu kakav je imao čim je stigao i saznao da Guy već ima zaručnicu." Ursa je opet pomislila da je udovica zato što je slijepa, osjetljivija na ljudske glasove, osjećaje i naročito na njihove vibracije.

"Važno je", rekla je glasno, "da g. Orestes pohvali Markiza Njenom Veličanstvu, i sam sigurna da će on tako učiniti."

"I ja osjećam isto," reče udovica, "a to je sve tvoja zasluga, drago dijete."

Ursa je ostavila udovicu na brigu njezinoj sobarici i otišla u svoju sobu. Poželjela je da po povratku kući i dalje može vidati ledi Brackley. Ali znala je da je to nemoguće, a naročito ne nešto što bi Penelope dopustila. Zatim je shvatila da također nikad više neće vidjeti Markiza.

Bila je svjesna iznenadne boli u svom srcu.

"Želim ga vidjeti", rekla je sebi. "Želim čuti njegov glas. Želim znati da je sretan."

Kako su je takve misli plašile, brzo je s Marie razgovarala o večernjoj toaleti.

Večera je bila veoma ugodna, a Markiz ih je sviju zabavljao.

Alexis Orestes je rekao, kad je došlo vrijeme za spavanje, da se veoma dobro zabavljao. "Čim budete vjenčani, dragi moj Markiže, možda na vašem medenom mjesecu, Vi i Vaša supruga morate doći

k meni u goste. Ona tako puno zna o našim grčkim hramovima, a ja imam mnogo zanimljivih predmeta da joj pokažem."

Ursa je zadržala dah znajući da on govori o njezinom boravku u Grčkoj.

Markiz to nije primijetio, i veselo je odgovorio:

"Dakako, to je nešto što bi bilo prekrasno učiniti, a ja ću svakako doći u Grčku prije ili kasnije da se savjetujem s Vama oko bojnih brodova."

"Radujem se tome s najvećim zadovoljstvom", reče g. Orestes.

Poželio je udovici laku noć, a zatim se okrenuo Ursi govoreći:

"Vi ste tako lijepi, gospođice Hollington, da znam da će kad me posjetite, svaki kipar u Grčkoj htjeti napraviti Vaš kip, a svaki slikar naslikati Vaš portret."

"Veoma ste ljubazni, ali nitko se ne može natjecati s ljepotama stare Grčke što ih već posjedujete."

Poljubila je Ameliju za oproštaj govoreći:

"Nadam se da ću Vas vidjeti ujutro, ako ne prespavam Vaš odlazak."

Otišavši gore s udovicom, pomislila je s olakšanjem da je sve gotovo. Nije bilo nikakvih teškoća, niti problema i Markiz je bio siguran. Kad je Marie otišla, Ursa nije ugasila svijeće uz svoj krevet. Umjesto toga otvorila je knjigu koju je našla u knjižnici, o porodici Charn i o kući.

Već je većinu knjige bila pročitala, ali je još bilo nešto stranica za čitanje. Htjela je ne samo pročitati svaku riječ, nego ih i zapamtiti. Pročitala je deset stranica i upravo pomislila da će ostatak ostaviti za sutra. Iznenada je čula vrata budoara kako se otvaraju. Pogledala je iznenađena kad je vidjela Markiza gdje ulazi u sobu. Zatvorio je vrata za sobom.

Zatim, kad je krenuo naprijed, primijetila da je obučen u dugi ogrtač koji je dosezao do poda. Bio je zatvoren preko prsa što mu je davalo nekako vojnički izgled.

Kako je krenuo prema njoj, pomalo je uzviknula:

"Što se dogodilo... što ne valja?"

"Sve je u redu," Markiz odgovori, "ali sam pomislio tla dođem da ti poželim laku noć i zahvalim još jednom što si s uspjehom riješila veliki problem."

Stigao je do kreveta dok je to govorio i sjeo na rub, tako da joj je bio okrenut licem u lice. Svijeće su sjajile po njezinoj kosi što joj je padala niz ramena gotovo do struka.

Kako ju je Markiz pogledao, odjednom joj je bilo neugodno.

"Ne b... bi trebao... biti ovdje... opasno... je.!" ona zamuca.

"Svi sad već duboko spavaju", odgovorio je "i napola sam se bojao da ćeš i ti već spavati." "Drago mi je... da je... sve prošlo tako dobro... za tebe", Ursa reče. "Ali ne smijemo... ništa riskirati."

"Želim ti zahvaliti sada", Markiz reče, "i zapravo, ima nešto što sam odavno želio učiniti." Nagnuo se govoreći to.

Prije nego što je Ursa mogla shvatiti što se događa, gurnuo ju je prema jastucima i njegove usne bile su na njegovima. Za trenutak nije mogla vjerovati što se događa.

Zatim, dok su njegove usne držale njezine zarobljenima, osjećala se kao da je munja sijevnula kroz njezino tijelo. Nikad je prije nitko nije poljubio.

Ipak bilo je to upravo kako je vjerovala da bi s poljupcem moralo biti, ali još neizmjernije ljepše.

Budući da je osjetio njezine usne kako drhte ispod njegovih, Markiz ju je privukao bliže. Njegov poljubac je postao posesivniji i strastveniji.

Odjednom, Ursa je osjetila njegovu ruku na svojim grudima.

Shvatila je što se događa i borila se protiv njega. Nadljudskim naporom okrenula je svoje lice govoreći pri tom:

"Ne... o ne! Ne smiješ... to raditi... molim te... ne!" "Zašto da se pretvaramo?" pitao je Markiz. "Želim te, a mislim da i ti želiš mene."

"A... ali ti me ne smiješ... poljubiti", Ursa je disala neujednačeno.

"Ne razumijem zašto to govoriš", svađao se Markiz. "Napokon, Lionel mi je pričao o uzbudljivom vikendu koji ste proveli zajedno kad je Arthur bio u Berlinu, i ne vjerujem da je Lionel bio prvi sretnik."

Bio je tračka cinizma u njegovom glasu. Ursa je shvatila da o njoj misli kao o Penelope. A što je Penelope radila u prošlosti, radi ponovo i u ovom trenutku.

"Molim... Vas... otidite!" preklinjala je. "Otidite... smjesta! Ne... ssmijete me dirati... ne smijete... me ljubiti!"

"Ne mogu vjerovati da to misliš", reče Markiz, "iako glumiš 'teško osvojuvu', možda nikad više nećemo imati tako savršenu prigodu.

Čak štoviše, prelijepa Penelope, nalazim te neodoljivom!"

Možda zato što ju je zvao imenom njezine sestre, Ursa je dobila snagu koju prije nije imala. Još uvijek se osjećala omamljenom i pomalo opčaranom dražima njegova poljupca. Ali sad je stavila obje ruke prema njegovim prsima.

"Ne,... ne!" vikala je.

"A ja kažem 'Da! Da!'" Markiz odvrati.

Opet su njegove usne tražile njezine. Odjednom je bila svjesna njegove snage i svoje bespomoćnosti. Borila se, ali on je sada ležao na vrhu kreveta i gurao je odlučno prema sebi. Njegove ruke bile su čvrsto stisnute oko njezinih. Tada je Ursa znala što on namjerava kao i da se mora spasiti. Inače će se ponašati baš kao i Penelope.

S uzvikom nalik dječjem, molila je:

"Molim Vas,... slušajte... me! Nema... nikoga da mi pomogne... a ja sam prestravljena!" Po prvi put Markiz se zaustavio.

"Prestravljena?" pitao je. "Zašto bi bila pestravljena?" Gledajući u nju vidio je da su joj oči pune suza koje su joj se počele kotrljati niz obraze.

"Prestravljena sam... jer ste tako snažni... a ja ne znam kako... da Vas zaustavim", Ursa je uspjela promucati.

"Zašto bi me željela zaustaviti?" pitao je Markiz. "Zato što... je ono što želite... da učinim je pogrešno... i zlo!"

Govorila je bez razmišljanja.

Markiz je zurio u nju strahovito zapanjen.

"Pogrešno i zlo?" ponovio je. "Zašto tako govoriš?"

"Jest..., znam da je... tako", Ursa promrmlja, "i ne znam... kako da ti to... objasnim,... a da me razumiješ."

"Što bih trebao razumjeti?" pitao je Markiz.

Budući da je mislio o njoj kao o Penelopi, Ursa je znala da ne može odgovoriti na to pitanje. Stoga je rekla dok su suze tekle niz njezine obraze:

"Molim te... molim te... ostavi me... ne mogu objasniti... ali moraš otići!"

"Ne razumijem", reče Markiz. "Ti si veoma drugačija nego što sam očekivao, ali sam se svejedno nadao budući da sam čuo mnogo o tebi."

Govorio je kao da razgovara sam sa sobom.

Iako su njegove ruke bile i dalje oko nje, nije je više držao tako čvrsto, ali je njegovo lice bilo veoma blizu njezinom.

Brzo zatim reče sasvim drugačijim glasom:

"Bit ću veoma nježan, i dopusti mi da ti objasnim, draga moja, da te nepodnošljivo želim!" Ursa ga je gledala kroz suze.

"Ne mogu... Vam dopustiti... da učinite to što želite", šaptala je ,
"jer..."

Upravo je namjeravala reći da ona nije Penelope. Znala je da će tako izdati svoju sestru. To bi bilo pogrešno, nešto što nikako ne smije učiniti.

Malo je zastala prije nego što je rekla:

"Odlazite... molim Vas... odlazite... ne mogu reći ništa osim... jednostavno... ostavite me!" Markiz je duboko uzdahnuo. Odmaknuo je svoju ruku od nje i sjeo na rub kreveta. Gledajući Ursu pomislio je kako nije moguće da ijedna žena izgleda tako lijepo i u isto vrijeme toliko sažaljivo.

Suze su bile na njezinim obrazima, a sada su njezine oči molile njegove promatrajući ga na način koji nije mogao imenovati.

Ustao je.

"Ostavit ću Vas jer to tražite od mene," rekao je, "ali mislim da nisam nikad u životu bio toliko razočaran."

"Žao... mi... je", Ursa je uspjela šapnuti.

Markiz je stajao za trenutak samo gledajući dolje prema njoj. Zatim se okrenuo i vratio putem kojim je došao. Tiho je zatvorio vrata za sobom. Ursa je bila nepomična.

Zatim se okrenula, zakopala svoje lice u jastuk i hriznula u plač.

ŠESTO POGLAVLJE

Ursa je dugo plakala.

Zatim je ugasila svijeće i rekla sama sebi da mora zaspati. Ipak, bilo je nemoguće zaboraviti divan Markižev poljubac. Znala je da se to više nikad neće ponoviti.

Sada mora nagovoriti udovicu da se sutra vrate u Brackley Park.

"Reći ću joj", mislila je, "da će se Arthur naljutiti ne budem li tamo kad se vrati."

U isto vrijeme svaki živac njezinog tijela vrištao je na pomisao da ostavi Charnwood Court i Markiza.

"Volim... ga! Ja... ga... volim!" govorila je u mraku.

Suze su joj navrle na oči.

Ponovno se sjetila da mora spavati, inače će se ujutro loše osjećati. Pokušala je razmisliti što da radi ili što da kaže kad opet vidi Markiza. Imala je predosjećaj da se on neće osvrutati na ovo što se dogodilo.

Sigurno će se ponašati kao da ga ona više ne zanima. "A to je istina", mislila je. "Jer sam... odbila učiniti.. što bi Penelope... učinila, on više neće... imati koristi... od mene."

Bilo je teško ne zaplakati ponovno. Velikim naporom zatvorila je oči i pomolila se. Molila je usrdno da je Markiz ne zamrzi i da bude sretan.

"Zaboravit će me," mislila je, "ali ja nikad... nikad... neću zaboraviti njega."

Mora da je na kraju ipak zaspala jer je iznenada bila svjesna da su se vrata otvorila i netko je ušao u sobu. Otvorila je oči.

Na svoje zaprepaštenje vidjela je ženu koja stoji uz njezin krevet s tamnim naočalama na licu. Prije nego stoje mogla shvatiti da ne sanja i da se sve to zaista događa, oštar glas reče: "Probudi se! Probudi se, Ursa!"

"Penelope!"

Ursa je progovorila uzdahnuvši.

"Da, to sam ja", reče Penelope. "Sad požuri! Moraš otići odmah!"

"Ali... zašto? Što... se dogodilo?" Ursa je pitala u očajanju.

"Arthur je već na putu kući," Penelope reče tiho, "a kad vidi da nisam u Brackley Parku, doći će ovamo."

Dok je govorila, skinula je tamne naočale i odvezala veo koji je nosila preko šešira. Bio je vezan ispod njezinog vrata širokom vrpcom čineći je s tamnim naočalama potpuno neprepoznatljivom.

"Raskopčaj moju haljinu!" naredila je Penelope. "I obuci je."

"Ja... ja ne razumijem... što se događa", reče Ursa.

Nije mogla jasno razmišljati i činilo joj se kao da joj je glava puna vune.

"Oh, ne budi glupa!" Penelope odbrusi.

"Sve što moraš učiniti je obući moju odjeću, ući u kočiju što te čeka ispred kućnih vrata i odvesti se kući."

Ursa nije govorila i Penelope je nastavila:

"Ne mogu zamisliti zašto si uopće došla ovamo, i zaista sam ljuta zbog toga!"

"Nisam to mogla izbjeći", Ursa objasni. "Markiz je molio svoju baku da mu pomogne i ja sam mu... također pomogla."

"Kako to misliš - pomogla si mu?" pitala je Penelope. Skinula je svoju haljinu.

Sada je skidala obimnu, čipkom obrubljenu podsuknju.

"Bojim... se da ćeš... se uzrujati... kad čuješ što se... dogodilo", Ursa reče oklijevajući.

Penelope je bila mirna.

"Sto se dogodilo?" pitala je.

Ursa za trenutak nije mogla govoriti.

Zatim je rekla gotovo bez zastajkivanja:

"Markiz je imao... veoma važnog gosta iz Grčke... koji je želio da... Markiz oženi njegovu... kćer."

"Kakve to ima veze s tobom?" ispitivala je Penelope.

"Da bih ga spasila... od žene... koju ne... želi... složila sam se... da glumim sebe... i on je.. rekao Grku... da smo... zaručeni."

Penelope je zurila u svoju sestru kao da nije mogla vjerovati što je čula.

"Tako, sad vidiš", Ursa je nastavila, "ovdje... u Charnwood Courtu... ja predstavljam... sebe... gospođicu Ursu Hollington... i samo Markiz i... njegova baka misle... da sam ja... zapravo ti."

"Nikad nisam čula ništa tako zbrkano!" Penelope reče bijesno.

"Kako si se mogla uplesti u nešto toliko smiješno kad si trebala predstavljati mene?"

"Ledi Brackley nije... znala da... Markiz dolazi daje vidi... a kako mu je toliko... privržena... dakako da... mu je htjela... pomoći."

"Tako si sada ovdje kao ti", Penelope reče polako, kao da se trudi da razumije o čemu se radi. "Da... to je... istina," Ursa reče, "ali grčki gosti odlaze rano ujutro... tako da ih... neću... opet vidjeti."

"Misliš, ja ih neću više vidjeti!" Penelope je ispravila. "A moja svekrva neće moći primijetiti razliku."

"Aali zamisli da... Markiz primijeti?" upita Ursa.

Lažni osmijeh pojavi se na Penelopinim usnama.

"Čula sam mnogo o Guyu Charnu", rekla je. "Zapravo se radujem što ću ga upoznati." "Ali... zamisli da... on shvati... da ti... nisi... ja?"

"Ne brini za Markiza", Penelope reče povjerljivim tonom. "Ja ću to srediti! 'Svaka ptica svome jatu leti!'"

Ursa se sjetila noćasnijih događaja. Da je Penelope bila na njezinom mjestu, ona ne bi potjerala Markiza od sebe. Pomislivši to osjećala se kao da joj je bodež zaboden u srce. Zatim, kako ništa više nije mogla napraviti, počela se oblačiti.

Navukla je čipkanu podsuknju i preko nje lijepu haljinu za put koju je Penelope nosila. Penelope je već bila obukla spavaćicu koju je Ursa nosila.

Rasplela je svoju kosu kako bi joj padala preko ramena. Nije bila tako duga kao sestrina. Ipak je izgledala veoma privlačno dok se ogledala u ogledalu. Zatim je pogledala na sat.

Ursa je učinila isto i vidjela da još nije šest sati. Znala je da neće biti nikoga osim nekoliko slugu. Ako su vidjeli damu s tamnim naočalama kako ulazi, neće se iznenaditi kad je vide kako odlazi iz kuće.

Gotovo kao da je postavila pitanje, Penelope reče:

"Rekla sam sluzi na vratima da sam te došla vidjeti zbog veoma važnih vijesti koje ne mogu čekati. Ali nema potrebe uznemiravati ostatak domaćinstva."

"To je bilo veoma pametno od tebe", reče Ursa.

"Nema ničeg pametnog u gužvi koju si od svega napravila!" Penelope odvrati oštro.

Zakopčala je Ursinu haljinu na leđima jer je ona to bezuspješno pokušavala sama napraviti. Zatim je gledala kako njezina sestra stavlja veoma raskošan šešir s perjem na glavu.

Veo preko šešira bio je blijedozelen, kao i haljina.

To je učinilo Ursinu kožu veoma bijelom i svijetlom, ali je i dovršilo njezino prerašavanje. Dok je tražila svoju ručnu torbicu, Penelope reče:

"Mislim da je bolje da uzmeš moju. Unutra je nešto novaca, a moraš dati i napojnicu kočijašu." "Je li to tvoj kočijaš?" Ursa je pitala, misleći da bi on mogao odati nešto Arthuru Brackleyu. "Ne, dakako da ne!" Penelope odgovori. "On pripada lordu Vernonu Winteru. U njegovoj je službi dugo i veoma je povjerljiv."

Ursa je pomislila da je barem to olakšanje.

U isto vrijeme morala je pitati:

"Kako si saznala da je Arthur na putu za Brackley Park?"

"Pokušavao me uhvatiti na djelu!" Penelope objasni. "Bila sam glupa što nisam shvatila da je to radio, ali ako on ima svoje špijune, i ja imam svoje! Namjeravala sam urediti da zatekne svoju voljenu ženu kako ga čeka kod njegove majke, ali dakako, ti si morala sve pobrkati!" "Nije moja... krivica... zaista nije!" Ursa je protestirala.

Dok je to govorila, znala je da to nije istina.

Upravo je ona smislila plan kako da pomognu Markizu, ona je pristala igrati ulogu njegove zaručnice.

Prije nego što je njezina sestra mogla govoriti, rekla je:

"Žao mi je, Penelope... jako,... jako mi je žao ako sam te uzrujala."

"Srećom imam dovoljno pameti da se izvučem iz ovog škripca", Penelope reče. "Sada, za milost božju, otiđi i ne govori ni sa kim dok ne stigneš kući!"

"Ne... naravno da neću", Ursa se složila.

Nije pitala svoju sestru hoće li je opet vidjeti, znajući što bi bio odgovor.

Kad je krenula prema vratima, Penelope je ušla u krevet.

"Barem je ovo veoma udobno", rekla je, "i zapravo, veoma sam umorna od ove svega." Naslonila se na jastuke.

"Oh, Ursa, kreni već jednom!" zagrmi. "Zašto stojiš tamo poput kipa? Idi kući i ostani kući. I drugi put pokušaj ne remetiti moje planove."

"Žao. . žao mi je, Penelope", Ursa reče opet ponizno.

"Sada, kad sam ovdje," Penelope reče, "drago mi je što mogu vidjeti Charnvood Court, i dakako upoznati vlasnika!"

Govorila je mekim, zavodljivim glasom. Bez suvišnih riječi, Ursa je otvorila vrata. Vani, u hodniku mogla je čuti sluge kako se kreću uokolo.

Teško se prisilila hodati polako i dostojanstveno niz stepenice. Sluga, koji je čekao, žurno joj otvori kućna vrata. Na dnu stepenica mogla je vidjeti lijepu zatvorenu kočiju s četiri upregnuta konja. Bili su tu i kočijaš i sluga. Ušla je i, kad su zatvorili vrata, konji su krenuli.

Posljednji put je pogledala kuću prije nego što su skrenuli prema mostu preko jezera.

* * *

Labudovi su meko klizili mirnom vodom.

Ursa je znala, iako nije mogla vidjeti, da se Markiževa zastava vijorila iznad središnje kule. Dok se vozila malom cestom, osjećala se kao da je bila odsutna iz doma godinama. Iznenadujuće, sve je izgledalo kao kad je otišla.

Toliko se toga dogodilo za kratko vrijeme što je nije bilo. Znala je da je ona drugačija od nervozne djevojke koja je otišla da uzme udjela u sestrijoj šaradi.

"Zaljubila sam se i... poljubila sam se", mislila je Ursa, "pa pretpostavljam da sam na nekinačin... odrasla."

Kako ju je njezin otac uvijek učio da analizira svoje misli i osjećaje, znala je daje sada drugačija. Koliko god se jako trudila, nije mogla natrag, postupiti drugačije ili zaboraviti što se dogodilo. Na zvuk kotača kočije, stari Dowson dođe žureći kroz vrata.

"Vratili ste se, gospođice Ursa!" uzviknuo je. "Sretni smo što Vas vidimo! Nije isto kad Vas nema ovdje."

"Hvala, Dovvsone," reče Ursa.

Okrenula se i gurnula novac iz Penelopine torbe u ruke sluzi koji joj je otvorio vrata kočije. Sad, dok je razgovarala s Dovvsonom, kočijaš je okrenuo konje i oni su odlazili.

"Dowson je gledao začuđeno pitajući:

"Ali zar neće ostati na čaju, gospođice Ursa?"

"Ne, Dowsone," odgovorila je. "U žurbi su da se vrate odakle su došli."

"A što se dogodilo s Vašom prtljagom?" pitao je.

"Stiže kasnije", objasnila je Ursa.

Bilo je to zapravo prvi put da je o tome razmišljala.

Sad je shvatila daje Penelope stigla bez ičega i da će zato htjeti natrag ono što je dala Ursi. Osim što joj je dakako bilo drago da se Marie opet brine o njoj.

Glasno Ursa reče:

"Idem se gore presvući, Dovvsone."

"U redu, gospođice Ursa," Dowson se složio. "Bila bi šteta te lijepe haljine."

Počela se penjati kad je Dovvson uzviknuo.

"Oh, gospođice Ursa, skoro sam zaboravio..."

"Sto je bilo?" pitala je zaustavljajući se da se okrene na stepenicama.

"Stiglo je pismo za Vas. Prije oko sat vremena. Rečeno mi je da veoma žurno."

"Pismo?" reče Ursa. "Pitam se od koga?"

Kako je znala da bi Dovvsona boljele njegove artritične noge kad bi se penjao stepenicama, potrčala je opet niz njih.

Pružio joj je pismo stoje ležalo najednom od stolića u hodniku.

Jedan pogled na nj rekao je Ursi da je od njezinog oca.

"Oh, od tate, Dowsone!" uzviknula je. "Kako lijepo! Nadam se da dolazi uskoro kući."

"I ja se nadam, gospođice Ursa," složio se Dovvson. "Bilo Vam je pusto ovdje kad nema gospodara s nama."

Ursa nije odgovorila jer se opet penjala stepenicama. Kad je stigla u svoju sobu, skinula je šešir i bacila ga s rukavicama i torbom na krevet. Sjela je za toaletni stolić i otvorila pismo.

Pretpostavljala je, kako je došlo tako brzo nakon njegovog odlaska, da ga je poslao preko Nizozemskog veleposlanstva. Tako je i ranije često radio.

Njegov uredni rukopis bio joj je veoma poznat. Kad je skinula omotnicu, osjećala je toplinu u sebi. I sam primitak vijesti djelovao je na Ursu kao da je otac uz nju. Polako, da ne propusti ni jednu riječ, čitala je:

"Moja draga, voljena kćeri:

Znam da će ovo biti veliko iznenađenje, ali dok dobiješ ovo pismo, ja ću biti oženjen. Poznajem Theresu van Bergen mnogo godina jer sam, kao što sam siguran da se sjećaš, bio u stalnom dodiru s njezinim mužem kad smo razmjenjivali knjige i rukopise.

Theresa, koja je Engleskinja, bila je mnogo mlađa od svog supruga, i kadje on umro prije devet mjeseci, nadao sam se i molio se da mi se ona leđnog dana obrati za utjehu.

Kada je to učinila, mogao sam joj priznati da je volim.

Sada možemo biti zajedno, i kako je ona zainteresirana za moj rad kao što sam i sam, to će hiti veoma sretno udruženje s mnogim prednostima.

Vjerujem, najdraža moja Ursa, da ćeš Theresu, kad je upoznaš, voljeti kao i ja. Pričao sam joj toliko o tebi da kaže kako osjeća da te već poznaje i voli.

Znam da ćeš razumjeti da, kako smo se tek vjenčali, želimo provesti neko vrijeme sami prije nego se vratimo u Englesku.

Najprije idemo u Rim, gdje su neki rukopisi koje oboje želimo vidjeti, zatim na jug Italije. Na kraju pisma stavio sam dvije adrese na koje mi možeš pisati, i nadam se, najdraža, da nećeš osjećati da je sreća koju smo poznavali zajedno došla kraju, već vjeruj, kao ija, da će ona narasti s Theresom među nama.

Čuvaj se, zaželi mi sve najbolje jer ću čekati da stignu tvoje želje.

Ostajem tvoj otac koji te voli Matthew Hollington."

Ursa je čitala pismo gotovo ne mogavši vjerovati što je sadržavalo.

Nikad joj nije palo na pamet da bi se njezin otac mogao ponovo oženiti. Nije mogla zamisliti da bi on mogao voljeti drugu ženu nakon što je izgubio njezinu majku. Uvijek su djelovali savršeno i potpuno odani jedno drugome.

Činilo se gotovo svetogrđem da on ne ostane vjeran njezinoj uspomeni. Zatim nakon što je razmislila o tome, Ursa je rekla samoj sebi da je bila veoma djetinjasta. Njezin otac je još bio relativno mlad čovjek, još nije bio napunio pedeset godina, i bio je iznimno aktivan fizički i psihički.

Uvijek je bio okupiran svojim radom i činio se potpuno zadovoljan što ima Ursu za društvo. Nikad joj nije palo na pamet da bi mu mogla trebati i zrelija žena da ga učini sretnim.

"Kako sam mogla biti tako glupa i misliti da su sve što tata želi knjige i dokumenti koji ne mogu disati ili govoriti?" pitala se.

On je toliko šarmantan da nije čudno što privlači žene. Ako se zaljubio u Theresu, onda se, dakako, Theresa zaljubila u njega. Dok je razmišljala o tome, izračunala je da je njezin otac bio deset ili petnaest godina mlađi od svog prijatelja, van Bergena.

Gledajući unatrag, mogla se sjetiti kako je tata pričao da je volio boraviti kod van Bergenovih. Dodao bi kako je njegova domaćica bila veoma pažljiva prema njemu, a također da je i veoma lijepa.

"Kako sam mogla biti tako glupa i ne shvatiti da će nakon mamine smrti tata biti usamljen?" pitala se Ursa. "Ja sam premlada da mu budem pravo društvo."

Zadnje riječi rekla je ogorčeno. Ustajući od toaletnog stolića krenula je prema prozoru. Gledala je u prekrasan vrt, sav u cvijeću. Mala fontana bacala je vodu visoko u nebo.

Uvijek je bila sretna u svom domu. Sada je znala da će ga morati napustiti. Njezin otac će se možda buniti, ali koja žena, a pri tom još i nevjesta, ne bi željela biti nasamo s čovjekom kojeg voli?

"Kamo... mogu ići? Što... da radim?" pitala se Ursa.

Još jednom su suze bile u njezinim očima.

Presvukla se i otišla u vrt. Po prvi put ljepota vrta je nije zarobila. Umjesto da gleda cvijeće i sluša pjesmu ptica, mislila je samo na Charnwood.

Do sada su Grci već otišli i Penelope je sišla. Pitala se je li Markiz odmah primijetio promjenu. Možda će, nakon prošle noći, izbjegavati da je pogleda. Možda će čak otići sam jahati, mislila je, nakon što izmisliti neku ispriku baki i djevojkama kad ga odbiju da ih odvede ravno natrag u Brackley Park.

To bi, priznala je sebi, najviše voljela da on učini.

Znala je da je to zato što je bila ljubomorna. Bila je ljubomorna na Penelope, na njezinu ljepotu i zavodljiv način na koji se predaje Markizu. On bi dakako vrlo lako dobio od Penelope što je ona odbila dati mu. Dok je mislila o tome, Ursa je osjećala kao da joj se tisuću glasova izruguje i smije.

"Ti ga voliš, i on voli tebe! Što još možeš poželjeti?"

Tada je, kad je sjela na sjedište ispred fontane, Ursa uvjerala sebe da ono što je Markiz osjećao za nju nije bila ljubav.

To nije bila ljubav kakvu je ona zamišljala, sanjala, ljubav kakva je nadahnula pjesme koje je čitala. To nije bilo tako lijepo da bi se činilo dijelom njezinih molitvi.

Ljubav koju je željela bila je poput one što su je njezini roditelji imali jedno za drugo. Bila je to ljubav za koju su se ljudi od početaka civilizacija borili i umirali. Bila je to ljubav veoma ljudska, a ipak pri tom veoma božanska.

Kako je odrastala, njezina čežnja za takvom ljubavi, činilo se, uvukla se u njezine snove. Mislila je o tome kad bi gledala u zvijezde.

Mislila je u sebi da će joj one možda jednog dana poslati ljubav koju je tražila.

"Pronašla sam je samo da bih je opet izgubila", šaptala je tužno. Govoreći, pogledala je u fontanu.

Činilo se gotovo kao da vidi Markiževo lijepo lice u vodi što se uzdizala i spuštala, prelijavajući se u duginim bojama na suncu. Kako je agonija bila nepodnošljiva, ustala je i krenula prema kući. Čineći to, znala je da će ubuduće svaki put kad vidi ili osjeti u sebi nešto lijepo, misliti na Markiza.

Markiz je bio nedostižan kao i zvijezde, među kojima je ona tražila ljubav.

SEDMO POGLAVLJE

Markiz je ispratio svoje grčke goste nakon doručka.

Alexis Orestes otišao je dobro raspoložen, govoreći Markizu koliko se raduje da pozdravi njega i njegovu suprugu u Ateni. Kad su se odvezli, Markiz je osjetio olakšanje, i zatim otišao prema stajama. Izabrao je najdražeg konja i odjahao sam.

U početku je galopirao vrlo brzo, a zatim se kretao polaganije. Nije mogao zaspati nakon stoje otišao iz Ursine sobe. Ležao je budan, ne mogavši vjerovati da gaje po prvi put u životu odbila prelijepa žena. Čuo je o Penelopinoj ljepoti i njezinim čestim ljubavnim avanturama gotovo čim je stigao u Englesku.

O njoj se govorilo na svakoj zabavi na koju je bio pozvan. Nije mogao a da ne žali Arthura Brackeja. U isto vrijeme, kako je rastao, shvatio je daje Arthur star i, čak i za njegovu dob, naporan čovjek.

Kad je čuo da se Arthur Brackley opet oženio, bio je u inozemstvu. Primio je vijest u pismu svoje bake. Činilo mu se čudnim da se Arthur oženi nekim tako mladim i lijepim.

Kad je kasnije čuo da je Arthurova nova supruga nevjerna u braku, nije se jako iznenadio. Bio je dovoljno odrastao da shvati da je došlo do revolucije u ponašanju udanih žena. One koje su bile lijepe i od društvenog ugleda, bile su spremne imati ljubavnike jednog za drugim.

To je bilo društveno prihvatljivo sve dok toga nisu bili svjesni njihovi muževi ili dok se oni nisu na to osvrtni. Markiz je sada mislio kako je, od trenutka kad je upoznao Penelope u kući svoje bake, zaključio da je veoma drugačija nego što je očekivao.

Bilo je nečeg nevinog u njoj.

Mislio je da je to gluma, ali pametna gluma od koje je lako biti prevaren. Kako ga nije samo privukla, nego i zainteresirala i zbunila, otišao je u njezinu sobu. Očekivao je da će saznati tajnu kako se s takvim ugledom uspijeva doimati tako "čistom".

Jedino kako bi je on mogao opisati jest "produhovljenom". Uživao je u pametnim i zanimljivim razgovorima koje su vodili. Ali ona nikad nije pokušala očijukati s njime kao većina drugih žena.

Zatekao se kako razgovara s njom na isti način kao što bi to činio s nekim od svojih muških prijatelja.

No - ona ga je odbila!

Otjerala ga je, i on se samo mogao pitati zašto je doživio poraz. I zašto je bila tako prestrašena? Još je mogao čuti strah u njezinu glasu. Nije bilo dvojbe u iskrenost njezinih suza.

"Zašto? Zašto?" pitao je.

Bila je to zagonetka što je nije mogao riješiti.

Jahao je dalje, nesvjestan kuda ide, ili što radi. Mogao je samo vidjeti dva plava oka ispunjena suzama, i djetinji glas koji mu govori daje plaši.

"Ne razumijem!" gundžao je kad se okrenuo prema kući. "Ja to naprosto - ne razumijem!" Približavalo se vrijeme ručka kako je ujahao u staje.

Njegov glavni konjušar , koji ga je očigledno tražio, došao je žureći da prihvati konjske uzde.

"Jeste li dobro jahali, gospodaru?" pitao je.

"Jesam, hvala", Markiz odgovori mrkim glasom.

Sjahao je tmuran.

Pokušavajući misliti na nešto drugo osim svojih problema, rekao je:

"Uzgred, Gavine, mislim da bismo morali nabaviti nove konje, jednako dobre kao što su ovi sadašnji."

Vidio je kako su zasjale oči njegovog glavnog konjušara i nastavio:

"Bio sam oduševljen njima kad sam išao u Brackley, ali za duže putovanje moramo imati rezerve."

"Slažem se s Vama, gospodaru," odgovori Gavin "i nadajmo se da ćemo naći nešto dobro kao što su oni ljepotani koje sam kradom gledao jutros dok su stajali ispred kućnih vrata." "Ljepotani?" Markiz je ispitivao.

"Da, gospodaru! Najbolja četiri ždrijepca koja sam zadugo vidio."

Primijetio je da se Markiz zainteresirao pa je nastavio:

"Rekao sam kočijašu kojeg poznam otprije: 'Kako brzo idu?'

'Lete kao lastavice', odgovorio je, 'noge im nikad ne dotiču tlo'." Markiz se smijao.

"Zvuči dobro i šteta je što nemamo ništa slično njima."

"Kupljeni su samo prije mjesec dana", reče Gavin, "i Njegovo Gospodstvo ih je jeftino dobilo." "Njegovo Gospodstvo?" uzvikne

Markiz i zatim upita: "Kome pripadaju?"

"Lordu Vernonu Winteru, gospodaru." Markiz je ušutio, a zatim je rekao: "I bili su ovdje jutros?" "Da, gospodaru, bilo je oko šest sati." Markiz je čeznuo da pita još, ali je pomislio da bi to bila greška.

Idući prema kući mislio je kako je to veoma čudno. Zašto bi Vernon Winter, kojeg je dobro poznao, dolazio tako rano? Zašto on nije bio obaviješten o tome?

Vernon Winter je bio u Etonu s njim, zatim u Oxfordu dok nije bio izbačen. Bio je ostao vani cijele noći sa ženom koja je nastupala u lokalnom kazalištu. Čak i kad je bio u Indiji, Markiz je i dalje slušao o ljubavnim avanturama lorda Vernona Wintera.

Upravo prije nego što je kretao kući bilo je govora o dvoboju u koji je bio upleten Vernon. Dogodio se u Green Parku. Nekako nepošteno suprug, koji ga je izazvao zbog ponašanja prema njegovoj supruzi, bio je ranjen. Vernon je međutim izbjegao ranjavanje.

Ako je Vernon došao u Charnwood Court, to je moglo biti samo da vidi Penelope. Ali zašto tako rano ujutro? I zašto nije bio obaviješten o posjeti Njegovog Gospodstva?

Markiz požuri u hodnik. Sluge su bile ovdje. Kad im je Markiz pružio svoj šešir, bič i rukavice, pitao je:

"Tko je jutros prvi bio na dužnosti?"

"Henry, gospodaru," odgovori jedan od slugu i pokaže na drugoga.

"Čujem", reče Markiz, "da smo imali rani posjet jutros, mislim, oko šest sati." "Da, gospodaru," odgovori Henry. "Upravo sam bio stigao na dužnost."

"Tko je to bio?" ispitivao je Markiz.

"Bila je to dama, gospodaru."

"Je li se predstavila?"

"Ne, gospodaru. Rekla je da mora vidjeti mladu damu koja je došla s bakom Vašeg Gospodstva, i daje veoma žurno. Zatim je otišla gore."

Markiz je malo razmišljao pa upita:

"Koliko dugo se zadržala ovdje?"

"Okolo petnaest ili dvadeset minuta, gospodaru."

"Zatim je otišla?"

"Jest, gospodaru."

"Jesi li je prepoznao?"

"Nosila je tamne naočale, gospodaru, veoma tamne."

"Je li ih nosila i kad je odlazila?"

"Da, gospodaru."

Markiz nije više ništa rekao. Razmišljao je dok je odlazio, sada je znao što se dogodilo.

Rješenje zagonetke zasjalo mu je poput svjetla u mraku. Popeo se i presvukao svoje jahaće odijelo. Kad je sišao, izgledao je oprezno što su mogli prepoznati oni koji su ga dobro poznavali.

Ušao je u salon. Vidio je da na njegovom kraju, sjedeći u svojoj omiljenoj stolici uz kamin sjedi njegova baka. Na sofi nasuprot njoj sjedila je žena lijepe kose. Dok je išao prema njima, okrenula je glavu. Odmah je znao da po prvi put vidi Penelope Brackley.

Bila je prekrasna, to se nije moglo poreći, ali na veoma različit način od svoje sestre. Poljubio je svoju baku, zatim rekao ženi koja je sjedila nasuprot njoj:

"Dobro jutro! Nadam se da ste dobro spavali."

"Ali naravno!" Penelope odgovori. "Tako je udobno i raskošno u Vašoj lijepoj kući!"

Gledala ga je, dok je govorila, izrazom koji je Markizu bio veoma poznat. Vidio ga je na mnogim ženskim licima. Bio je to namjerno izazovan pogled, s pozivom u očima i pokretom na usnama. Markiz je bio potpuno svjestan da ga Ursa nikad nije tako gledala.

No Penelopin je glas zaista bio veoma sličan sestrinom. Markiz je shvaćao zašto je njegova baka bila prevarena.

Pogledao je na sat misleći kako je vrijeme za ručak. U tom času otvorila su se vrata i sluga je najavio:

"Lord Brackley, gospodaru!"

Arthur Brackley je ušao i Penelope uzbuđeno uzviknu:

"Arthure! Arthure!" kliknula je. "Vratio si se! Kako prekrasno!"

Potrčala je preko sobe i bacila se prema njemu. Zagrlivši ga spustila je njegovu glavu do svoje. Markiz je bio svjestan da je to gluma, i to vrlo dobra gluma.

"Bio sam u Parku", govorio je Arthur, "i saznao da si došla ovamo. Ne mogu zamisliti zašto."

"Ja sam kriva", reče udovica, "i krasno je vidjeti te, dragi Arthure."

"Kako si, mama?" pitao je lord Brackley, saginjući se da poljubi njezin obraz.

Penelope se još uvijek vješala po njemu, njezino lice popelo se do njegovog.

"Nedostajao si mi, dragi," rekla je. "Ne mogu ti opisati koliko je bilo pusto bez tebe."

"Teško mogu u to vjerovati", reče lord Brackley i'azdraženo.

Gledao je pri tom u Markiza, koji reče:

"Sve ćemo ti ispričati za vrijeme ručka."

Arthur Brackley izvuče zlatni sat iz džepa svog prsluka i reče:

"To će morati biti brzi obrok. Moram krenuti za London što je prije moguće, vodim i Penelope sa sobom."

"Sve će biti odmah spakirano!" Penelope reče gorljivo. Bit će krasno vratiti se opet u London, i to s tobom, dragi."

Markiz je teško odolio da ne zaplješće zrcu potpune iskrenosti u njezinom glasu.

Također je bio impresioniran načinom na koji se strastveno, malo pomalo primicala suprugu. Lordu Brackleyu je rekao:

"Izdat ću naredbe pa se nećete zadržati duže nego što je potrebno." Izašao je iz sobe.

Nekoliko minuta kasnije sluga je najavio da je ručak poslužen.

Nije još bilo dva sata kad su se, zahvaljujući Markiževoj odličnoj organizaciji, lord Brackley i njegova supruga odvezli u kočiji u kojoj je Lord stigao.

Čim su bili izvan domašaja pogleda, Markiževa kola s upregnuta četiri konja stigla su iz staja. Markiz je bio u salonu sa svojom bakom.

"Nešto te želim pitati, bako," rekao je.

"Što je?" pitala je.

"Gdje živi Matthew Hollington?"

Na udovi činim se usnama pojavio smješak kad je odgovorila:

"U malom selu zvanom Letty Green. Nedaleko odavde ako ideš pravo, a ne putem kojim smo došli iz Brackley Parka."

"Hvala ti", reče Markiz.

Upravo je htio poljubiti baku za oproštaj kad je pitala:

"Pretpostavljam da ideš potražiti Ursu?"

Markiz je šutio.

"Dakle, znala si?" pitao je.

"Sumnjala sam od početka," priznala je udovica, "a zatim, kad je Penelope jutros stigla, postala sam potpuno sigurna!"

Markiz je šutio dok je ona nastavila:

"Da budem iskrena, najdraži, nikad nisam marila za Penelope. Uvijek sam mislila da je ona možda lijepo izgleda, što dakako ne mogu vidjeti, ali njezina ljepota nije ono pravo. Zapravo sam sigurna da je potpuno površna."

"A Ursa?"

Udovica se nasmiješila.

"Ona je sasvim drugačija. Ima nečeg posebno lijepog u njoj što sam osjetila čim je stigla."

Glas joj se smekšao kad je nastavila:

"Kad sam je čula kako razgovara grčki s tvojim prijateljima, i kako mi čita grčku poeziju, ne samo očima, nego i srcem, znala sam da je ona sve što 'morska nimfa' mora biti."

Markiz je udahnuo. Zatim se sagnuo i poljubio svoju baku.

"Hvala ti, bako," reče on. "Molim te, ostani ovdje koliko god želiš, znam da će svi brinuti o tebi."

"Volim biti ovdje," reče udovica, "a kad se vratiš, dovedi Ursu sa sobom."

Markiz nije odgovorio. Veselo je otišao iz sobe. Udovica se naslonila s osmjehom na usnama, moleći se da se njezina želja obistini.

* * *

Markiz je tjerao konje brže nego ikad ranije. Dobro se sjećao okoliša pa je bez imalo poteškoća pronašao Letty Green. Prvi čovjek, kojeg je pitao na ulazu u selo, usmjerio ga je prema kući u kojoj je živio Matthew Hollington.

Markiz se dovezao upravo nakon četiri sata. Pružio je uzde svojem konjušaru, sišao i krenuo prema ulaznim vratima. Bila su otvorena i Markiz uđe bez zvonjenja.

Na kraju hodnika bila su vrata i mogao je vidjeti da nema nikoga unutra. Vođen instinktom, krenuo je hodnikom i otvorio vrata. Kad je ušao, vidio je da su zidovi prostorije obloženi knjigama.

Osjećao je da je ovo mjesto na kojem će najvjerojatnije naći Ursu. Nije pogriješio, iako je na prvi pogled soba bila prazna. Zatim ju je

ugledao. Ležala je na sofi, s glavom na jastuku, u dubokom snu.

Markiz je stajao gledajući je i razmišljajući o njezinoj iznimnoj ljepoti. U isto vrijeme bila je mlada, neiskvarena, i kao stoje sad znao, nevina. Polako se pokrenuo prema sofi, a zatim kleknuo na koljena pored nje.

Ursine trepavice, vidio je, bile su još mokre od suza. U nemogućnosti da se suzdrži, nagnuo se i njegove usne nježno su taknule njezine. Bio je svjestan drhtaja što ju je obuzeo.

Ne otvarajući oči, šapnula je:

"Volim... te,... volim... te!"

"To je ono što želim čuti, moja draga," odgovori Markiz.

Njegov glas ju je razbudio i ona je zbunjeno gledala u njega.

"Ja... sam... . sanjala," rekla je, "ali... ti si... stvaran."

"Ja sam veoma stvaran", Markiz odgovori, "i ovdje sam da to dokažem."

Nagnuo se i sada su njegove usne bile mnogo zahtjevnije.

Bio je to dug poljubac, a Ursi se činilo kao da se nebo otvorilo i zvijezde počele padati. Osjećala ih je u svojim grudima. Nije mogla misliti.

Sve što je znala bilo je da je Markiz ovdje i da ništa na svijetu ne postoji osim njega. Tek kad je podigao svoju glavu, uspjela je reći pomalo nevezano:

"Zašto... zašto ste ovdje?... Kako ste me pronašli?"

"Kako si mogla otići bez mog znanja?" pitao je. "Zar zaista misliš da bih te mogao izgubiti?" "Aali... Penelope...", Ursa zamuca.

"Tvoja sestra je otišla natrag u London sa svojim suprugom", reče Markiz, "i sad više nema potrebe za pretvaranjem i lažima."

Vidio je kako se Ursini obrazi crvene, a njezine su oči gledale stidljivo.

"Žao... mi... je", rekla je. "U početku sam se... pretvarala... da pomognem... Penelope..."

"... a zatim da pomogneš meni!" dovrši Markiz.

"Sada možemo biti samo ono što jesmo. Ono što želim znati, moja ljepotice, jest kad ćeš se udati za mene?"

Ursine oči se širom otvore.

"U... udati se... za tebe? Želiš... da se... udam za tebe?" šaptala je. "Ali... kako mogu... nakon što... sam se . . pretvarala... da sam..."

Penelope... i... ona će biti... veoma... ljuta."

"Ne brinu me osjećaji tvoje sestre", reče Markiz. "Mislim, draga moja, da smo u cijeloj ovoj zbrci i pretvaranju našli nešto mnogo važnije od ičeg drugog."

Usne su mu bile blizu njezinih i on reče nježno:

"To je ljubav, prava ljubav za kojom sam čeznuo čitavog života."

Ursa malo uzdahne.

"Volim te... volim te... svim svojim srcem... i dušom!" reče. "A... ali kako... se mogu... udati za tebe? Što će... reći tvoja... baka?"

"Baka će biti oduševljena!" odgovori Markiz. "Ona mi je rekla gdje živite, i također je shvatila od početka da ti nisi Penelope."

"K... kako... je to... mogla znati?" pitala je užasnuta.

"Zato što si toliko različita u svemu od svoje sestre", reče Markiz, "i moraš mi oprostiti, moja draga, zbog prošle noći."

Gotovo kao da je zaboravila što se dogodilo prošle noći, Ursa je malo uzdahnula. Zatim je pocrvenjela i sakrila svoje lice u Markiževom naručju. Držao ju je uza se.

"Toliko si drugačija od žene kakvu sam očekivao," reče, "ali moj duh je bio otrovan ogovaranjima koja sam čuo o tebi, ili bolje - o tvojoj sestri, i zato što sam te želio više nego ikad ikoga prije, bio sam dovoljno lud da te prestrašim."

"Ja... sam... plakala", Ursa šapne, "jer... sam te... potjerala... i mislila sam... da te... nikad više... neću vidjeti... i to... je bilo... glupo... od mene."

"To je trebalo učiniti", Markiz reče, "ne mogu zamisliti da ikad činiš nešto pogrešno."

Zatim upita drugačijim glasom:

"Koliko te muškaraca dosad poljubilo?"

"Ni... nitko osim... tebe", odgovori Ursa.

"To sam i mislio", nasmiješio se Markiz. "Niti, draga moja, nitko više nikad neće, a ja ću ubiti svakog muškarca koji to pokuša!"

"Nikad... ne bih... dozvolila drugom... muškarcu... da me... takne", Ursa reče, "jer ja volim... tebe. Bila sam... tako... usamljena i nesretna... kad sam stigla kući... bila sam sigurna... da me... mrziš."

"Zbunila si me", Markiz je priznao. "Zašto si rekla da si bila usamljena kad si stigla kući?" Ursa je oklijevala za trenutak, a zatim mu je pružila pismo svojeg oca.

Markiz ga je pročitao i primijetio:

"Ovo svakako olakšava našu situaciju." Gledala ga je iznenađeno, a on je rekao: "Kad ćeš se udati za mene?" Ursa uzdahne.

"Jesi li... me zaista... zaprosio?" "Bit ću malo jasniji", nasmijao se Markiz. "Želim se oženiti tobom, namjeravam se oženiti tobom i ti si jedina osoba koju sam u životu zaprosio." Ursa sklopi svoje ruke.

Zvučalo je previše lijepo, ali je u isto vrijeme oklijevala. "Što te brine?" pitao je nježno Markiz. Vrlo tiho je odgovorila:

"Ti... znaš... tvoj ugled... zavodnika... koji je udvarao... mnogim... iskusnim i... uzbudljivim ženama... u Londonu."

Markiz je šutio.

Malo zatim Ursa je nastavila jedva čujnim glasom: "Kako se... ja mogu... natjecati... s njima?"

Markiz je zagrlj i reče:

"Slušaj me sada, draga moja, pretpostavljam da sam očekivao to pitanje prije ili kasnije kad je riječ o nas dvoje. Iako me, kao što sam rekao, uzbuđuješ i zanimaš toliko da mi je teško jasno misliti."

"Ali... moraš", Ursa je bila uporna. "Voljeti te - jedno je, ali... biti... udana..."

Malo se stresla.

"Ako ti... dosadim... i ti me... ostaviš,... ne bi bilo više ničega... za mene... osim... želje... da umrem." Markiz ju je privukao sebi.

"Nećeš umrijeti. Živjet ćemo zajedno i biti bezgranično sretni na iznenađenje svijeta." "Kako možeš... biti... siguran?" pitala je Ursa.

"Reći ću ti točno", reče Markiz. "Molim te da se udaš za mene, moje zlato, jer si najprivlačnija, najljepša i zaista najdivnija žena koju sam ikada upoznao."

Zastao je prije nego što je nastavio drugačijim glasom:

"Također te molim da budeš još nešto u mom životu, nešto što nijedna druga žena ne bi mogla biti." Ursa ga je gledala iznenađeno. "Stoje... to?" pitala je.

"Mislim da je ispravna riječ", Markiz reče polako, "moja partnerica."

"Tvoja partnerica?" ponovi Ursa. "Ne... razumijem."

"Dozvoli da ti bolje objasnim", Markiz reče. "Kad si se izdavala za svoju sestru, bila si tako mudra i diplomatski okretna u ophođenju s g. Orestesom da sam rekao sebi: ovo je žena kakvu želim u svom životu, da mi pomaže u svim mojim poslovima."

Malo se nasmijao prije nego što je nastavio:

"Moram priznati da se nikad prije nisam namjeravao oženiti, ali sam često želio imati nekoga da mi pomogne, s kime mogu raspravljati o povjerljivim temama."

"Još... uvijek... ne razumijem", Ursa promrmlja.

"Kao što sam rekao", odgovori Markiz. "Bila si izvrsna s Orestesom i on bezrezervno želi da dođeš sa mnom u Grčku. Prilično sam siguran daje shvatio kako ćeš biti od velike pomoći u onome što radim za Grke s njihovim bojnim brodovima."

"Ne misliš... valjda... da", reče Ursa.

"Mislim upravo to", on odgovori. "Otat sam razgovarao s tobom o mnogim stvarima i ti si me oduševila svojim inteligentnim pitanjima kao i poznavanjem vanjskih poslova zemlje, što svakako nikad nisam očekivao da ću naći kod tvoje sestre."

"Kako sam... ti mogla... reći", pitala je Ursa, "da sam putovala... mnogim... čudnim mjestima... s tatom... i upoznala toliko... zanimljivih ljudi."

"Imam osjećaj", reče Markiz, "da ti govoriš mnogo stranih jezika."

"Zavidan broj", priznala je Ursa.

"I to je nešto u čemu želim tvoju pomoć. Moj francuski je dobar, talijanski uporabljiv i to je sve."

"Znaš da ću... ti pomoći... ako mogu", Ursa odgovori.

"Upravo to ćeš učiniti", reče on potvrđujući. "Moja partnerica, koja je ujedno moja lijepa supruga, morat će sudjelovati u poslovima bez obzira tiču li se oni Grčke, drugih dijelova svijeta ili uređivanja Charnwooda tako savršeno kako želim da izgleda."

"Sada me plašiš", Ursa reče. "Kako uopće... mogu sve to... raditi?"

"Vrlo lako", odgovori Markiz. "I obećajem ti, imat ćeš mnogo posla."

Ursa ga pogleda. U njenim očima bila je molba, što je smatrao vrlo dirljivim.

"Obećaj mi... da govoriš... istinu", rekla je. "I ne samo zato... što znaš... da će me... to usrećiti."

"Govorim to zato što to mislim i zato što te očajnički želim", Markiz reče. "Već dosad si me inspirirala velikim idejama o onome što bih mogao raditi ubuduće."

Ursa je bila zadovoljna i on nastavi:

"Ako te ne bude da me vodiš i u isto vrijeme potičeš da stremim ka zvijezdama, mogao bih pasti."

Ursa se nasmiješila.

"Sada si skroman. Znaš da si . . . sjajan... i imam osjećaj... da nikad nećeš promašiti... ni u čemu što poduzmeš."

"U jednome sigurno neću propasti," reče Markiz, "a to je oženiti tebe. Reci mi, draga moja, kada ćeš se udati za mene?"

Ursa okrene svoje lice od njegovog naručja.

"O meni... znaš tako... malo", šaptala je, "samo... o lažnoj... meni."

"Obožavam lažnu tebe", Markiz reče, "i sasvim sam siguran da ću obožavati i tebe pravu, kad te dobro upoznam. Ne smijemo gubiti vrijeme."

"Zaista... nema... žurbe", pokušala je reći Ursa.

"Ima", reče Markiz. "Prije svega što ne želim da živiš ovdje dugo sama dok nema tvog oca. Stoga te vodim natrag u Charnwood i što se prije vjenčamo, to će biti lakše."

"Lakše?" pitala je Ursa.

"Sigurno, mnogo lakše za mene," reče on, "nego ležati budan, željeti te, voljeti te i znati da moram najprije staviti prsten na tvoju ruku prije nego što dođem u tvoju sobu."

Ursa je pocrvenila. Pomislio je kako se to događalo samo rijetkim ženama koje je poznavao.

"Pretpostavimo", reče ona, "da ja... kad se... vjenčamo... ne budem mogla... raditi sve što... želiš... pa ćeš... misliti... da si bio... previše... brzoplet u svojoj odluci."

Markiz se nasmijao.

"Odlučio sam već odavno, iako tome nema mnogo dana ili sati. Ti si sve što muškarac može poželjeti. Ti si sve što muškarac želi u ženi i kako si jedinstvena i jedina žena na svijetu za mene, ne namjeravam riskirati da te izgubim."

Njegove je ruke stisnu dok je govorio:

"Ti si moja Ursa, već si moja potpuno. Naši mozgovi rade zajedno, mi znamo naše misli i sve što moramo sada napraviti je vjenčati se bez izazivanja ikakvih glasina."

"Posluga... u Charnwoodu", Ursa promrmlja, "je sigurno svjesna da je Penelope zauzela moje mjesto."

"Starija posluga će to znati," reče Markiz, "ali kako su već dugo u mojoj obitelji, oni neće pričati okolo. Ako su bili zgranuti ponašanjem tvoje sestre, to se ne odnosi na tebe. Ti si došla kao Ursa i kao Ursa ćeš se vratiti."

Poljubio je njezino čelo prije nego što je dodao:

"Znam da će te kao moju suprugu svi moji rođaci prihvatiti raširenih ruku."

"Imaš li... mnogo... rođaka?" Ursa je nervozno pitala.

"Previše", odgovori Markiz. "Ali neću ti ih predstaviti dok ne bude iza nas dug medeni mjesec i, dakako, dok ne posjetimo Grčku gdje ćeš mi morati pomoći u mojim planovima."

Ursa je šutjela pa nakon trenutka on reče:

"Dakle, to je sređeno, poslat ću svojeg tajnika u London sutra da nabavi specijalnu dozvolu. Vjenčat ćemo se u kapeli i bit će prisutna samo moja baka."

"To je upravo vrsta vjenčanja kakvu bih željela", Ursa uzvikne. "Ali sigurna sam da će tvoji prijatelji biti razočarani i očekivat će da imaš veliko primanje sa stotinama gostiju s kojima se moraš rukovati."

"Nešto čega sam se uvijek pribojavao", Markiz reče. "Ako mi je išta dosadno, to su ljudi koji pričaju i pričaju prije nego što se održi vjenčanje i raspravljaju tko su najvažniji članovi porodice."

"Barem nećeš... morati... brinuti o tome", Ursa primijeti.

"Jedino što želim", Markiz odgovori, "je da se sjećaš svog vjenčanja kao jednog od najsretnijih dana svog života."

"Sve zvuči... previše lijepo... da bi bilo... istinito", Ursa je mrmljala.

"Bit će", Markiz reče potvrđujući, "vrlo, vrlo lijepo, draga moja, nešto što ćemo uvijek pamtiti."

Kad je prestao govoriti, poljubio ju je. Nastavio ju je ljubiti dok oboje nisu ostali bez daha. Zatim on reče prilično naređujućim glasom:

"Uzmi svoj šešir i idemo natrag u Charnwood."

Na njegovo iznenađenje Ursa se nije odmah pomaknula iz njegovog zagrljaja. Umjesto toga rekla je oklijevajući:

"Moram... te nešto... pitati."

"Što to?" pitao je.

"Rekao si da se želiš... vjenčati... odmah,... ali bi li mi... mogao dati vremena... da nabavim... nekoliko novih haljina."

Markiz je bio iznenađen, ali ona je brzo nastavila.

"Ono što si vidio da nosim do sada... posudila mi je Penelope", rekla je Ursa. "Kad je stigla, samo mi je dala haljinu koju je nosila da u njoj odem. Sve stvari koje sam donijela u Charnwood, ostavljene su tamo."

Markiz se smijao.

"Zaboravio sam", rekao je, "koliko je odjeća važna ženama i naravno, draga moja, moraš imati garderobu čak i ako je budemo morali kupiti vrlo brzo i povećavati je na svakom mjestu gdje stanemo za vrijeme našeg medenog mjeseca."

"Misliš li... to", pitala je Ursa. "Znam da mi to čini raspoloženje malo boljim,... ali ovo je prvi put... što me vidiš... kao seosku djevojku i mogao bi biti veoma... razočaran."

Markiz ju je pogledao i pomislio: "Kako može ijedna žena izgledati tako lijepo?"

On ju je zapravo više volio bez umjetnih dodataka koji su je učinili sličnom njezinoj sestri. Kako je poznao više pametnih, otmjenih žena, razumio je točno što je Ursa osjećala. Znao je daje to nešto stoje ne smije brinuti ubuduće.

"Imat ćeš najljepšu odjeću iz najboljih trgovina iz Bond Streeta", obećao je.

"Zar idemo u London?" Ursa uzvikne nervozno.

"Naravno da ne", odgovori Markiz. "Poslat će nam svoje najbolje haljine da izaberemo, i to možeš prepustiti meni. Pomoći ću ti da izgledaš lijepo kao svaka grčka boginja kad siđe s Olimpa."

Ursa se nasmijala.

"Jedva da to mogu povjerovati. Ali bez... dvojbe g. Orestes će biti... veoma polaskan... ako mu kažemo da to pokušavam... učiniti."

"Poduzet ću sve", reče Markiz, "da g. Orestes obavi svoj razgovor s tobom o bojnim brodovima i inovacijama koje na njima činimo."

Ursa se malo nasmijala.

Zatim on reče:

"Ozbiljan sam, uvjeravam te, bit ću vrlo ljubomoran suprug i poduzet ću sve da osim mene ne bude drugih muškaraca u tvom životu."

"Zar vjeruješ... da bih... mogla željeti... kojega?" pitala je Ursa. "Kako bih mogla? Nitko nije tako pametan i... tako divan... kao ti."

"U to želim vjerovati", Markiz reče. "A sad, kad smo to riješili, ima li još štogod?"

"Ne", reče Ursa, "osim što mi je teško... vjerovati da je ovo... stvarnost."

Markiz je ustao sa sofe i kad je Ursa učinila isto, privukao ju je bliže k sebi.

"Volim te", reče, "i teško je misliti i o čemu drugom. Ali moramo biti veoma praktični i osjetljivi. Siguran sam da bi bila velika greška kad bi itko saznao da smo vjenčani dok ne odemo iz Engleske i budemo sigurni na putu za Mediteran."

"Idemo li... pravo... za Grčku?" upita Ursa.

Markiz odmahnu glavom.

"Planiram nešto sasvim posebno što mislim, draga, da će te usrećiti, ali o tome ćemo kasnije. Sada želim stići kući. Čeka nas baka sa željom da ti kaže kako su tvojim dolaskom uslišane sve njezine molitve."

Poljubio ju je još jednom prije nego stoje mogla nešto reći, a zatim je otišla u svoju spavaću sobu.

OSMO POGLAVLJE

Markiz je razgledao sobu u kojoj su bili.

Vidio je knjige koje su pripadale njezinom ocu i pomislio: ako ih žena može razumjeti, onda bi mnogo običniji problemi svakodnevnog života trebali biti laki.

"Ona je jedinstvena", rekao je sebi. "Znam da će ljubav prema njoj učiniti moj život drugačijim nego što je do sada bio."

Ono što je dosad učinio u Indiji i u Grčkoj bilo zadovoljavajuće. Ipak, dobar je dio njegovog života bio ispunjen zavođenjem lijepih žena. Bio je svjestan, otkad je bio u školi i na Univerzitetu, da je pametniji od većine svojih vršnjaka.

Sada će ga Ursa inspirirati da postigne više nego što je maštao i u najnevjerojatnijim snovima. Nije se činilo mogućim da bi itko tako lijep mogao biti i tako pametan. Znao je instinktivno da ne griješi i da je budućnost pred njima posuta zlatom.

Kad je Ursa sišla, najprije je otišla u kuhinju i rekla Dowsonovima da odlazi u Charmwood Court.

"To će biti jako dobro za Vas, gospođice Ursa," rekli su.

Također im je rekla da se njezin otac oženio. Bili su krajnje iznenađeni.

U isto vrijeme nije ih zabrinjavala buduća prisutnost nove gospodarice kuće, kao što se Ursa bojala.

"Tata će se vratiti ubrzo", rekla je, "kao i ja. Znam da ćete brinuti o svemu umjesto nas. Uredit ću da vam novac stiže svakog tjedna."

"Zvuči kao da vas dvoje odlazite u inozemstvo, gospođice Ursa", reče stari sluga.

"Pa, moguće je", Ursa odgovori. "Ako budete trebali bilo što, ili ako bude problema, recite vikaru. Znao da će vam pomoći na svaki mogući način."

"Sve će biti u redu dok smo mi ovdje", reče stari par.

Nekoliko minuta kasnije Ursa se od vezla s Markizom i oni su joj veoma sretni mahali. Nisu se bunili zbog njezinog odlaska, kao što je mislila da bi se moglo dogoditi.

Markiz je imao svoje prekrasne konje za vožnju.

Svaki put kad je nakratko pogledao Ursu, mislio je kako ona izgleda ljepše nego trenutak prije. Ona je osjećala da je on odvozi daleko od njezine usamljenosti i tuge, kojih se toliko bojala. Vodio ju je u raj koji je zamišljala da postoji samo u njezinom srcu i za koji je mislila da nikad zaista neće biti njezin.

"Volim... te, volim... . te", htjela je ponoviti bezbroj puta.

Kako se bojala da se Markiz ne predomisli, sjela mu je malo bliže. Povremeno bi stavila svoju ruku na njegovo koljeno. Kako su putovali brzo, nisu mnogo govorili. Napokon se ukazao na vidiku Charmwood Court.

Još više je izgledao poput palače iz bajke, mislila je Ursa, nego kad ga je prvi put vidjela.

"Je li to zaista moguće?" pitala se dok su se vozili ispod hrastova, "da ću se udati za princa iz bajke."

On je na neki način još uvijek bio nestvaran u njezinom životu, kao da je izašao iz slikovnice. Kako je znao što je osjećala, Markiz nije rekao ništa dok se konji nisu zaustavili ispred kućnih vrata.

Tada reče vrlo nježno:

"Dobrodošla kući, draga moja."

Ona mu se nasmiješila. Zatim, kad su stigli konjušari trčeći iz staja, sluge su otvorile vrata kočije. Istupili su kako bi se popeli crvenim sagom i ušli kroz kućna vrata.

"Je li Njezino Gospodstvo sišlo?" pitao je Markiz Huttona koji ih je čekao.

"Da, gospodaru. Njezino Gospodstvo je u salonu."

Vodeći Ursu pod ruku Markiz uđe u sobu. Kao stoje Ursa očekivala, udovica je sjedila kraj prozora, a večernje sunce bljeskalo se na njezinoj bijeloj kosi. Nisu bili najavljeni i kad su već kročili prema njoj, ledi Brackley reče:

"Jesi li to ti, Guy?"

"Jesam, bako, doveo sam i Ursu sa sobom." Udovica ustane i ispruži ruke.

"Tako mi je drago, tako jako drago."

Markiz ju je poljubio, kao i Ursa. "Imate li mi nešto reći?" pitala je udovica.

"Vjenčat ćemo se što je prije moguće, bako," Markiz odgovori.

"Za to sam se molila. Znam da je Ursa upravo žena kakva ti treba."

Kako je govorila iskreno, Ursa je osjetila da joj suze naviru na oči.

"Nikad nisam mislila, kad sam došla... ovamo, da... bi se... ovo moglo... dogoditi", rekla je. "Znam, drago dijete," reče udovica. "Ali, kao što si mi rekla, slijepi ljudi doživljavaju svijet mnogo bolje nego ono koji vide. Zнала sam od trenutka kad si došla ovamo izdavajući se za svoju sestru da se veoma razlikuješ od nje."

Ona se nasmije i reče nježno:

"Zatim sam te zavoljela i pomislila da si možda ti ona koju je Bog poslao za mog najdražeg unuka."

"Bila si potpuno u pravu, bako," reče Markiz, "a sad nam moraš pomoći isplanirati vjenčanje tako da ne bude priča o tome, niti skandala i nitko ne mora ništa znati dok ne budemo na medenom mjesecu."

"To ne bi trebalo biti preteško za tri uma koja slično razmišljaju", nasmiješi se udovica.

Večera je bila ukusna, a Markiz je sve zabavljao pričama o svojim putovanjima u Indiju. Nagovorio je Ursu da ih usporedi s mjestima na kojima je bila sa svojim ocem.

Pričala im je o neobičnoj hrani koju je kušala u različitim afričkim plemenima, i u drugim krajevima Istoka. Kad je napokon udovica otišla spavati, Ursa se na kratko zadržala u salonu. "Jesi li sretna?" upita Markiz.

"Tako sretna da mi je to... nemoguće... opisati", odgovori Ursa. "Sutra mi moraš svirati na glasoviru", reče on.

To još dosad nije spominjao.

"Želim te slušati jer mi je tako lakše da te ne ljubim koliko bih htio."

"Lakše?" Ursa upita prilično iznenađena.

"Volim te bezgranično", reče Markiz, "i ne želim te više preplašiti kao one noći, tako da moram čekati dok ne postaneš moja žena da bih ti rekao koliko te volim."

Znao je, dok je govorio, da ga Ursa nije do kraja razumjela. Bio je toliko uzbuđen time što nijedan drugi muškarac nije vodio ljubav s njom. Ona nije imala ideju koliko ju je divlje i očajno želio.

U isto vrijeme njezina čistoća i nevinost bile su ono što je uvijek želio kod svoje supruge. Znao je da nijedan muškarac nije mogao biti sretniji od njega jer je pronašao nekoga tko je, kao što je Ursa mislila, druga polovica njega samoga.

Napokon je otpratio Ursu gore i poljubio je nježno prije nego što je otišla u svoju sobu.

Ušao je u svoju sobu, zahvaljujući pri tom Bogu što je ona toliko različita od žena s kojima je imao vatrene avanture što bi brzo prolazile.

Bilo je teško čak i nakon kratkog vremena prisjetiti se njihovih lica i njihovih draži. U krevetu je razmišljao kako da učini Ursino vjenčanje toliko lijepim da ga oboje pamte do kraja života. Ursi je svaki dan bio poput bajke.

Markiz se savjetovao s bakom i zatim rekao:

"Želim poslati glasnika u najbolje trgovine u Bond Street."

Napisao je točno što mu je trebalo, a njegova domaćica je uzela Ursine mjere za haljine. Idućeg dana, u pratnji iskusnog trgovca bilo je isporučeno nešto što je Ursi sličilo na planinu odjeće. Po Markiževim uputstvima pomogli su joj da uđe u jednu haljinu za drugom.

Zatim je tako paradirala po svojoj sobi. Markiz je mogao vidjeti što je obukla i opisati to svojoj baki. Bio je veoma odlučan u onom što je želio da ona obuče i kako da izgleda. Jednom ili dva puta, jer je haljina izgledala tako lijepo, Ursa je htjela raspravljati s njim.

Kad je odmahnuo glavom, znala je da ne misli na samu haljinu. Odlučio bi prema tome je li haljina, po njegovom mišljenju, bila pravi okvir za njezin izgled, njezinu kosu i njezin stas. "Ništa nije zaista važno", rekla je sebi, "dok god me on obožava, i misli da sam lijepa." Još uvijek se bojala da bi se mogla probuditi i otkriti daje sve bio samo san.

Brinula je da je Markiz zaista volio žene poput njezine sestre i da je upravo prevarena misleći da je obožava. Napokon su haljine odabrane i specijalna dozvola, dobivena od kenterberijskog nadsbiskupa, stigla.

Ursi je rečeno da će se vjenčati sljedećeg jutra i da će zatim otputovati na medeni mjesec.

"Kamo idemo?" pitala je.

"To je tajna", odgovorio je. "Ali mislim, draga, da će biti veoma uzbudljivo." "Sve što... želim je biti... s tobom", Ursa reče. On se malo nasmijao, a zatim odgovorio: "Zamisli, i ja to želim." Pogledali su se i, iako se on nije pomaknuo, Ursa je osjećala da je ljubi.

U isto vrijeme znala je da se njegova ljubav prema njoj kao i njezina prema njemu produbljuje svaki put kad su bili zajedno.

Kad je te noći pošla na spavanje, molila se usrdno da Bog blagoslovi njihov brak. Molila se da nikad ne izgubi Markiza i da je on i dalje voli kao sada.

"Molim te, Bože, pomoz mi!" Ursa je molila. *Znam tako malo o svijetu da ga ne smijem izgubiti.*

U krevetu je osjećala kao da joj zvijezde što sjaje kroz prozor poručuju da su njezine molitve uslišane. Pomoć koju je trebala bila je tu kadgod bi je zatražila.

Markiz je organizirao vjenčanje u deset sati što nije bilo prerano za njegovu baku. Izabrao je za Ursu prekrasnu bijelu haljinu. Spuštala se niz njezino tijelo do struka, a zatim se proširila u veoma bogatu suknju. Bila je jednostavna, a ipak je činila njezin izgled sjajnim.

U isto vrijeme izgledala je produhovljeno kao da je upravo sišla s nebesa. Čipka na njezinom velu je bila veoma fina. Markiz joj je darovao dijamantnu tijaru njegove majke, da je nosi preko vela.

"Uvijek sam se nadao da će je moja supruga nositi na dan mog vjenčanja", reče Markiz. "I sada napokon, draga moja, imat ćeš svoj zaručnički prsten koji sam ti morao darovati ranije."

Prsten je imao dijamant u obliku srca. Bio je prikladan za treći prst njezine lijeve ruke. Markiz je najprije poljubio njezinu ruku i zatim prsten prije nego što ga je stavio.

"Znam da će nam ovo donijeti sreću," reče, "a sreća je što se nas dvoje tiče nešto što se zove ljubav."

"Prekrasan je", Ursa uzvikne. "Hvala ti,... hvala ti."

Također je, za svoje vjenčano jutro dobila dijamantnu ogrlicu i dvije male, ali vrlo zanimljive dijamantne naušnice.

Kad je bila spremna, Markiz je čekao na nju u budoaru. Kad je ušla, on je samo stajao i gledao u nju.

"Upravo sam tako želio da izgledaš", rekao je, "i tako ću misliti o tebi do kraja našeg zajedničkog života."

Očekivala je da će je poljubiti, ali umjesto toga pružio joj je buket bijelih orhideja. Ponudio je svoju ruku. Otišli su iz budoara, niz stepenice i tako izbjegli poslugu u predvorju. Vodile su ih izravno u kapelu u stražnjem dijelu zgrade. Bila je to veoma lijepa umjetnički

oslikana kapela. Sunce je sipalo zlatni sjaj kroz brojne staklene prozore.

Svijeće su bile zapaljene na oltaru i posvuda je bilo bijelog cvijeća. Bilo je izabrano, Ursa je znala, jer je Markiz smatrao da je nalik njoj. Kapelan je čekao, a udovica, leđi Brackley, sjedila je naprijed u klupi. Orgulje su, skrivene u stražnjem dijelu kapele, vrlo tiho svirale. Ali nije bilo moguće vidjeti tko je svirao.

Budući da je vjenčanje bilo tajno, Markiz nije imao vjenčanog kuma i jedini svjedoci svečanosti bili su kapelan i njegova baka. Kapelan je čitao Službu vjenčanja dubokom iskrenošću.

Ursi se činilo daje svaka njegova riječ blagoslovljena od samog Boga. Kad su opet kleknuli i orgulje opet nježno zasvirale, osjećala se kao da anđeli pjevaju iznad njezine glave. Ona i Markiz bili su pod zaštitom Neba.

Kad su ustali bez riječi, Markiz je poveo Ursu iz kapele stepenicama kojima su bili došli. Iz budoara odveo ju je u njezinu spavaću sobu. Zaustavio se i podigao njezinu ruku do svojih usana.

Najprije je poljubio prst na kojem je bio njegov vjenčani prsten, a zatim njezinu ruku. "Odlazimo čim budeš spremna, draga," rekao je veoma nježno.

Zatim je otišao.

Sobarice koje su je čekale prije nego što je otišla dolje, pomogle su joj da se presvuče u putničku odjeću.

Imala je veoma lijep šeširić što neće previše vijoriti na vjetru. Znala je da će putovati u Markiževoj otvorenoj kočiji s njegovim najbržim konjima. Iako još uvijek nije znala kamo idu.

Kad je sišla, Markiz se već bio presvukao i čekao na nju. I Markiz i njegova baka imali su čaše šampanjca u rukama.

"Nazdravljamo u tvoju čast, najdraža," reče udovica.

"I ti moraš nazdraviti najsretnijem danu tvog života."

"Zaista je tako", Ursa reče. "Nikad nisam bila tako sretna, a rekla bih niti Guy također."

"Reći ću ti koliko sam sretan kad stignemo na naše odredište", Markiz odgovori.

Ursa još nije znala što je to bilo, ali je znala da ne smije pitati. Umjesto toga otpila je malo šampanjca. Poljubila je udovicu na rastanku.

"Nedostajat ćeš mi", reče leđi Brackley. "I kad se vratiš kući, nadam se da ćeš me moliti da ostanem ovdje, osim ako ne želiš doći k meni u goste."

"Napravit ćemo oboje", reče Markiz, "i pisat ćemo ti bako, a ti moraš naći nekoga da piše umjesto tebe i javiti nam što radiš."

"Učinit ću tako", obeća udovica.

Markiz je poljubi i krene naprijed, te, kad ona poljubi Ursu, reče:

"Ne mogu ti opisati, draga moja, koliko sam sretna što te imam u svojoj porodici i što znam daje moj dragi unuk pronašao napokon pravu sreću."

"Hvala Vam, lijepo je što to kažete", Ursa reče, "i obećajem da ću se brinuti o njemu." "Ne zaboravi to, draga," molila je udovica.

Ursa opet reče:

"Darovala sam mu cijelo svoje srce, sada i zauvijek." Potrčala je za Markizom i on joj je pomogao ući u kočiju. Smjestili su se s konjušarem na stražnjem sjedalu. Vozili su vrlo brzo. Tek kad su se zaustavili za ručak u velikoj gostionici, Ursa je rekla smjerno:

"Znaš da umirem od znatiželje da saznam kamo idemo." "Još nisi pogodila?" pitao je Markiz. Odmahnula je glavom.

"Pa, moja jahta je u doverskoj luci", primijetio je. Lagano je uzviknula.

"Idemo jahtom? U tome zaista uživam. Kad smo tata i ja išli na mnoga mjesta brodom, često smo željeli imati vlastitu jahtu."

"Eto, sad je imaš", odgovori Markiz.

"Preimenovao sam je u Morsku nimfu". Ursa je znala da je to njezino ime na grčkom.

Mislila je kako je veoma dirljivo od Markiza što je preimenovao jahtu. Morska nimfa je zaista bila iznenađenje. Bila je mnogo prostranija nego stoje Ursa očekivala. Saznala je da ju je Markiz sam izgradio kako bi isprobao svoje nove ideje za bojne brodove. "Pričaj ću ti sve o tome kasnije", rekao je dok su se ukrcavali.

"A sada ću se usredotočiti samo i jedino na svoju suprugu."

Večerali su u Markiževoj kući odmah izvan Dovera.

Nekoć ju je rabio kad bi odlazio na duga putovanja što su počinjala rano sljedećeg jutra. Također ju je rabio kad bi se vraćao u Englesku, a bilo bi prekasno da krene kući.

Bila je to mala, prekrasno namještena kuća. Posluga je bila počašćena dolaskom njihovog gospodara.

Pripremili su im posebnu večeru, a salon je bio ukrašen cvijećem. Kad su se ukrcali na Morsku nimfu, Ursa je pronašla glavnu kabinu, ispunjenu vijencima ruža, ljiljana, orhideja i svakog drugog dostupnog bijelog cvijeća.

Čim su se ukrcali, jahta je polako krenula iz luke. Kad su malo odmakli, Markiz reče:

"Sad ćemo imati mirnu noć, bez uznemiravanja, a sutra krećemo na uzbudljiva, nova mjesta, na kojima se nadam da nisi nikad prije bila."

"Pričaj mi o njima", molila je Ursa.

Odmahnuo je glavom.

"Reći ću ti kasnije", reče on.

Otišao je u susjednu kabinu, a Ursa se razodjenula i legla u krevet. Bio je to veoma prostran, udoban krevet. Ležeći mogla je vidjeti zvijezde iznad svoje glave. Kad su se usidrili u zaljevu, čuo se samo šum valova što su se odbijali o bokove broda. Nije morala dugo čekati.

Vrata su se otvorila i Markiz uđe.

Stajao je trenutak gledajući je.

"Nitko", mislio je, "ne bi mogao izgledati ljepše s njezinom lijepom kosom što joj pada preko ramena."

Zatim, kad je ušao u krevet i privukao je u svoj zagrljaj, osjetio je njezine drhtaje strasti. Znao je daje za njega ovo bio najuzbudljiviji trenutak života.

"Volim te, najdraža, obožavana moja ženice," reče. "Sada napokon pripadaš meni i nitko mi te više ne može uzeti."

"Volim... te", Ursa šapne.

"I ja tebe obožavam", reče on.

Nije više bilo potrebno govoriti. Ljubio ju je dok ushićenje koje je probudio u njoj nije sve više i više raslo. Kad su njegove ruke dodirnule njezino tijelo i privukle ga bliže k sebi, osjećala se kao da su poletjeli u nebo.

Zvijezde su sjajile u njezinim grudima. Markiz je ljubio njezine oči, njezine obraze, njezine usne i njezin nježni vrat.

To je probudilo ushićenje kakvo Ursa nije dotad upoznala.

Zatim se zvijezde u njezinim grudima pretvore u male plamenove ljubavi. Osjećala je neizmjernu ekstazu. Kad ju je Markiz učinio svojom, dva bića postala su jedno, sjedinjeno zauvijek.

* * *

Markiz je raširio nacрте po stolu govoreći:

"Evo što možemo ponuditi. Ovisi o tebi jer govoriš grčki mnogo bolje od mene pa možeš točno objasniti kakvi će biti učinci na brodove koje rabimo."

"Učinit ću to", reče Ursa, "i nadam se da će biti oduševljen onim što si izumio za njega."

"Što smo izumili", ispravi je Markiz.

"Ti si dio svega, moja draga, i to vrlo velik dio."

"Mislim da mi laskaš", Ursa reče. "Ipak, uživam slušati kako to govoriš. Ali i pokušavam razumjeti veoma kompliciranu konstrukciju broda."

"Znam", reče Markiz, "i bila si apsolutno briljantna dosad. Orestes mi ne prestaje govoriti kako si divna dok se ne osjetim ljubomoran na njegovu pažnju prema tebi."

Ursa se nasmijala.

Znala je da je bila veoma uspješna otkad su stigli u Atenu u nastojanju da pridobije Grke još više za Markiževe akcije.

To je svakako osuvremenjivalo njihove bojne brodove. Zapravo ih je to stavljalo na neki način ispred drugih brodova na Mediteranu. Razmišljala je kako je to najčudniji medeni mjesec koji netko može imati.

Markiz ju je poveo u Afriku jer ih tamo ne poznaju. Nije želio razgovarati ni sa kim, niti gledati bilo koga osim nje. Bila su to dva tjedna takve savršene sreće da je Ursa mogla teško podnijeti neminovni odlazak.

No dok su plovili lagano Mediteranom, Markiz je po prvi put počeo govoriti o svom poslu. Bila je zainteresirana i uzbuđena na sasvim drugačiji način. Potpuno je razumjela što je Markiz htio od nje.

Kad su napokon stigli u Atenu zatekli su g. Orestesa kako ih čeka. Ursa je obavila svoj dio posla gotovo kao da je to već radila tisuću puta ranije.

Grci su zaista bili veoma raspoloženi u vezi sa svime što im je bilo predloženo. Sada su kretali dalje budući da su Grci prihvatili završne

planove.

"Kamo idemo?" pitala je Ursa. Nastupila je mala stanka pa je shvatila da njezin suprug nešto taji od nje. "Što je bilo, što se dogodilo?" pitala je brzo.

"Ništa strašno, najdraža," odgovorio je.

"U stvari, to je veoma velik kompliment."

"Što to?" pitala je Ursa.

"Ono što piše ovdje", reče Markiz.

Izvadio je iz ladice svog stola jednu omotnicu i Ursa je vidjela krunu na njoj, što joj se činilo važnim.

"Želiš li pročitati?" pitao je. "Ili ću ti reći?"

"Radije mi reci", ona reče, "i ublaži šok, ako postoji."

"Nije to ništa strašno", smijao se.

Gledao ju je i onda krenuo prema njoj.

"Prošlo je mnogo vremena otkad sam te poljubio", rekao je.

"Kad počneš razgovarati sa mnom kao moj partner i muškarac, počnem zaboravljati za trenutak na mekoću tvojih usana i koliko te volim držati u svom naručju."

Privukao ju je gotovo grubo prema sebi ljubeći je strastveno. Znala je da vatra opet gori u njima.

"Dragi, čekaj, imamo posla", Ursa je uspjela izgovoriti. "Posao može čekati, posao nije važan prema mojoj čežnji za tobom", odgovori Markiz.

Odveo ju je iz kabine koju su pretvorili u svoju radnu sobu, u onu u kojoj su spavali. Zaključao je vrata i podigao je na krevet. Nije se bunila jer ga je voljela. Znala je da ništa nije važnije od sreće koju su pronašli u međusobnom zagrljaju. Svukao je odijelo i kravatu i dalje ju je ljubio.

Bilo je nemoguće misliti, osim na njega i na ekstazu koju su oboje proživljavali.

"Volim te", Ursa reče.

"Ti si moja," Markiz reče, "moja potpuno. Reci mi sada ima li ičeg važnijeg od naše ljubavi?" "Znaš da nema", Ursa reče. "Želim da uvijek tako osjećaš."

Znala je, dok je govorila, da su poletjeli u nebo. Sada je tu bilo sunce očekujući ih. Plamteće, vatreno sunce što ih je, čini se,

obuzelo oboje, a zatim je tu bila samo ljubav, ljubav stoje došla od Boga.

Prošlo je dosta vremena prije nego što su se vratili u kabinu gdje su na stolu nacrti ležali otvoreni. Na vrhu je bila omotnica o kojoj su razgovarali. "Zaboravila sam daje o ovome u početku bila riječ",

Ursa reče s osmijehom. Markiz ju je gledao na prilično čudan način, a ona upita: "Što je, gdje sam pogriješila?"

"Upravo sam razmišljao kako si drugačija od svih drugih žena i kad vodimo ljubav čini mi se kao daje to nešto što nikad prije nisam radio", odgovorio je. "Isto je, draga moja, s tvojim dražesnim aktivnim mozgom. Nikad ne kažeš ono što očekujem da ćeš reći, već uvijek nešto što budi nove ideje u meni."

"Oh! Dragi nadam se da ću moći i dalje to činiti", Ursa reče, "jer je raditi s tobom gotovo najuzbudljivija stvar koju sam radila u životu."

Markiževe oči zasjaše.

"A što je bilo najuzbudljivije?" pitao je.

"Ne moram ti ni reći", šapne ona.

"Kad me tako gledaš", reče Markiz, odvest ću te natrag u susjednu sobu i sadržaj ovog pisma što leži između nas, neće nikad biti riješen."

Ursa se smijala.

"Reci mi sada i završimo s tim. Je li to nešto što će me prestrašiti?"

"Nadam se da nije", odgovori Markiz. Otvorio je pismo i rekao:

"Kako je na francuskom, a tvoj francuski je dobar, ako ne i bolji od mog, bolje je da ga ti pročitaš."

Iako je bila malo uplašena, Ursa ga je uzela. Držeći pismo u ruci vidjela je da je stiglo iz francuskog ministarstva i da se tiče mornarice. Pismo je bilo puno komplimenata.

Francuski ministar rekao je da je čuo o izvrsnom poslu i inovacijama što ih je Markiz napravio za grčku mornaricu. Bio je slobodan pozvati ga da, kad mu to bude odgovaralo, posjeti Marseille kako bi razgovarali o poboljšanjima francuske flote.

Ursa je došla do kraja s čitanjem i zatim rekla:

"Je li moguće da si postao tako važan da će te svi željeti? A ti ćeš ih morati ostaviti da čekaju u redu prije nego ih primiš kao neki sultan ili kralj."

Markiz se smijao.

"Zvuči veoma zanimljivo. Ali u isto vrijeme, draga moja, to je i kompliment pa pretpostavljam da je to nešto što bismo morali prihvatiti."

"Kažu da ne treba žuriti", Ursa reče.

"Da, pročitao sam", odgovorio je. "Ali ne mogu se sjetiti ni jednog razloga zbog kojeg bismo čekali, a možda će Talijani, ili Nijemci, ili čak Skandinavci trebati naše usluge."

"Zašto ne?" Ursa reče. "U isto vrijeme imam drugi prijedlog što ti se možda neće dopasti."

Markiz ju je pogledao.

"Zašto tako govoriš?"

Ustala je sa stola za kojim je sjedila dok je čitala pismo iz Francuske. Otišla je do prozora. Vani je sunce sjalo i more je bilo plavo poput Madonine oprave. Otoci u daljini bili su veoma lijepi.

Zatim je Markiz došao do nje i rekao:

"Što te brine, što mi pokušavaš reći?"

Za trenutak se Ursa nije micala, a zatim se brzo okrenula i bacila mu se u zagrljaj. Njegove ruke su je objumile.

"Što je bilo, najdraža?"

"Samo mislim... da bi bilo... lijepo kad bismo... otišli... kući."

Markiz je za čas šutio, a onda je rekao:

"Zbog nekog posebnog razloga?"

"Mislim... da si... pogodilo... o... čemu govorim", Ursa reče vrlo nježno.

Njegove ruke je zagrlje.

"Znači, istina je, jesi li sigurna?"

"Naše prvo dijete", ona reče glasom koji je jedva čuo, "bit će rođeno za oko šest mjeseci i ja želim biti kući."

"I ja također", reče Markiz.

Privukao ju je bliže govoreći:

"Jesi li sasvim sigurna?"

"Jutros sam bila kod liječnika dok si ti bio s g. Orestesom. Čestitao mi je na lijepom izgledu i dobrom zdravlju."

Markizove usne bile su blizu njezinih.

"Moja najdraža, moje blago," rekao je, "ti znaš što mi znači ta novost."

"Kao i meni", reče ona. "Zar nisi želio veliku obitelj?"

"Što veću, to bolje", rekao je. "Moramo napuniti Court i veliki broj drugih kuća." Ursa se nasmijala.

"Sada već ideš prebrzo, ali nadam se da će naš prvi sin biti nalik tebi, jednako tako divan." "Ne smiješ ga voljeti više nego mene", reče Markiz. "Ali mislim, draga, da ćemo biti veoma ponosni njime i, ako bude imao našu pamet, bit vrlo dobra pomoć našem poslovnom timu." Ursa se smijala.

"I dalje ideš prebrzo", rekla je. "Najprije, želim da bude pravi Englez, da voli konje i sve što imaš u Charmwoodu. Čini mi se davno otkad nisam bila kući."

"Tamo upravo i krećemo", reče Markiz.

"Francuska može čekati, ali javit ćemo se, kad prođemo kroz Marseilles, i uvjeriti ih da mislimo na njih."

"Sada se ponašaš veoma vladarski."

"To namjeravam biti kao otac svoje porodice", Markiz reče.

Privukao ju je malo bliže.

"Volim te, volim te", rekao je, "i kao što kažeš naš prvi sin bit će veoma važan za nas oboje i, nadam se, s vremenom i za ostali svijet."

"Baš kao i ti, moj dragi," Ursa reče.

"Ako sam važan, to je zato što me ti činiš važnim", reče Markiz. "Ali ti imaš potpuno pravo, ne smijemo zaboraviti našu domovinu i naš narod. Ni ljude o kojima si mi govorila davno, koji su mi važni jer rade za mene na mojoj zemlji, jer mi se obraćaju da im pomognem kad su u nevolji." "Upravo to radiš za mornaricu", Ursa reče. "Ali u isto vrijeme mislim da bi te tvoji ljudi trebali vidjeti i razgovarati s tobom, i tko zna, možda dobijemo mnogo novih ideja korisnih zemlji kao i brodovima na moru."

"Točno tako ćemo napraviti", Markiz se složi.

"Ali, moja draga, nisam ti još rekao koliko sam uzbuđen zbog tvoje novosti i i koliko si ti, moja Morska nimfo, sve u mom životu. Zapravo njegov početak i njegov kraj, i ja jednostavno ne mogu ništa bez tebe."

"Želim da tako misliš čak iako to nije sasvim točno", Ursa reče. "Ali je istina, Guy, da te svakog dana volim više nego onog prethodnog, a, budući daje ovo poseban dan, sada te volim svim svojim srcem i dušom."

"Ja želim i tvoju pamet, i tvoje prelijepo tijelo",.doda Markiz.
Zatim, dok ju je ljubio, nije bilo potrebno ništa više reći.

Kraj

Riječ autorice

Nema dvojbe da slijepi ljudi često mogu opažati mnogo bolje od onih koji rabe svoje oči. To su dobro znali stari Egipćani koji su na licima svojih kipova slikali treće oko. Među starim narodima oko je uvijek bilo veoma važno. Edgar Allan Poe, američki pjesnik, napisao je: "Oči su prozori duše."

Ovo je bilo poznato već u drevnim vremenima kada se vjerovalo da oko odražava inteligenciju misli i toplinu osjećaja. Ono je osjetilo duše, glas razumijevanja.

Milijunaš, poslovni čovjek koji je izgradio Port Sunlight, pokojni lord Leverhulme jednom mi je rekao: "Kad razgovaram s onima koji traže zaposlenje, najprije obratim pozornost na njihove oči."

U modernim vremenima izgubili smo umjetnost uporabe našeg trećeg oka ili naše opažanje: jesu li ljudi poštteni ili nisu, lažu li ili govore istinu. U hindu-svetim legendama bogovi mogu gledati u čovjekovu dušu kroz njegove oči.

Josephine de Beauharnais rekla je o svom budućem mužu, Napoleonu: "Njegov ispitujući pogled ima nešto jednostavno i neobjašnjivo što osvaja čak i naše Vlasti. Kako da onda ne osvoji i ženu."

Sam se Napoleon složio s time i rekao: "Dobio sam bitke svojim očima, a ne oružjem." O Napoleonovim očima pričalo se da su mirne i bez treptaja, čak i pri kraju njegovog veoma dugog života.

Također nam je poznato da je indijski vladar Akbar, koji je postigao zapanjujući uspjeh u građenju i zadržavanju vrlo prostranog carstva, imao snažnu osobnost i posjedovao iznimne oči.

Jezuitski misionari, koji su posjetili njegov dvor, opisali su ih treperavima poput osunčanog mora. Ima li stoga ičeg snažnijeg između dvoje ljudi od pogleda ljubavi što dolazi iz njihovih srca?

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[O knjizi](#)

[1. poglavlje](#)

[2. poglavlje](#)

[3. poglavlje](#)

[4. poglavlje](#)

[5. poglavlje](#)

[6. poglavlje](#)

[7. poglavlje](#)

[8. poglavlje](#)

[Rijec autorice](#)